

ΚΛΙΚ ΚΛΙΚ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗΙ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Schöfanger

Ο ΝΕΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

100.000 ΔΧΜ. ΜΕΤΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ρέες που δεν έχουν κορίτσια, άλλοι δυό η τρεις, που παρευρέθησαν με την ιδέα ότι θα βρουν γνωστούς και αινιγματικούς εύρημασαν εν μέσω κόσμου αγνώστου, δεν βλέπουν την ώρα πότε να φύγουν... Και περνά τόσο δύσκολα η ώρα υπό ταινάτας συνθήκας. Νομίζει κανείς ότι είναι πιά μεσημέρι και όταν κοιτάξω το ρολόι του βλέπω ότι δεν είναι παρά μόνον...9 παρά τέταρτο! Φρίκη!

Στρώνονται το μεσημέρι να κοιμηθούν καμιά ώρα κάτω από τα πεύκα, αλλά τα μερηγία έχουν αντίθετον γνώμη...

Έτσι, με την νοσταλγίαν της πόλεως, περνά σιγά-σιγά η ημέρα που εφάνηκε σαν χρόνος. Μιά ώρα πρό της ήμισυμένης οι εκδρομείς τα μαζεύουν και περιμένουν το αυτοκίνητο, το οποίο όμως δεν φαίνεται. Όλοι βιάζονται να επιστρέψουν μια ώρα γρηγορότερα.

Μήπως δεν έλθω; έρωτούν μερικοί. Αδύνατον! λέει ο πρόεδρος. Μπορεί ν' άργηση λίγο, αλλά θα έλθω...

Αλλά δεν έρχεται. Άλλοι σκέπτονται το ένδεχομενον «μασάραγκα» μεταξύ προέδρου και σωφός, άλλοι συζητούν το ένδεχομενον της ενοικιάσεως ενός ταξί και άλλοι επισημνάνουν διαφόρους τοποθεσίας, καταλλήλους για να κοιμηθούν την νύχτα. Νευρικότης και άνησυχία επικρατεί.

Επί τέλους όμως να το! Τα δυό μεγάλα φανάρια εφάνηκαν. Και σέ λίγο η σακαράκα φθάνει ασθμαίνουσα και σταματά. Οι εκδρομείς, σαν γνήσιοι Έλληνες, όρμουν προς κατάληψίν του. Ο ένας σπρώνει, ο άλλος πατά, ο άλλος βρίζει.

Έτσι μπαίνουν όλοι. Το αυτοκίνητον ετοιμάζεται ν' αναχωρήσει. Τότε όμως άνακαλύπτονται διάφορα πράγματα. Ένας ξέχασε μια κουδέρτα, του άλλου λείπουν τα πιάτα, τρίτος ενεργεί καταγραφών των δίσκων του γραμμοφώνου του και διαπιστώνει ότι λείπουν οι μισοί, τέταρτος ανακαλύπτει ότι ελησμονήσε δλόκληρη την βαλίτσα του και ένώ ο σωφός βάζει εμπρός, μια σπαρακτική κραυγή ακούεται:

Το παιδί! Εξαγάσμε το παιδί! Όντως. Η κυρία Εύαγρία εις την βία της να εξασφαλίση τα καλάρια της, ελησμονήσε το μωρό της έξω. Πηδά ο μπαμπάς υβρίζων την συμβίαν του και μετά επισταμένην έρευναν ανακαλύπτει τον άσωτον υιόν, τον όποτον πετά στο αυτοκίνητο.

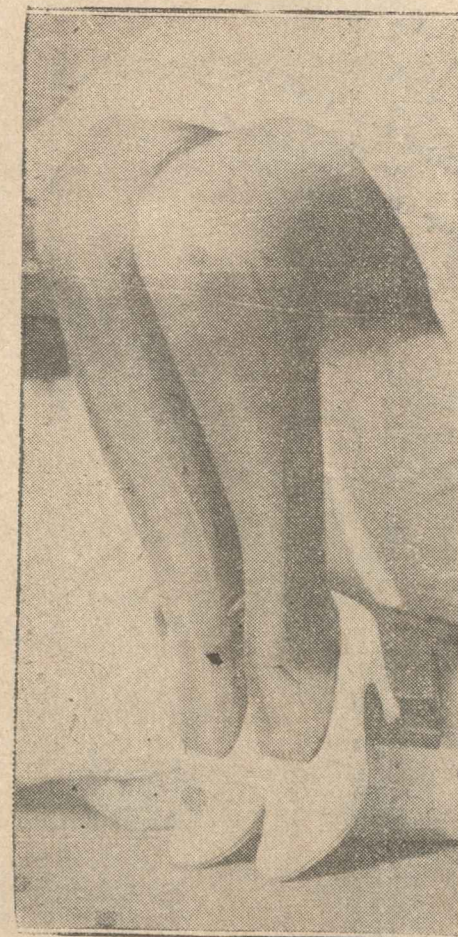
Και σέ λίγο φεύγουν. Σε μια ώρα φθάνουν στην Αθήνα, πέφτουν ξεροί στον ύπνο και την άλλη μέρα, τσακισμένοι και νωταλέοι, πλύν όμως εύχαριστημένοι, άφηγούνται τας εντυπώσεις των:

—Α! χθές περάσαμε θαυμάσια!

Και τώρα, επειδή ο λόγος περί εκδρομών, άς αποκαλύψωμεν και ένα μυστικό. Όλο αυτό το σουρμε των εκδρομικών, που φεύγει και σκορπίζεται κάθε Κυριακή στης έξω, μ'η νομίζετε ότι αποτελείται αποκλειστικώς και μόνον από φυσιολόγους. Είναι υλικόν κερδοφόρου επιχείρησης. Διότι η εκδρομή είναι πρώτη τάξεως δουλειά. Πολλοί έξυπνοι νεαροί έχουν συστήσει διαφόρους «Ομίλους Φυσιολάτρων», οργανώνουν της εκδρομές και από τα εισιτήρια κερδίζουν 800—1000 δραμιές και παραπάνω.

Έτσι εξηγείται και το πρωτοφανές φαινόμενον της όψιμου ελληνικής φυσιολατρίας, που ως χθές άκόμη ήτο άγνωστον. Θα μπορούσε όμως να συνέβαινε το εναντίον; Ο Έλλην εκμεταλλεύεται το πάν. Ήτο αδύνατον να του διαφύγη άνεκμετάλλετος μια τέτοια ευκαιρία...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΔΙΣ ΔΙΛΙΚΑ Χ.

(Φωτο—ΞΑΝΘΑΚΗ)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Στη ρίζα ενός πλατάνου ν' άκουμήσω, ως θ' άργοσβύν' ή πλάση κάποιου δειλι, και μέσ' στο μωσκοδόλιμα τ' Απολλή να κοιμηθώ, να κοιμηθώ, να μ'ην ευνηθώ.

Και να μ' άνθισω ένα χαμόγελο στα χείλη μ'πρός στα παλάτια που στον ύπνο μου ή (χτίσω).

την πικρα της ζωής να λησμονήσω, ως θ' άρνοσβύν' ή πλάση μέσ' στο δειλί.

Και στη ζεστή του ύπνου, την άγκυλη, το κουρασμένο μου κορμί να έλπιστας! Νά σβόση κι' ή ζωή μου σαν την πλάση που σβύνει με το θάμπος γέλι—άγέλι.

Κι' έσ' ή ψυχή μου, πευλωθεί να μ'ου γένη, να γ'τερουγίσω, άργοπετώντας άπ' τα στήθεα, π'ρος 'κει π' άστραφει σαν τον ήλιο, ή ελπί (θεία).

π'ρος 'κει, που πάνε και ποδ ζούν οι... πευλωμένοι

ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ
(Πελοπόννησος)Η ΕΚΛΟΓΗ
ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ο διαγωνισμός γίνεται ως έξης: Κάθε άναγνώστριά ή μη του «Τικ-Τάκ» θ' άποστέλλη εις τα γραφεία μας μίαν ή περισσότερας φωτογραφίας της, εις διαφόρους στάσεις. Αί άποστέλλόμεναι φωτογραφίαί κρίνονται υπό ειδικής επιτροπής, ή όποια και άποφασίζει ποίαί δημοσιεύονται.

Αί φωτογραφίαί αύται δημοσιεύονται τακτικά εις κάθε φύλλον του «Τικ-Τάκ», οι άναγνώσταί μας δε θα ψηφίζουν ποίαν προτιμούν και θεωρούν ως ωραιότεραν, συμπληρώνοντες και άποστέλλοντες το σχετικόν κουπόνι, το όποιον δημοσιεύεται εις την σελίδα 32.

Τά όνόματα των ψηφίζόντων δημοσιεύονται με τον αριθμόν δελτίων τα όποία στέλλει έκαστος. Δηλαδή: δ Α. ψηφίζει την Β. Θα αναφέρεται το δνομα και ή διεύθυνσις του ψηφίζοντος και ο αριθμός των ψήφων του Β. των προσφερομένων προς την Α.

Μετά το τέλος του διαγωνισμού, εκείνη ή όποια θα συγκεντρώση τας περισσότερας ψήφους θ' ανακηρυχθή ως ή ωραίο τέρα Έλληνίς και θα λάβη ως δώρον μίαν τουαλέταν πλήρη, παρισινό μοντέλλο.

Η δευτέρα 3 πλήρη κοστούμια άσπρο-οούχων (ragure) έκ τριών τεμαχίων έκαστον, έτοιμα ή επί παραγγελία, του οίκου «ΕΤΑΜ», από κρέπ-ντε-σιν με πολυτελείς δαντέλλες ή κεντήματα, ως τα έκτιθέμενα εις τας προθήκας του Κεντρικού Καταστήματος «Ελπίαν» (Βουκουρεστίου 8).

Η τρίτη ένα ώραϊον χρυσούν ώρολόγιον της χειρός.

Η τετάρτη θα λάβη ως δώρον ένα καπέλλο παρισινό μοντέλλο, του γνωστού οίκου Στάμου Πουλάκη (Θησέως 4—5).

Η πέμπτη, ως δώρον θα λάβη, μίαν καλλιτεχνικην μεγέθυνσιν 40 x 50 του φωτογράφου κ. Ξανθάκη.

ΔΙΣ ΜΑΙΡΗ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗ

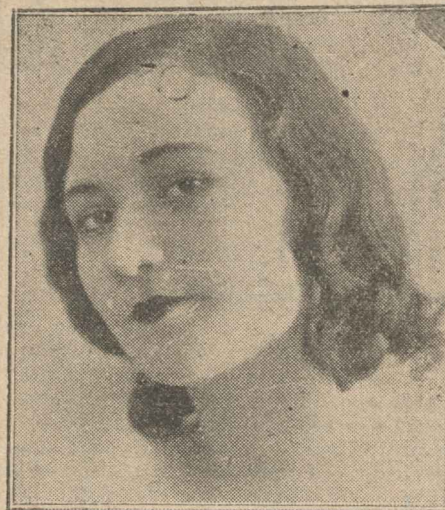

ΔΙΣ ΣΗΜΑΝΤΗΡΗ

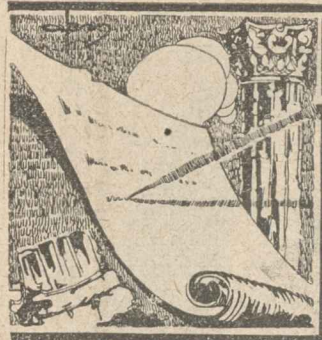
ΔΙΣ ΝΙΤΣΑ ΛΑΜΠΡΟΥ

(Φωτο - ΞΑΝΘΑΚΗ)

ΔΙΣ ANNA ΣΑΡΡΗ
ΑίγυπτοςΔΙΣ Α. ΜΑΛΑΝΟΒΙΤΣ
Αίγυπτος

ΔΙΣ Μ. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Φωτο - ΞΑΝΘΑΚΗ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΡΩΣ ΦΑΝΤΑΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΠΑΡ' ΔΕΙΞΗ

«Εδουλε σιγά σιγά η μεγάλη κίνησι του χορού και κόπασε ο σάος της φιλοφροσύνης εορτής. Η κομμικὴ κυρία και δεσποινίδες ἐκτελούσαν ὅλη τὴν ὑπηρεσίαν. Τώρα πού εἶχαν ἐπιτύχει τερᾶστι εἰσπραξίαν, ἄφηναν τὴν ὑπηρεσίαν των καὶ οἰκίαν με τοὺς δικούς των μέσα στο πλῆθος. Ἐτοί και ἡ Μαίρη πλησίασε στο τραπέζι του Νίκου.

Φορούσε μιὰ μεταξωτὴ μαύρη ρόμπα, κοντὴ μέχρι κάτω λίγο ἀπὸ τὸ γόνατο, μιὰ κάτασπρη δαντελένια ποδιά και ἓνα μπουνέ καμαριέρας στὸ κεφάλι. Προτοῦ καθήσῃ ἐσφίξε με τὰ χέρια τὴ μέση της, τεντώθηκε, ὅστερα λύνισε τὸ κορμὶ της κοντὰ στοῦ Νίκου τὸ πρόσωπο και χαϊδεύοντάς τον με τὴ γλυκεῖα φωνή της, τὸν ρώτησε :

—Λοιπόν, πὼς σου φαίνομαι ; Ἀκόμη δὲν μοὶ εἶπες !...

Και τὸν κῆρυξε. Εἶδε στὴ ματιὰ του ὅμως μιὰ σκιά, καὶ σὰν φευγάλο ὄραμα. Δὲν ἀπάντησε ἀμέσως ἐκεῖνος. Δὲν τὴς ἔκανε κανένα ψευτοφιλοφρόνημα.

Τὸν κῆρυξε στὴν ἀρχὴ με ἀπορία. Ὑστερα ἐπέμεινε :

—Πές μου, δὲν με ἤθελες καμαριέρα σου ; Και γελοῦσε.

—Ἀν ἤξερες τί μοὶ θύμισης μ' αὐτὴ τὴν στολή... εἶπε ἐκεῖνος μελαγχολικά. Κάτι μοὶ ἤρθε στὸ νοῦ, καὶ παραξένο ξαναδερῆκα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού ἤρθε και σὲ εἶδα ἐτοι ντυμένη...

Τὸν κῆρυξε με ἀνησυχία... και ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν γελοῦσε :

—Θέλω νὰ μοὶ πῆς, τοῦ εἶπε, τί θυμῆθης...

—Εἰς τὸν δὲν τὴν ἔβλεπε. —Εἶναι καὶ πού πολὺ λίγο σὲ ἐνδιαφέρει ἑσένα...

—Ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσε ἐκεῖνη νὰ ἐπιμένει νὰ μάθῃ. Μιὰ ἀνησυχία ἐννοιώδε. Ἐκεῖνος ἀποχρῶθηκε νὰ ἐξηγήσῃ.

Και ἀρχισε :

—Πέρασαν πάνω ἀπὸ δώδεκα χρόνια, εἶπε. Ἦμουν ἀκόμη φοιτητὴς εἰκοσι χρονῶν στὸ Πανεπιστήμιο. Εἶχα τὴ χρυσὴ ἡλικία. Καὶ περνοῦσα τὴν πὺ ἀμέριμνη ζωή. Μοὶ φανόνταν ὅλα ῥόδινα, ἀκόμη και ὅταν ἐπιστρατεύθηκα —καὶ εἴχαμε σκληρὸ πόλεμο τότε ! Μὲ ἔστειλαν με ἄλλους φοιτητὴς στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὸ μέτωπο. Εἶχα τύχη, γιατί ἀποσπάσθηκα στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο. Καὶ πὺ με γάλη, γιατί τὸ Ἐπιτελεῖο ἔβλεπε σὲ μιὰ μεγάλη πόλι πού ἦταν... ἡ πατρίδα μου.

—Γύρωνα τ' ἀπογεύματα, μετὰ τὴ γραφικὴ δουλειά, σπῖτι μου, ἄλλαζα στολὴ και φρέσκος ἔβγαίνα στὴν προκυμαία. Ἐκεῖ ἦταν ὅλα τὰ κέντρα τῆς ἀναψυχῆς κι' ἐκεῖ γινόνταν ὅλοι οἱ περιπάτοι.

—Ἀπὸ τὸ σπῖτι καθὼς ἐφευγα ἔπρεπε νὰ περνοῦ ἀπὸ ἓνα στενωπόκατο μιὰς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας. Στενὸς ὁ δρόμος. Τὰ σπῖτια δεῖναι καὶ ἀριστοτὰ τὸν στένευαν περισσότερο ψηλά. Εἶχαν ἔξωστες εὐρύχωρους σὰν κάμαρες στενωπάρχες, πού ἐξεῖχαν και φάρδαιναν τὰ σπῖτια στὰ ψηλότερα πατώματα. Προ ἡγγίζαν τ' ἀντικρινὰ τὰ σπῖτια τὰ ψηλότερα πατώματα. Προῆγγιζαν τ' ἀντικρινὰ τὰ σπῖτια καὶ μιὰ κορίδα μόνο ἄφηναν, τὸν οὐρανὸ πού φαίνεται ἀπὸ τὸ δρόμο κάτω. Ἐβλεπα συχνὰ ἀπὸ ἓνα ψηλὸ σπῖτι ἓνα κεφαλάκι ἐνδὲ κοριτσιού νὰ με κῆρυξέ μ' ἓνα σκουακί, κάτωστρο στὸ κεφάλι...

—Πάντα κῆρυξα ὅταν περνοῦσα και τὴν ἔβλεπα και γελοῦσα πού με παρακολουθοῦσε ἡ ματιὰ τοῦ κοριτσιού και γελοῦσε κι' ἐκεῖνη. Ἦταν μιὰ καμαριέρα τοῦ σπιτιού και θαύμαζε τὸν κομψὸ φαντάρο πού περνοῦσε...

—Καταλαβαίνω... τὸν διέκοψε ἡ Μαίρη. Ἦταν βέβαια ἡ ἐποχὴ πού βλέπω τῆς φωτογραφίας σου μ' ἐκεῖνο τὸ θυρώμα ὅπως πού θὰ ἐστρέλλαινε τῆς γυναίκες...

—Ο Νίκος συνέχισε :

—Εἶχα ἀλήθεια πολλὰς σχέσεις τότε σὲ ἀνὴρες κόσμου, ἀλλὰ—δὲν ξέρω τί—με τραβούσε και ἤθελα νὰ γνωρισθῶ με τὸ κορίτσι αὐτό, πού δὲν ἦταν σὰν τ' ἄλλα κορίτσια πού ἤξερα ὡς τότε. Ἦταν σὰν νὰ μιλοῦσε μέσα

—Καταλαβαίνω... ἦταν ἡ ἐποχὴ πού

μου ἡ ψυχὴ τοῦ φαντάρου, πού διψοῦσε μιὰ τέτοια σχέση... Μὴ γελάς... μοὶ φανόνταν τὸ σὺ φυσικὸ αὐτὸ τότε... Ἀλλὰς τε εἶχε καὶ τὴν δροσιά, τὸ νόστιμο ἐκεῖνο προσοπάκι!

—Μιὰ μέρα πού περνοῦσα με πολιτικά, με εἶδε ἀπὸ τὴν πόρτα της καὶ τράβηξε ἔμπρος μου στὴ διεύθυνσι πού προχωροῦσα ἐγώ, με βήματα ἀργά, καὶ μ' ἔβλεπε. Κατάλαβα ὅτι ἐπιτηδες βγήκε γιὰ μένα. Τὴν πλησίασα.

—Στὸ βάθος ἐκεῖνη τὴν ὥρα φάνηκε στὸν παραλιακὸ δρόμο ἓνα τραῦ ν' ἀρνοπερᾶ. Τόσους κοινωσιμένους ἓνα γένικο ἀδυνατισμένο ἄλλοι. Καὶ ἦταν ὅστω νὰ τὸ βλέπῃ κανεῖς. Μοὶ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία και τὸ θέμα :

—Ἀετοπνίς, ρώτησα. με τὸ τραῦ πηγαίνει κανεῖς πὺ γλῆγορα ἢ με τὰ πόδια ;

—Ἐπῆσε ἡ ὁλοσύμπα μου. Ὁ μὲ φαντάσθηκε ξένο, πού θὰ τοῦανε ἐντύπωση τὸ σχέδιο τῆς τοπικῆς συγκοινωνίας μας.

—Γέλασε και ψιθύρισε :

—Ἀνελόγως τοῦ μέρους πού πηγαίνετε.

—Τραβᾶ γιὰ τὴν ἀκροθαλάσσι, ἐκεῖ πῶς ἀπὸ τὸν σταθμὸ. Πηγαίνω και ἀναβαίνω καὶ βαδίζω.

—Αὐτὴ με κῆρυξε.

—Βλέπω, συνέχισε, πολλὰ ἐραπεινόμενα ἐννοήματα. Ἐγὼ εἶμαι μόνος ὅμως καὶ δυστυχῶς χαίρομαι με τὴν εὐτυχία τὸν ἄλλον μόνος...

—Δυσπιστη, ἐξακολουθοῦσε νὰ με ψυχολογεῖ αὐτὴ, ἀλλὰ χαμογελοσά.

—Γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, καταλαβαίνετε, πρόσθεσα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βιάζομαι...

Παίρνω λοιπὸν τὸ τραῦ τῆς παραλίας καί... καὶ ποτε με βιάζει.

—Γελοῦσε με τὰ λόγια μου. Προχωροῦσα τώρα πάλι. Ξαναρῶτησα :

—Ὁ πᾶρετε τὸ τραῦ και σεις ; Δὲν βιάζεσθε λοιπὸν ;

—Ὁχι, πηγαίνω με τὰ πόδια. Δὲν εἶμαι προτιμώτερος ;

—Καὶ γελοῦσε. Ὑστερα :

—Μιὰ φίλη μου, στὴν ὁποία πηγαίνω, καὶ θεται ἐκεῖ κοντὰ πού...ἀνέτε τοὺς περιπάτους σας...

—Καὶ πρόσθεσε πονηρὰ και τόνισε τὴν λέξη :

—...μόνος.

—Τέλος πάντων, ἐτοί τὴν γνώρισα και δὲν ἐπῆγε στὴ φίλῃ της... Ὅτε ἐγὼ ἔκανα περὶ πατο «εὐχὸς».

—Βλεπόμαστε ἀπὸ τότε τὰ βράδια τῆς περισσότερες μέρες πού μποροῦσε νὰ βγαίνω. Μοὶ ἄρεσε τόσο, πού ἄκουσα καὶ ἄλλοι σχέσι μου. Τὴν εὐνοῖσα και τραβούσα με καὶ ἔρριψε μοναξιάς, στὴν ἀπόμειση ἀκρογολιά. Τίσος ἀπὸ τὴν προσκυμῆναι τὸν κομψὸν περιπάτον. σὲ καὶ ἵσχυα κέντρα λαϊκά, πάλι στὴ θάλασσα.

—Τῆς ὥρες ποῦναστε μαζί ἔπερνα ἓνα ἄλλο τόνο. Ἐναν τόνο «φαντασίου», γνήσιο. Γινόμενον «ἀδερφός». Μὴ νελᾶς. Μαίρη. Σοῦ εἶπα ἡ κλῖσι μου γιὰ τὴν Καλλιόπην—ἐτοί λένονταν—ἦσαν αὐθόρμητοι. Καὶ αὐθόρμητος ἦταν ὁ τρόπος μου καὶ φυσικὴ ἡ ἀπάντησῃς κοινῶν πού ἔκανα. Αὐτὴ με κῆρυξε ὥρες—ὥρες τρυφερά, ἀλλὰ καὶ παρᾶνα, και σὰν δόσιστα. Σὰ νάνωνοιθε ὅτι δὲν ἦμουν ἐκεῖνος πού φανόμουν. Ἀλλὰ ἔβλεπα πού ὅσο ἀργοποροῦσε ἡ σκῖσι μας, τόπο καὶ ἡ κλῖσι μου σ' αὐτὴ μενᾶνε. Βιάζομαι νὰ τοῦσε νὰ τὴν βοῶ. Σὲ ἓνα μῆνα εἶχα ἐν καταλείψῃ καὶ ἄλλη σχέση και σκεπτόμουν αὐτὴν αὐτὴ...

—Μιὰ βραδυὰ πού μοὶ εἶχε ἀργήσει, ἤρθε βιαστικὴ και με ρώτησε :

—Νίκο. θὰ πᾶμε σ' ἓνα σπῖτι. Θὰ περᾶσουμε καλὰ και θὰ χορεύομε. Ἐρχεσαι ;

—Ὁ ἀργήσομε. Στὸ γυμνασθεῖ...φροντιστήριο και θὰ πάω φιλακή.

—Τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸ θὰ μείνουμε ἔως τὸ πρωῒ, μοὶ εἶπε γελοστὴ κῆρυξοντάς με.

—Κι' ὅταν ἐγὼ τὴν κῆρυξα καλὰ στὰ μάτια :

—Ἐξ ἄλλου θὰ βαστάξῃ ὁ χορὸς ἔως τὸ πρωῒ. Ἐδῶ ὁ κόσμος ἔχει ὀρεξί και γλῆνται...

—Σὲ μιὰ φτωχοσυνοικία λαϊκὴ πού πήγαμε ἓνα σπῖτι ἦταν φωτισμένο. Ἐκεῖ ἀνεβήκαμε. Ἀπὸ δωμάτια γεμάτα κόσμο. Κορίτσια ἦσαν οἱ περισσότεροι καλεσμένοι... Ὅταν μᾶς εἶδαν ἔβαλαν φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ, γιατί ἦταν ἡδὴ σὲ διάθεσι. Με κῆρυξαν ὅλοι κατὰματα καὶ μ' ἔναν τρόπο πού κατάλαβα ὅτι ἦταν μελῆμένη ἡ σκῖσι μας καὶ περιμέναν τὸν ἔρχομό μας. Ὑστερα εἶδα μάλιστα ὅτι περνοῦσα ἐκεῖ πέρα γιὰ...ἀρραβωνισμένη τῆς Καλλιόπης ! Πὼς με φρόντισε αὐτὸ καὶ θυμὸ πού τῆς εἶχα ! Ἀκόψς ἀρραβωνιστικὸς ἐγὼ...

—Τὴν ἔβλεπα ὅμως πάλι μου χαμογελοσά και λαυτοκοποῦσε τὸ πρόσπᾶτό της ἀπὸ τὴν ἄσπρη. Δὲν φανόνταν νὰ με προσέχῃ ἔμμεσα. Μόνος ὥρες—ὥρες ἔπῃνα τὰ μάτια τῆς πανοῦ μου. Ἀλλὰ γυρίζε ἀλλοῦ τότε, χαμογελοστὴ πάλι, καὶ ξαναεῖπανε ὁμιλίες με τίς φίλες της. Ἦθελα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ !...

—Τὸ κρασί γινόνταν ἄφθονο και σκορποῦσε τὴν εὐθυμία σὲ ὅλους τοὺς καλεσμένους. Ἐβλεπα πὼς ὅλων τὸν κοριτσιῶν τὰ μάτια ἦταν ἐπάνω μου. Σὰν ἐγὼ μόνος νὰ εἶχα τὴν «τιμητικὴ» μου ! Δὲν με πείραζε ὅμως αὐτὸ σῖσι. Ἀπεναντίας μοὶ ἔδωσε καὶ σῖσι σῖσι μὲσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ μεγάλη ἐπῃ...

—Τὴν ἔβλεπα ὅμως πάλι μου χαμογελοσά και λαυτοκοποῦσε τὸ πρόσπᾶτό της ἀπὸ τὴν ἄσπρη. Δὲν φανόνταν νὰ με προσέχῃ ἔμμεσα. Μόνος ὥρες—ὥρες ἔπῃνα τὰ μάτια τῆς πανοῦ μου. Ἀλλὰ γυρίζε ἀλλοῦ τότε, χαμογελοστὴ πάλι, καὶ ξαναεῖπανε ὁμιλίες με τίς φίλες της. Ἦθελα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ !...

—Τὸ κρασί γινόνταν ἄφθονο και σκορποῦσε τὴν εὐθυμία σὲ ὅλους τοὺς καλεσμένους. Ἐβλεπα πὼς ὅλων τὸν κοριτσιῶν τὰ μάτια ἦταν ἐπάνω μου. Σὰν ἐγὼ μόνος νὰ εἶχα τὴν «τιμητικὴ» μου ! Δὲν με πείραζε ὅμως αὐτὸ σῖσι. Ἀπεναντίας μοὶ ἔδωσε καὶ σῖσι σῖσι μὲσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ μεγάλη ἐπῃ...

—Τὴν ἔβλεπα ὅμως πάλι μου χαμογελοσά και λαυτοκοποῦσε τὸ πρόσπᾶτό της ἀπὸ τὴν ἄσπρη. Δὲν φανόνταν νὰ με προσέχῃ ἔμμεσα. Μόνος ὥρες—ὥρες ἔπῃνα τὰ μάτια τῆς πανοῦ μου. Ἀλλὰ γυρίζε ἀλλοῦ τότε, χαμογελοστὴ πάλι, καὶ ξαναεῖπανε ὁμιλίες με τίς φίλες της. Ἦθελα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ !...

—Τὸ κρασί γινόνταν ἄφθονο και σκορποῦσε τὴν εὐθυμία σὲ ὅλους τοὺς καλεσμένους. Ἐβλεπα πὼς ὅλων τὸν κοριτσιῶν τὰ μάτια ἦταν ἐπάνω μου. Σὰν ἐγὼ μόνος νὰ εἶχα τὴν «τιμητικὴ» μου ! Δὲν με πείραζε ὅμως αὐτὸ σῖσι. Ἀπεναντίας μοὶ ἔδωσε καὶ σῖσι σῖσι μὲσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ μεγάλη ἐπῃ...

—Τὴν ἔβλεπα ὅμως πάλι μου χαμογελοσά και λαυτοκοποῦσε τὸ πρόσπᾶτό της ἀπὸ τὴν ἄσπρη. Δὲν φανόνταν νὰ με προσέχῃ ἔμμεσα. Μόνος ὥρες—ὥρες ἔπῃνα τὰ μάτια τῆς πανοῦ μου. Ἀλλὰ γυρίζε ἀλλοῦ τότε, χαμογελοστὴ πάλι, καὶ ξαναεῖπανε ὁμιλίες με τίς φίλες της. Ἦθελα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ !...

—Τὸ κρασί γινόνταν ἄφθονο και σκορποῦσε τὴν εὐθυμία σὲ ὅλους τοὺς καλεσμένους. Ἐβλεπα πὼς ὅλων τὸν κοριτσιῶν τὰ μάτια ἦταν ἐπάνω μου. Σὰν ἐγὼ μόνος νὰ εἶχα τὴν «τιμητικὴ» μου ! Δὲν με πείραζε ὅμως αὐτὸ σῖσι. Ἀπεναντίας μοὶ ἔδωσε καὶ σῖσι σῖσι μὲσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ μεγάλη ἐπῃ...

—Τὴν ἔβλεπα ὅμως πάλι μου χαμογελοσά και λαυτοκοποῦσε τὸ πρόσπᾶτό της ἀπὸ τὴν ἄσπρη. Δὲν φανόνταν νὰ με προσέχῃ ἔμμεσα. Μόνος ὥρες—ὥρες ἔπῃνα τὰ μάτια τῆς πανοῦ μου. Ἀλλὰ γυρίζε ἀλλοῦ τότε, χαμογελοστὴ πάλι, καὶ ξαναεῖπανε ὁμιλίες με τίς φίλες της. Ἦθελα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ !...

—Τὸ κρασί γινόνταν ἄφθονο και σκορποῦσε τὴν εὐθυμία σὲ ὅλους τοὺς καλεσμένους. Ἐβλεπα πὼς ὅλων τὸν κοριτσιῶν τὰ μάτια ἦταν ἐπάνω μου. Σὰν ἐγὼ μόνος νὰ εἶχα τὴν «τιμητικὴ» μου ! Δὲν με πείραζε ὅμως αὐτὸ σῖσι. Ἀπεναντίας μοὶ ἔδωσε καὶ σῖσι σῖσι μὲσα στὸ περιβάλλον αὐτὸ μεγάλη ἐπῃ...

—Τὴν ἔβλεπα ὅμως πάλι μου χαμογελοσά και λαυτοκοποῦσε τὸ πρόσπᾶτό της ἀπὸ τὴν ἄσπρη. Δὲν φανόνταν νὰ με προσέχῃ ἔμμεσα. Μόνος ὥρες—ὥρες ἔπῃνα τὰ μάτια τῆς πανοῦ μου. Ἀλλὰ γυρίζε ἀλλοῦ τότε, χαμογελοστὴ πάλι, καὶ ξαναεῖπανε ὁμιλίες με τίς φίλες της. Ἦθελα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ !...

πῶς ἡ μάγικες κοινῶν, στῆς ὁποῖες πᾶς εἶχα ἀποκτήσει τόση ἐξοικείωσι. Ἐνα σωρὸ πᾶρλες πέταγα, πού τῆς ἔκαναν ὅμως ὅλες νὰ γελοῖν, νὰ ἐκαρδίζονται, νὰ σπαρτάρουν. Καὶ ὅλες ἐκῆντασαν τὸν νέο κομψὸ φαντάρο πού ἦταν και τόσο «σπιρτόζος». Εἶχε ἀνάψει τὸ κέφι. Καὶ τόσο περισσότερο ἐνθουσιασμένοι. Τὸς ἔκανα καὶ χοροὺς ταχυδακτυλουργίας μου. Καὶ τὰ κορίτσια ξεφόνιζαν. Ὑστερα τοὺς εἶδεκα διάφορα νέα παρῖνια «σαλονιῶν». Τὰ ἔμαθαν και τὰ καίσαμε ὅλοι μαζί. Καὶ ὅλοι ἓνα γέλιο και σὰν ἐσφωνητῶ.

—Ἐξαφνα, ἐκεῖ πού τοποθετοῦσα ἓνα κορίτσι στὸ καθίσμα ν' ἀρχίσῃ ἓνα νέο παρῖνι πού ἐδίδασκαν, πολλὰ ἐλεύθερο, και κράταγα τὸ κορίτσι, σπκώθηκε ἡ Καλλιόπη. Τὴν εἶχα προσέξῃ πρὶν λίγη ὥρα. Αὐτὴ δὲν γελοῦσε.

—Ἐγὼ θέλω νὰ χορεύομε.

—Μὲ τράβηξε νὰ χορεύομε. Ἐτοί ἄλλαξε ὁρμόν ἡ διασκεδάσι, γιατί ἔδωσαμε τὸ σύνθημα και ἐγενικεύθηκε ὁ χορὸς. Ἐνας τραλῆς χορὸς.

—Χορεύομε ἀρχετὰ με τὴν Καλλιόπην πολὺς φορὲς... Ὑστερα χορεύα και με ἄλλες. Πρῶτα μιὰ ὁμορφὴ ξανθὴ. Ὑστερα μιὰ φλοισφὴ νόστιμη ταγαρίνα. Αὐτὴ με κῆρυξε ὥρες ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού πρωτοπαῖγα. Τὴν ξαναρῶσεξα τώρα πού τὴν πλησίασα. Σπκώθηκε πρὶν τὴν ἐπῆσσο σχεδόν. Τὰ μάτια της ἦσαν μιὰ πρόκλησι και ὅλα της ἓνα σκεπῖσο. Δὲν τὴν ἐννοῖαζε γιὰ τὴν Καλλιόπην. Χορεύαμε και ὅλα της με προκαλοῦσαν.

—Στὴν ἀρχὴ και ἡ Καλλιόπη χορεύε με κάποιον ἄλλο. Ὑστερα καθῆσε και δὲν τὴν εἶδα νὰ ξανασηκωθῇ. Παρακολουθοῦσε ὅμως τὸ χορὸ και δὲν τραβοῦσε τῆς ματιῆς της ἀπὸ τὴ μελαχρινὴν ντύμα μου. Τὴν κῆρυξε κατὰματα, ἐχθρικά, σχεδόν ἀγρία...

—Μὰ ἐγὼ δὲν ἔκανα ἄλλο τίποτα παρὰ νὰ γελοῖ και ν' ἀστετεύομαι και τὰ νευράκια της πού ἔβλεπα μ' εὐχαριστοῦσαν.

—Ἐτοί περᾶσε ἡ ὥρα.

—Στῆς δυὸ-τρεις μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀρχισαν νὰ φεύγουν οἱ καλεσμένοι και ν' ἀιόνη τὸ γλῆνται.

—Σὲ λίγο οἱ μόνος ξένοι στὸ σπῖτι εἴμαστε ἐμεῖς. Μὲ ὀδήγησαν τότε τὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ με τὴν Καλλιόπην σὲ ἓνα δωμάτιο στενόμακρο με ἓνα μόνο κρεβάτι γιὰ νὰ γῆρω μερικὲς ὥρες. Ἡ Καλλιόπη θὰ ἔμενε «στὴ σάλλα τοῦ σπιτιοῦ με τὴ φίλῃ της, πού ἐξέτοπισα γιὰ μιὰ βραδυὰ. Ἐτοί βολεύτηκαν τὰ πράγματα.

—Ἐπεσα. Σὲ δυὸ λεπτὰ κοιμώμουν και ὠνευροῦμουν μάλιστα τὴν...Καλλιόπην. Σὰν νὰ τὴν ἔβλεπα ὀργισμένη πού τὴν ἐκδικηθήκα τόσο σκληρά. Πεισμομένα τὰ μάτια της ἀστράταν ἀπὸ τὸ θυμὸ. Ὑστερα τὴν εἶδα μετανωμένη, λυπημένη, νὰ με κῆρυξε με μάτια ὅπως τὰβλεπα πρὶν λίγη ὥρα πού μάφισε και με κῆρυξε παρᾶνα, τρυφερά μαζί και λυπημένα.

—Ἐννοῖαθα τώρα σὰν χᾶδι καὶ στὸ πρόσπᾶτό μου. Ἀνοῖξα τὰ μάτια μου και ἦταν ἐκεῖνη ! Πραγματικὴ !... Πρῶτὴ φορὰ τὴν ἔβλεπα ἐτοί ὀδύνη, στὰ νυχτικά. Καὶ ἦταν τὰ μάτια της σὰν στὸ δεινρο, τρυφερὸ μαζί και λυπημένα.

—Νίκο μου, πὲς μου πὼς μ' ἀγαπᾶς...

—Πὼς ἀγαπᾶς ἔμμεσα μόνος...

—Μὲ τί τόνο τῆλεγε αὐτὸ !

—Ἀπλοῦσα τὰ χέρια μου στὴ μέση της και τὴν ἔπῃνα κοντὰ μου. Κάθισα στὸ κρεβάτι κι' ἐγὼ τὴν φιλοῦσα στὰ μάτια... Καὶ δὲν τὴν ἄφηνα νὰ φύγῃ, νὰ γυρίσῃ στὴ φίλῃ της...

—Ἐφῆσα μηχανικά τὸν γυλὸ και τράβηξα ὁλοῖσι στὸ βαθρὸ. Κῆρυξα ὅλη μέρα τὴ θάλασσα ποσῆζε, τοὺς ἀρροῦς και τὸ αὐλάκι πίσω. Καὶ ἓνα δεινρο πού φανόνταν ἡ νυχτιά και ἡ εὐτυχισμένη ἡ βραδυὰ και ἡ σχέση μας ὀλόκληρη. Μιὰ φαντασία και ἡ ἰδία ἡ Καλλιόπη ! Τίποτα ἄλλο δὲν σκεπτόμουν ὅλη μέρα. Καὶ τὴν ἄλλη, καὶ τῆς ἄλλες μέρες, τίποτα ἄλλο δὲν μποροῦσα νὰ σκεπθῶ... Πὼς θὰ μποροῦσα νὰ δικαιολογηθῶ, πού νὰ τῆς γράψω, πὼς νὰ...συνῶ, στὰ μάτια της ;

—Ἐτοί συλλογίζομαι πόλον καιρὸ τὴν ἐληθινὴν ἀγάπην τοῦ κοριτσιοῦ αὐτοῦ πού μοὶ

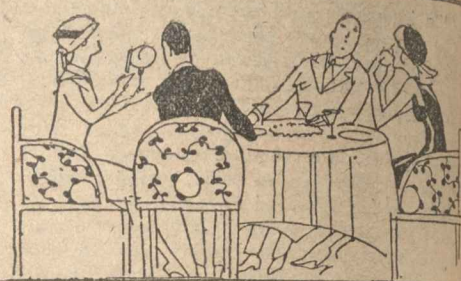
—Αναλόγως τὸ μέρος πού πηγαίνετε...

κίνη. Μὲ μετέθεσαν !... μοὶ εἶπαν, ἀπάντα και χαμποῦσε ἄλλους. Ἦταν γιὰ τὸ ὅσον χωρὶς πολιτικὸ μου φρόνημα ; Καὶ τὸ φέλο πορείας ἐτοίμο πού ὄχαν πρὶν δυὸ μέρες. Πόσο θαυμαστὰ τεροκρινῶς γινόντουσαν ἡ δουλειῆς αὐτῆς ! Στὴν ἀπογοήτευσιν ἐκείνης τῆς ὥρας καὶ τῆς θλίβερες σκέψεως πού ἔκανα, δὲν σκεπτοῦμαι ἐγὼ ὁ «κοινῶν» ὅτι ἐτοί ἐπῆρε νὰ γίνῃ, ὅτι ἄλλα παλληκάρια χρειαζόντουσαν ἐξοστρασι...

—Καὶ συλλογίζομαι : Ποιὸς ἔβλεπε πού τὰ βροῖαται... δυστυχισμένη ὑπάρχει, ἀν δὲν κατῶρεται τὸν αἴτιο τῆς πρῶτης δυστυχίας της. Κι' ἂν βροῖαται στὸ ἴδιο μέρος μ' αὐτὸν ! Κι' ἂν ἐξητιάνεψε, δυστυχισμένη

Η ΥΠΟΨΙΑ

Ο Ζάν Λερου και η γυναίκα του Λουίζα καθήσανε στο τραπέζι για να φάνε.

— Τι έχεις λοιπόν; τον ρωτάει η Λουίζα εκπληκτική που τον βλέπει στενοχωρημένον.

— Ω, τίποτε το σοβαρόν, απαντά ο Ζάν. Γίναμαι ανόητος, με τις εφημερίδες μου. Φαντάσου ότι ξέχασα όλους διόλου κάποιον λογαριασμό εργολάβου. Δέκα εφτά χιλιάδες φράγκα, που πρέπει να πληρώσω αύριο. Σημείωσε ότι την ερχόμενη εβδομάδα θα εισπράξω διπλάσια. Για την ώρα δεν έχω σχεδόν τίποτε στο ταμείο. Πρέπει να δανεισθώ, κι αυτό δεν μ' αρέσει.

Η Λουίζα χαμογέλασε και είπε:

— Φάγε λοιπόν το φανί σου, φίλε μου, και μη σκιστείσαι.

— Έσ' μικρούλά μου, βάξω στοίχημα, πως έχεις κάποια ιδέα, είπε ο Ζάν.

— Και βέβαια. Το πράγμα είναι τόσο απλό. Ο φίλος σου Πώλ θα φάει απόψε μαζί μας. Βάλε λοιπόν την ντροπή στην μπάντα. Θα σου δανείσει τις δέκα εφτά χιλιάδες φράγκα.

Ο Ζάν διστάζει. Η πρόταση της γυναίκας του δεν τον ενθουσιάζει. Τέλος ψιθυρίζει:

— Το κάτω της γραφής, έχεις δίκιο, Λουίζα. Πολλές φορές τον υποχρέωσα τον Πώλ. Είναι σωστό να κάνη κι' αυτός το ίδιο.

Ο Ζάν θα προτιμούσε να εξοικονομηθή με άλλον τρόπον. Αυτός ο τρόπος τον πειράζει. Γιατί; Γιατί έχει, χωρίς σοβαρούς λόγους, άλλως τε, την εντύπωση ότι ο καλός του φίλος Πώλ κορτεζάρεται την Λουίζα. Και επειδή ο Ζάν είναι λεπτός νέος, στενοχωριέται που καταφεύγει για λεφτά στον φίλο αυτόν, που υποψιάζεται κάπως.

Γι' αυτές τις υποψίες, που τίποτε άλλως τε δεν τις δικαιολογεί, κινδύει τον εαυτό του. Γι' αυτό λέει στη γυναίκα του, την ώρα που φεύγει:

— Σύμφωνοι, αγάπη μου, θ' ακούσω τη συμβουλή σου.

Φεύγει. Χωρίς να χάση καιρό η Λουίζα τηλεφωνεί στον Πώλ:

— Μην ξεχνάτε ότι απόψε σ' έχουμε στο τραπέζι. Αν μπορείτε λοιπόν έλατε πριν απ' το φαγητό. Πρέπει να σ' μιλήσω πριν γυρίση σπίτι ο Ζάν.

Στις εφτά μιάες, ο Πώλ μπαίνει στο σαλόνι, όπου τον περιμένει η Λουίζα. Κι' ενώ εκάθησε στο πιάνο του είπε:

— Έχω να σ' πω κάτι. Ο έντρας μου θέλει να σ' δανεισθώ δέκα εφτά χιλιάδες φράγκα.

— Από μένι; λέγει ο Πώλ δυσχερασμένος. Ομορφή ιδέα κι' αυτή! Έδω που τ'ά λέμε, ο τρόπος αυτός μου φαίνεται άγερπης. Δένε στον καλόν αυτόν νέο Πώλ: «Έλατε λοιπόν να φάμε οικογενειακά». Και του δουντουν δέκα εφτά χιλιάδες. Άλλως τε δεν πρέπει να φαντάζεσθε ότι έχω κανένα γουρουουχίο. Για, γελάτε; Αυτό που σ' λέω είναι τόσο κομμικό:

Πραγματικώς η Λουίζα ξεκαρδίζεται στα γέλια. Έπειτα δίνει στον Πώλ ένα φάνελος φουσκωμένο, μοιραριζόντας:

— Λάβετε λοιπόν τον κόπο να τ'α μετρήσετε. Αν δεν έχω λάθος μέσα στον φάκελο υπάρχουν δέκα εφτά χιλιάδες φράγκα....

Σας τις δανείζω για να τις δανείσετε στον έντρα μου. Στο τέλος της ερχόμενης εβδομάδας όταν θ'α τις επιστρέψη μου τις

δίνετε. Καταλαβαίνετε, φαντάζομαι, γιατί έντραγώ έτσι. Δεν είναι ανάγκη να ξέρη ο Ζάν ότι έχω λίγα παραπάνω.

Πολλοί σύζυγοι (σαν τον Ζάν παραδείγματός χάριν) αποφεύγουν να λένε στις γυναίκες τους πόσα κερδίζουν. Τους δίνουν μονάχα τ'α λεφτά που φαίνεται ότι φθάνουν για τ'α έξοδο του σπιτιού. Το περίσσευμα τ'ο κρατούν, ή μάλλον τ'ο ξεδεύουν. Πώς; Αυτό δεν είναι δική μας δουλειά. Και όπως και άλλοι σύζυγοι, ο Ζάν, που άρεται τ'ο κομψό, και θέλει να τρώη τ'ο μπαφτέκι του και τ'α παγιδάκια του, και να δέχεται τους φίλους του μεγαλόπρεπα, προσθέτει κάτι στο ποσόν που είχε κανονισθ' τέσσερες εβδομάδες πριν. Νομίζει όμως, ότι η γυναίκα του είναι λίγο σπύταλη.

Πόσο γελιέται! Η Λουίζα είναι κάτι παραπάνω από οικονομία. Είναι σχεδόν φιλόδοξος.

— Ο έντρας μου θέλει να δανεισθ' από σ'α 17 χιλιάδες φράγκα.

γρη. Τσιγγουνεύεται σε όλα κάνει τ'α ψώνια μόνη της. Με λίγα λόγια, κουράζεται πολύ. Γι' αυτό είναι δίκαιο να τσεπώνη τις οικονομίες που πραγματοποιήσαν μ' αυτόν τον τρόπο.

Εν πρώτοις η Λουίζα σκόπευε ν' αγοράση ένα μαντώ με γούνα, που, σύμφωνα με την συνήθεια, που εφήρμοσε από πολλού, θα παρουσίαζε στον Ζάν ως μια εξαιρετική ευκαιρία. Όταν όμως η πονηρή γυναίκα μάζεψε αρκετά λεφτά για να πάρη τ'ο ωραίο μαντώ, δεν μπόρεσε να τ' αποφασίση. Άγαπάει τ'ο θησαυρό της, που κρύβει μέσα στην ντουλάπα της, κάτω από ένα σωρό ασπρόρουχα. Θα λυπότανε παρά πολύ να τον αποχωριζότανε. Πολλά χρόνια τώρα η Λουίζα εξακολουθεί λοιπόν ν' αψάνη κρυφά την μικρή της περιουσία.

Μετά τ'ο φαγητό ο Ζάν φωνάζει τον Πώλ στο σαλόνι και παίρνει απ' τ'ο συρτάρι τ'ο κουτί με τ'α περίφημα πουρα, που δεν παρουσιάζει συνήθως παρά στους κυριότερους συνεταίρους του.

— Μπα! φωνάζει ο Πώλ, έχουμε λοιπόν και πουρα της Αθάνας.

Ο Ζάν ξύνει πολλή ώρα τ'ο κεφάλι του.

— Άκουσε, φίλε μου, λέει στο τέλος. Θέλεις να μ'α κάνης μια εύκολη; Χρειάζομαι

για λίγες μέρες, δέκα εφτά χιλιάδες φράγκα. — Και παίρνεις αυτό τ'ο ύψος για να τ'α ζητήσης από έμένα, τον παληό σου φίλο; λέει ο Πώλ. Δεν είναι πολύ φυσικό, ως τόσο. Έννοείται ότι μπορώ να δανεισθ'α' από τ'α σένα, αν χρειασθ'α λεφτά. Άλλως τε έχω σε σ'α καλή ώρα. Σήμερα κιόλας π'α σχεδόν τ'ο ποσόν αυτό. Τ'ο έχω ακόμα πάνω μου.

Και ο Πώλ με χαρά σχεδόν άνοιξε τ'ο πορτοφόλι του.

Φαντάζεσθε ίσως ότι ο Ζάν είναι κατεχαρακτημένος. Καθόλου. Σκέπτεται.

«Δεν τ'ον ήξερα τον Πώλ γ'α χουβαδά. Διάβολο... Σ'αν άγαπάει κανείς την σ'α, δεν άρνείται τίποτε στον άντρα της. Όμοιο ολόο αλήθεια μ' έβαλε να π'αξω η Λουίζα. Γι' αυτό πλήρωσε πολύ γρήγορα τ'ο ποσόν στο φίλο του. Κι' αυτός με τ'α σειρά τ'ο έδωσε πίσω τ'α λεφτά της Λουίζας.

Εν τούτοις εκείνη τ'α στιγμή ο Πώλ φθόνισε:

— Δεν θ'α στενοχωριόσαστε πάρα πολύ κι' α' αφήνατε δυό χιλιάδες, ως της δεκαπέντε τ'ο μήνα;

Η Λουίζα δέχεται.

Περνάει ολόκληρος ο μήνας. Ο Πώλ ξεχνάει τ'ο χρέος του. Η νέα γυναίκα χητά τ'α λεφτά και ο χρεοφειλέτης πληρώνει τ'ο χρέος του, αλλά αργά και π'α.

Μ'α χρωστάτε πεντακόσια φράγκα ή κόμη, λέει μια βραδιά στον Πώλ. Τ'α θέλω αύριο τ'ο πρωί.

Θ'α σ'α τ'α φέρω, απήγγησεν ο Πώλ π'α ήφωνα.

Την άλλη μέρα ο Πώλ παρουσιάζεται πολύ νορβός. Η Λουίζα που είναι άδωξη σ'α κρεβάτι διστάζει α σκυοθή. Μπορεί επί τ'α λους να δεχθ'α στην κρεββατοκάμαρά της να γνωστ'ο σ'α τον Πώλ.

Με μούτρο κατσουφιασμένο ο Πώλ διαστή Λουίζα ένα πεντακόσια φράγκα. Εκείνη τ'ο π'α, τ'ο χώνει κάτω απ' τ'ο προσκέφαλό της και τ'ον ξεφορτώνεται άμέσως.

Δυστυχώς ο Ζάν, που είναι πάντα όφωνα μένος, ξέχασε στο γραφείο του κάποια χητά. Γυρίζει σπίτι του, άκριβος την ώρα π'α ο Πώλ ξανατερονόσε τ'ο κατώφλι. Ο Ζάν τρέχει, άνεβαίνει τ'α σκάλα, μπαίνει μέσα τ'ο δωμάτιο, όρμ'αει στη Λουίζα, που ήτανε άμα πλαγιασμένη και την άρπάζει από τ'ον έμο φωνάζοντας:

— Είμαι βέβαιος ότι της ώρες που έλασε δεχόσαστε τον Πώλ σου, ότι μ'α πατοίσε με αυτόν.

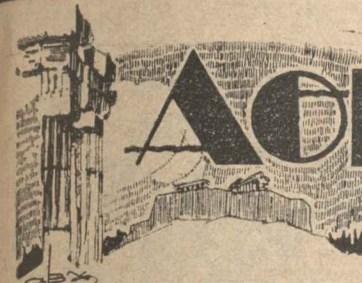
Ταυτόχρονα τρανάζει τ'η γυναίκα του με τέτοια δύναμη, ώστε τ'ο προσκέφαλο χ'ασησε κι' έπεσε. Και τ'ο πεντακόσια χ'ασησε από τ'ο κρεβάτι. Ο Ζάν σκύβει, τ'ο παίρνει, τ'ο κυττάζει και άρχίζει τ'α κλάμματα.

— Παίρνεις και λεφτά, λέει με άναμ'ατά. Έσ'α, που δεν σου λείπει τίποτα. Α, Λουίζα. Π'ατ'ο μου δεν τ'ο πιστεύω πως μ'α ρούσες α' κάνης τέτοια άμ'α.

PIERRE BILLOTTEY

«ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΡΩΣ»

Η συνέχεια τ'α άναγνώσματος μας «Αυτός είναι ο έρωσ» θα δημοσιευθ'αίς τ'ο προσεχές.

ΔΕΗΝΑΙΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Γ'.

— Π'ατ'ο να ν'αί τ'οτα έφρα' ψιθύρισε ο Σπαλάτος εν έφ διευθύνετο π'ατ'ο την πόρτα.

Την ίδια στιγμή όμως, ένας άναστεργός άκούσθηκε. Ο Σπαλάτος έστρεψε τ'ο κεφάλι του και είδε τ'η νέα γυναίκα, που π'ατ'ο άλίγου φαίνονταν μισοπεθαμένη, ν' άνοιξη σ'α τ'α μάτια της και να προσπαθ'α να περιφέρη τ'ο βλέμμα της γύρω γ'α ν' αντιληφθ'α τ'α συμβαίνοντα.

Ο γέρω άποστράτος π'ατ'ο κοντά της. Τ'η π'ατ'ο χέρι στο δικό του και τ'η άνασχεσε τ'ο κεφάλι. Έπειτα τ'η έστ'ατ'ο και τ'η έβαλε να καθίση σε μ'α π'αλ'αθ'α. Άλλά, τ'η στιγμή εκείνη, άκούσθηκε π'ατ'ο δυνατά χτυπήματα στην πόρτα και π'ατ'ο άγριες φωνές:

— Άνοιγτε γρήγορα! Άνοιγτε...

Η όρ'α εκείνη γυναίκα στο άκουσμα τ'ης φωνής εκείνης, έγινε π'ατ'ο άφρη από τ'ον ήσαν. Σφίχθηκε περισσότερο κοντά στο γέρω άποστράτο και τ'ο ψιθύρισε με κρυμμένη φωνή:

— Σ'ατ'ο με! Ο άνδρας μου!

Ο Σπαλάτος έκαμε μ'ορφασμό άπορίας.

— Άντρας σ'α;

— Ναί.

— Και τί θέλει έδω;

Η όρ'α γυναίκα, ή όποία, χάρις στις περιποιήσεις τ'ου Σπαλάτου και τ'η ζέστη που επικρατούσε εκεί μέσα είχε συνέλθει άκοιτά, άρχισε να λήη:

— Είμαι γυναίκα τ'ου άξιωματικού Σ. Η ζωή μου μαζί του είναι μαρτυρική. Με χ'αλει τρομερά. Με έχει διαρκώς κλειμένη, μέρα και νύχτα μέσα στο σπίτι, με επιτηρεί με φύλακες, δεν με άφ'ειν να γ'ω ούτε βήμα έξω... Κάθε μέρα μου δημουργεί τρομερές σκηνές... Με δέρονει.

Έπειτα από μ'α τέτοια σκηνή που έγινε άποψε τ'η νύχτα στο σπίτι, σηκώθηκε και έφυγε κρυφά... Δεν μπορώ π'α να υποφέρω αυτό τον άνηρωπο. Θα πεθάνω...

Και τ'α δάκρυα πλημμύρισαν τ'α μάτια της δυστυχισμένης εκείνης γυναίκας. Ο γέρω Σπαλάτος, που και άν ήσαν σκληρός, συνεκινήθη στο άκουσμα τ'ης τραγικής αυτής ιστορίας. Έσφιξε τρυφερά με συμπάθεια τ'α χέρια της Τζούλιας.

— Τώρα είνε αυτός έξω που χτυπάει. Ίσως με είδε. Ίσως να τ'ον ώδηγησαν έδω τ'α σκυλιά μου... Τώρα τί θα γ'νω;

— Έλατε μέσα, στο διπλανό δωμάτιο, τ'η είπε ο Σπαλάτος. Θα π'ατ'ο ότι δεν ήρ'ατε έδω.

Η Τζούλια σηκώθηκε και άκολουθήσε τ'ο Σπαλάτο, ο όποιος τ'η ώδηγησε στο διπλανό δωμάτιο και έκλεισε τ'η πόρτα. Εκείνη τ'η στιγμή, ή φωνή άκούσθηκε π'ατ'ο άγρια απ' έξω, συνοδευόμενη από δυνατά χτυπήματα:

— Άνοιγτε, λοιπόν, γιατί θα σπ'ασω τ'η πόρτα!

Ο Σπαλάτος άγρίεψε κι' εκείνος. Άνοιξε με β'ια τ'η πόρτα κι' έφώναξε:

— Π'ατ'ο είνε κείνος που θα σπ'αση τ'η πόρτα;

— Άλλά δεν έλαβε ο' αυτή τ'ην έρώτηση καμμίαν άπάντηση. Ένας άγριος άνηρω-

πος εισήλθε μέσα στο σπίτι, ένώ τ'α δυό σκυλιά του που τ'ον άκολουθούσαν, τριγύριζαν και πηδούσαν μέσα στο δωμάτιο κι' έμύριζαν τ'α πάντα, ένώ συγχρόνως έγαυγίζαν.

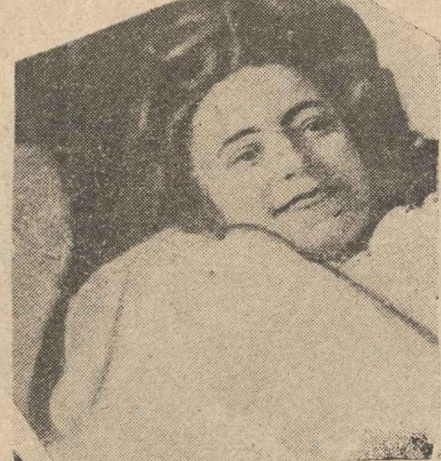
Στο πρόσωπο τ'ου άνηρώπου με τ'ην άγρια όψη, που εισήλθε κατ' αυτόν τ'ον τρόπο μέσα στο σπίτι του, ο Σπαλάτος άνεγνώρισε ένα γνωστ'ο άξιωματικό, άνήκοντα σε άριστοκρατική οικογένεια!

— Π'ατ'ο είνε κρυμμένη ή γυναίκα; ότ'ησε άμέσως με τ'ο ίδιο άγριο ύψος.

— Π'ατ'ο γυναίκα; έκανε ο Σπαλάτος.

— Αυτή που έχεις κρυμμένη έδω...

Ο Σπαλάτος, άνηρωπος υπέρηφανος

και μη άνεχόμενος να τ'ο μιλούν έτσι, τ'ο άπήγγησε στο ίδιο ύψος:

— Εν πρώτοις σ'α π'ατ'ο καλώ, έπ'ατ'ο κι' άν είσθε, να μιλάτε με καλύτερο τρόπο στο σπίτι μου. Δεν επιτρέπω σε κανένα να μ'α φέρεται έτσι έδω μέσα!

— Αυτά είνε φιλολογία! άνεκράξεν ο Σ. Φέρε γρήγορα έδω τ'η γυναίκα, γ'ατ'ο να μ'α φάξω και τ'η β'ω μόνος μου έπου κι' άν τ'ην έχ'ω...

Ο Σπαλάτος άγρίεψε π'ατ'ο πολύ. Άνοιξε τ'η πόρτα και τ'ο είπε:

— Έξω! Έξω γρήγορα απ' τ'ο σπίτι μου!

Ταυτόχρονας όμως τ'α σκυλιά, με τ'η μ'ορφή, είχαν άνακαλύψει τ'ο δωμάτιο όπου είχε καταφύγει ή Τζούλια κι' έγρατ'οούνταν τ'ην πόρτα τ'ου δωματίου, γαυγίζοντα. Ο Σ. ήγνώσεν ότι εκεί μέσα ήταν ή γυναίκα του. Και όρ'ησε π'ατ'ο εκεί.

Ο Σπαλάτος όμως πρόφθασε και τ'ατ'οτ'ηκε έμπρός απ' τ'ην πόρτα.

— Δεν θα μ'η κανείς έδω μέσα! έφώναξε.

Ο Σ., άγριεμένος όπως ήταν, έπετέθη εναντίον τ'ου Σπαλάτου, ένώ τ'ην ίδια στιγμή και τ'α σκυλιά έπετίθεντο εναντίον τ'ου άντιπάλου τ'ου κυρίου τ'ων.

Φηπρέτης τ'ο γέρω άποστράτου έλειπε και έτσι δεν μπόρεσε να έλθ'α εις βοήθειάν του. Και ή πάλη έξηκολούθησε μεταξύ τ'ων δύο άνδρων. Ο Σ. προσπαθού-

σε να ρίψη κατ'α γ'ης τ'ον Σπαλάτο γ'ατ'ο να μ'η στο δωμάτιο όπου έκρυπτετο ή γυναίκα του κι' αυτός πάλι, άνηρωπος με ιπποτικές διαθέσεις, παρ' όλα τ'α γεράματά του, δεν ήταν διατεθειμένος επ' ουδενί λόγω ν' άφ'ιση ένα λεπτό πλάσμα στην διάθεση τ'ου άγριου ατόου Όθέλλου.

Ο Σ., εκτός έαυτού, άνέσυρε τ'ο πιστόλι του. Ο Σπαλάτος, γ'ατ'ο ν' άμυνθ'α, έξεκρέμασε τ'ο κυνηγετικό του όπλο. Τ'ην ίδια στιγμή όμως, ή πόρτα άνοιξε και ή Τζούλια, όχρα και μ'ατ'ο βασταζόμενη στα πόδια της, ώρ'ησε μέσα στο δωμάτιο γ'ατ'ο να τ'ους χωρίση.

Ο Σπαλάτος τ'ην έπ'ατ'ο στην άγκαλιά του.

— Άφ'ρη τ'η γυναίκα! έφώναξε ο Σ.

— Πήγαινε έξω! έδ'ορ'ηθη ο Σπαλάτος.

Εις άπάντησιν ο Σ. έσκόπευσε και έπυροβόλησεν εναντίον τ'ου Σπαλάτου. Άλλά ή Τζούλια, που είχαν άντιληφθ'α τ'ις προθέσεις τ'ου άγριού συζύγου της, είχαν ώρ'ησει εναντίον του γ'ατ'ο να τ'ον έμποδίσ'α να φονεύσ'α τ'ον άνηρωπον που έφέρθη τ'οςον λεπτός απέναντί της.

Άλλά δεν έπρόφθασεν. Ο Σ. είχε πυροβολήσ'α. Και ή σφαίρα, άντί να β'ρ'η τ'ον άποστράτο συναγματούργη, έδ'ορ'ηκε στο στήθος τ'ην άτυχ'η εκείνην γυναίκα, ή όποία, άφ'ηγ'οσα κραυγών πόνου, έκυλίσθη εις τ'ο δάπεδον...

Ο Σ. κατέβασε τ'ο περιστρώον του. Ο Σπαλάτος έσκυψε π'ατ'ο τ'ην γυναίκα που ήτο έσπληομένη. Εκείνη, άνοιξε λίγο τ'α μάτια της, έκύτταζε τ'ον γέρω άξιωματικό με ένα βλέμμα εχθραστ'ησεως και έπειτα έκλεισε τ'α μάτια της γ'ατ'ο πάντα...

Έτσι έτελείωσε ή μαρτυρική ζωή της Τζούλιας.

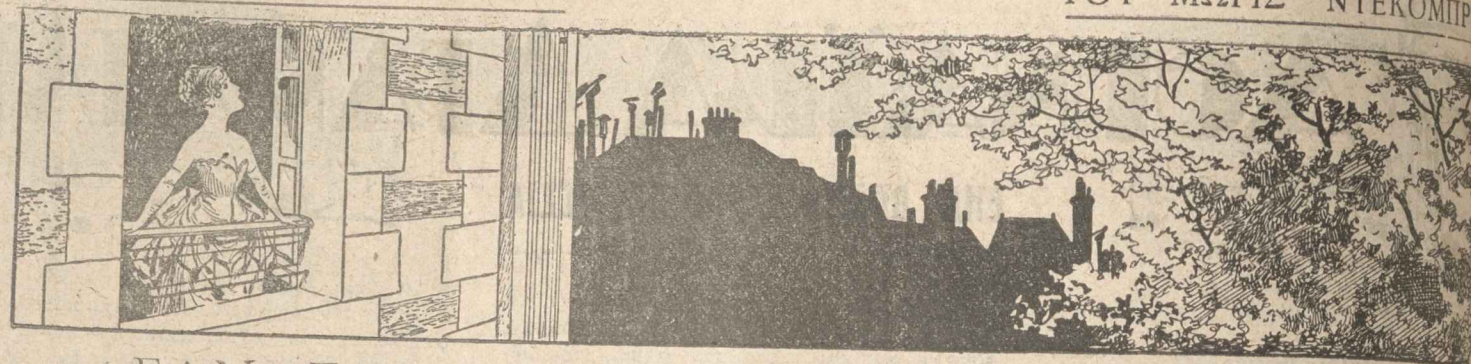
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΗΤΗΡΙΑ

(Στο Χελούαν της Αίγυπτου έδωσε τ'ον περασμένο Μάη ή φυσική ποιήτρια Ρίτα Ρομάνου. Τ'α τραγούδια ποήγραψε στο διάστημα της άρρώστιας της βροντοφωνάζουν πως τ'η άξίζει να πάρη μ'α γωνία στον έλληνικό Παράδεισο)

ΚΙ' ΕΓΩ

Μέσα στη λίμνη σκεπτική, σαν δεσποινίς ρομαντική, θυβ'ίζεται παθητικά ή σελήνη. Και δακρυρμέναι παραλεί, σαν κουρασμένοι φηισκοί, μαραινούνται πεντέξη όλ'ατ'οι κ'ρ'νοι. Με μ'α έρημοταρπία σαχ'η, τ' άγ'ατ'ο άδ'ακρυτα ένοχλεί, ένώ ντροπαλή κι' άδ'ακρυτα γαλήνη. Και κάποιο μακρυνό β'οιό, παίζει άπαλά γ'ατ'ο όρα πολλή, τ'η λειτουργία τ'ου άθάνατου Ροσσίνη. Κι' έγ'ω με άσχηστη ψυχ'η, μέσα στο όχρ'οφως μοναχ'η, καλέ μου, λέω μ'α προσευχή στο θάνατο ζ'ητώντας Του γ'ατ'ο χάρι τ'ην πονεμένη αυτή στιγμή που ξεφυγον όί στεναχμοί, κι' άνθίζουν γ'ατ'ο γ'ατ'ο λυτρωμοί, τ'α σ'αφ'ονας νάρτη και γ'ατ'ο μ'ατ'ο.

ΡΙΤΑ ΡΟΜΑΝΟΥ

ΕΑΝ ΣΑΣ ΑΓΑΠΟΥΣΑΝ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Είναι γνωστό, ότι και τις πολυπλοκότερες ακόμη ψυχολογικές περιπτώσεις τις εξήγησεν ο δαιμόνιος Μωρίς Ντεκομπρά. Κι' όμως εξακολουθεί να μας βασανίζει με καινούργια δειλήματα. «Τι θα έκαματε εάν σας αγαπούσαν δυο γυναίκες;» Εύτυχως την φοράν αυτήν μας αναλύει ο ίδιος σε λίγες γραμμές τις δυνατότες περιπτώσεως και σαν καλός καπετάνιος περνώντας μας από τη φουρτουνασμένη θάλασσα της συλλογής μας οδηγεί άφοβα σε τρία λιμάνια.

«Ας τὸν ἀκούσουμε τὸν ἴδιο πῶς λείπει τὴν ψυχολογικὴν αὐτὴν περίπτωσι.

«Γάργουρον προβλήματα, πού σχετικὰ μὲν καλεῖται νὰ βρῇ εὐκολὰ τὴ λύσην, τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, παραδειγματούχος γάρ, πρόβλημα πού οἱ ἄνθρωποι λύουν κάθε μέρα ἀποθνήσκοντας, τὸ περιδοκίον τῶν ἐκλείψεων, τὰς ὁποίας οἱ ἀπρόνοητοι προβλέπουν ἀλάνθαστα καὶ τότε ἀλά.

«Ἀλλὰ στὸ πρόβλημα αὐτὸ κανένα βελόν ἀριθμητικῆς, καμμιὰ ἀλγεβρὰ δὲν μπόρουν καλὰ καλὰ νὰ μᾶς δώσουν μιὰ ὀρθή λύση.

«Τι θὰ ἐκάματε, ἂν δυο γυναίκες σὰς ἀγαποῦσαν σύγχρονα;»

«Εἰναι, οἱ ὅποιοι εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ἀνακατεῖναι τὴν ἀλγεβρὰ θὰ σὰς πόνει μ' ὅλη τὴν δυνατὴ σοβαρότητα πῶς πρόκειται περὶ ἐξισώσεως μὲ τρεῖς ἀγνώστους ὡς ἐξῆς:

Μία ξανθοὺ + μία μελαχρινὴ + ἕνας ἄνδρας = Χ, χωρὶς βέβαια νὰ θέλῃ νὰ προβάλλει ἀξιώσει, λῆτου, νομίζω πῶς μὲν πρὶν νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὰς ἐξῆς τρεῖς περιπτώσεις :

Περίπτωσης πρώτη:

«Ο ἄνθρωπος πού ἀγαπᾶται ἀπὸ δυο γυναίκες σύγχρονα εἶναι ἕνας γεννημένος διπλωμάτης, ἕνας ἀντάξιος μαθητῆς τοῦ Ταλλεϋράνδου.

«Ἀληθινὸς ἀκροβάτης βαδίζων ἀνίδου-να πάνω σ' ἕνα σύρμα, ξέφυγε καὶ τὴν δυο χωρὶς ποτὲ ἢ μία νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ὑπαρξὴ τῆς ἄλλης.

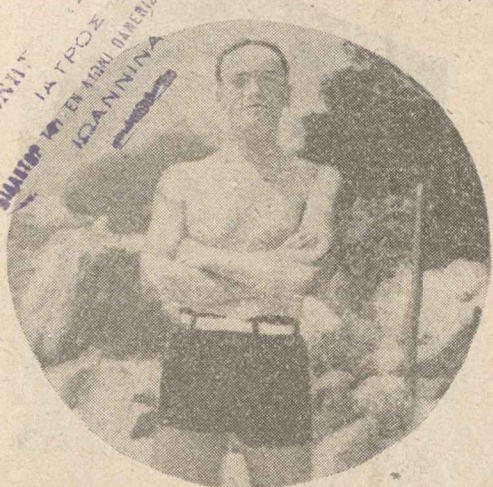
«Φυσικὰ πρέπει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ εἶναι τελείως κάτοχος τῆς θαυμασίας ἐπιστήμης τοῦ ἔρωτος, νὰ ἔχῃ ἐτοιμότητα πνεύματος, νὰ ξέρῃ νὰ ἐπιφελεῖται ἐπαρκῶς τῆς ἐκείστοτε παρουσιαζομένης περιστάσεως. Πρέπει νὰ θυμᾶται ὅτι ἡ Σουλζάννα πίνει τὸν καφέ της χωρὶς ζάχαρι καὶ ἡ Ραϊμόνδῃ ἀγαπᾷ πολὺ σὺν τῷ σάτι της λεμόνι. Ὅσοι δ' ἔρωτος γι' αὐτὸν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ μνημοτεχνικὴ προσπάθεια.

Περίπτωσης δευτέρα:

«Ο ἀγαπώμενος ἄνδρας εἶναι μιὰ ρο-

μαντικὴ ψυχὴ, ἕνας ἐρωτιάτης μυθιστορηματικὸς σχεδὸν, πού ζῇ ὁμιῶς καὶ ὁπάρχει σὰν ἐκείνους στὰ ἱστορικὰ χρόνια τοῦ Μπρούμπελ καὶ τοῦ Μιλὸρδας γι' Ἀρ-σουίγ.

«Λατρεῖ τὴν δραματικὴν ἀτμόσφαιρα, τὰ ἀνήσυχα ραντεβὺ, τὴν πικρόχολη χαρὰ τῶν ἀνώνυμων ἐπιστολῶν, τὰ ραπίσματα σὲ θεωρεῖα θεάτρων. Δυναμώθει, θερινεῖ τὴν ζήλεια τῆς Σουλζάννας μιλώντας της γιὰ τὴν Ραϊμόνδῃ καὶ τὸ μῖσος τῆς Ραϊμόνδῃς προσφέροντάς της τὸ μυρωμέ-

Ο Μωρίς Ντεκομπρά στὴ θάλασσα.

νο μαντλὶ τῆς Σουλζάννας. Σατανικὴ ψυχὴ, μακισθελικὸς λάτρης, θαυμαστής καὶ ἐρωμένος, μεφιστοφελικὴ ὑπαρξὶς τὰ πάντα μηχανεύεται γιὰ νὰ ἔχῃ κάποτε τὸ πιστόλι τὸν λόγον.

Περίπτωσης τρίτη:

«Ο λατρεύμενος ἄνδρας εἶναι σωματώδης, παχύσαρκος, καλὸ παιδί, χρυσὴ καρδιά, πού δὲν θέλῃ νὰ κἀνῃ κακὸ οὔτε σὲ μιὰ μυῖγα ἀκόμη στὴν ἄκρη τῶν χειλῶν, μᾶς μαρκησιῶς. Ἵσως κανένας μὲν προβάλλει γι' ἀντίρρηση, ὅτι οἱ παχύσαρκοι, τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιὰ, πού ἀναφέρω, σπάνια ἀγαπῶνται ἀπὸ μιὰ γυναίκα, πόσο μάλλον ἀπὸ δυο καὶ σύγχρονα μάλιστα. Ἐδῶ, κύριοι μου, διαφωνοῦμεν. Δαίμαρ-τύρομαι... Ὁ ἔρωτος δὲν ξεχωρίζει ὄγκον, βάρος, ἀναλογίαις, συμμετρίαις, οὔτε καὶ ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὰ προσόντα ἐκείνης ἢ ἐκείνου πού τὴν καρδιάν φλογίζει.

«Ἀς ὑποθέσωμεν λοιπὸν, ὅτι τὸ «καλὸ μου αὐτὸ παιδί» ἀγαπιέται. Εἰρηνικὴ ἰδι-οσυγκρασία ἀπεχθάνεται τρομερὰ καὶ ἀποφεύγει τὴς περιπλοκῆς, τὴς ζήλειαις, τὴς ἀντεκδίκῃς. Ὅ, καλὴ τὰ δυο ἀξιολάτρευτα πλάσματα πού τὸν προσφέροντα ζηλότυπα καὶ θὰ τοὺς πῇ: «Κυρίες μου, λύσατε τὰς μεταξὺ σας διαφορὰς κι' ἐπει-

τα βλέπουμε, Ἀλλὰ πρὸ παντὸς μὴ θυμνετε. Ὅλα διορθώνονται στὴ ζωὴ.

Γιὰ μερικὸς ἄνδρας τὸ νὰ ἀγαπῶνται σύγχρονα ἀπὸ δυο γυναίκες εἶναι ἀπὸ τὰ φρικτωτέρω μαρτύρια, ἢ ὅλῃ πληρῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν ἐφαναστάσκει ἴδια ἢ φύσις. Ὁ μακαρίτης Μάρκ Τουάιν ὁ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ εὐθυμολόγη ἀνέφερε κάποτε σὲ μιὰ συζήτησι:

«Ὁ ἔρωτος μιὰς γυναίκας δὲν εἶναι πᾶν τὰ μιὰ πληγὴ, ἀλλὰ ὁ ἔρωτος δυο γυναικῶν σύγχρονα, ἡ λατρεία τοὺς σὺν ἑαυτοῖς εἶναι γι' αὐτὸ τὸ καθαρτήριο καὶ ἡ κόλασις τῆς γῆς».

Εἶναι ὁλοφάνερο πῶς στὴν περίπτωσιν αὐτὴ πάντα θὰ ὑπάρξῃ ἕνα ὅθμι. Πολλοὶ φορὲς μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ Ραϊμόνδῃ, ἡ γῆ νὰ μὴν εἶναι ἡ Σουλζάννα. Ἀλλὰ ἐν τῇ φορῇ στὴς δέκα τὸ ὅθμι εἶναι ὁ λατρεύ-μενος ἄνδρας.

Στ' αὐτιά μου φτερουρίζει ἡ αἰρὸνική φωνὴ τοῦ νέου τοῦ ὑπερ-μοντέρνου.

Καὶ τὸ φέμμι:

Ἰσχυρίζονται πῶς τὸ φέμμι ἐπιτελεῖται νὰ ἐντυφᾷ κανεὶς στὸν ἔρωτα, νὰ τὸν δι-κημᾶζει ὅπως τὸ «καλαμάκι τὸ κοκτεῖλ».

Ὅσοι δ' ἄνθρωποι πού ἀγαπᾶται ἀπὸ δυο γυναίκες σύγχρονα πρέπει νὰ χρησι-μοποιῇ, νὰ ἔχῃ πρὸχειρο στὸ στόμα τοῦ φέμμι:

Στὴ συνείδησιν μας προβάλλεται ἕνα ζῆ-τημα ἀληθινὰ ἀκανθώδες. Ἀλλὰ τι πε-ρεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς ὅταν δυο ἔρωτες ἀρ-σανατολίζονται εἰς τὸ αὐτὸ σημείον;

Εἶναι δυνατὴ ἡ διχοτομία;

Πᾶν μέτρον ἄριστον καὶ εἰς τὸν ἔρωτα ἀκόμη.

Ἡ ἀγάπη μιὰς γυναίκας, κι' ὅς μὴ π κοφαίνεται τοῦ Μάρκ Τουάιν, εἶναι ὁ φαιδρότερος μπορεῖ νὰ εὐχηθῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ στὴ γῆ. Εἶναι ῥόδα σὲ ἐρημικὴ ἔκτασι, φρούτα δροσερὰ στὰ χεῖλη κά-ποτου καὶ ὀλομονάχου ὁδοιπόρου εἶναι...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΩΡΕΑ. ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΚΡΟΙΣΩΝ

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ κροῖσσι ἔχουν χαρίσις κολοσσιαία ποσὰ διὰ φιλανθρωπικῶς σκο-ποῦς, διὰ τὴν ἀνέγερσιν βιβλιοθηκῶν καὶ σχολείων, νοσοκομείων καὶ γηροκομείων. Ὁ Ροκφέλλερ ἔχει χαρίσει δι' ἀγαθοεργίας σκο-ποὺς τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν 625 εκατομ. δολλαρίων, ὁ Κάρνεγι 400 εκατομ., ὁ Τσι-λιος Ροζενβάλντ, ὁ ὁποῖος ἐκτέλεισεν ἐν δια-κατομήτοιον δολλαρίων ἐκ τῆς ἀποστολῆς αὐ-τοῦ χυδρομικὸν δευῶτον, ἔδωκε πολλὰ εκατομ. μύρια δι' ἀνέγερσιν νοσοκομείων. Ὁ Ροζ-γιος Ἦοτμαν ἔχαρισε 50 εκατομ. δολλάρια δι' ἐπιστημονικῶς σκοποῦς καὶ ὁ Φρανκ Μάνσεϋ 20 εκατομ. δι' ἀνέγερσιν μουσείων. Ἐπίσης δι' ἰδρυσιν ὁφανατοφείων ὁ Πά-Κουξὲν 10 εκατομ. δολλάρια.

ΑΥΤΕΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ

Του ΑΝΡΥ ΦΑΛΚ

—Στὸν τόπο μας ἄρχισε νὰ διηγείται ἡ μελαχρινὴ κοπέλλα τῆς Σανούγης,

ὅπως μιὰ παράδοσι, ὅτι ἐκείνης πού πεθαίνουν ἀπὸ ἀγάπην, δὲν παύουν ἀπὸ τὸ νὰ ζοῦν ὀλόγυρά μας. Τὴς περισσότε-ρες φορὲς εἶναι ἄρατες. Βλέπει κανεὶς καμμιὰ φορὰ τὴς ἄρατες φόρμες τοὺς σὰν ἄερια σύννεφα τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ μέσα στὰ δάση, στὴς ὄχθες τῶν κοιμημέ-νων νερῶν. Ἡ μεγαλύτερη χαρὰ τοὺς εἶ-ναι νὰ τυραννοῦν τὰ παληκάκια... τοὺς παλῆς κοντὰ τοὺς μὲ γλυκὰ ἐρωτολόγια τοὺς μεθᾶνε μὲ τὰ χαμόγελά τοὺς, τοὺς βελανιδιάζουν μὲ τὰ μυστηριώδη καὶ ἀέ-ρινα κορμιά τοὺς... Καὶ δὲν ἀφίνουνται τὰ ὅθμιά τους παρὰ μονάχα, ἀφοῦ τὰ ἔξω-αφύρουν, ἀφοῦ τὰ κάνουν νὰ σπαράζου-νε κάτω ἀπὸ τοὺς πόθους τοὺς, καὶ αὐτὸ μονάχα τὴς προῖνές ὥρες...

Ὁ Ζάν Λαντιέ ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν Μαριάννα Πρὺ. Ὅταν καὶ οἱ δυο πολλὴ ὥρα, πολλὴ νέοι, δυο γερὲς λεύ-κες τοῦ χωριοῦ. Ἡ Μαριάννα ἦτα δεκα-οχτὼ χρονῶν καὶ μόλις ἄρχισε νὰ ζυπνᾷ στὸν ἔρωτα. Μὰ ὁ Ζάν μ' ὅλα τοὺς εἶ-κοσι χρόνια τὸν εἶχε γνωρίσει εἰς ὅλα, εἶχε ἀρκετὰς ἐρωτικὰς περιπέτειες. Ἡ-ταν ἕνας καρδιοφάγος.

Μόλις εἶχε σκάσει ἀπ' τ' αὐγὸ, καθὼς λένε, καὶ ὅμως εἶχε ξεπλανέψει τὴν γυ-ναῖκα ἐνδὸς συμβολαιογράφου, ἔπειτα καί-ποσα δουλικά, ἔπειτα μιὰ μεγάλη κυρία, ἀπὸ τὴν γῶρα, ἀφίοντάς τὴν μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη, ἀφίοντάς τε ὅλες ἀπαρηγόρητες γιὰ κάμποσο καιρὸ.

Ἐπὶ τοὺς ἔριψε τὰ βρόχια, τὸ ἀ-γρίμι αὐτὸ τῆς ἀγάπης, πάνω στὸ πύ-λο τῆς ἀγάπης, πᾶν στὸν πύ-λο τῆς Γενε-διέθῃς Βενσάν, τὴν κόρην ἐνδὸς βαρελᾶ, μιὰ ξανθοὺ, γλυκεῖα καὶ ἀδιάφορη, σὰν κερένια κοῦκλα, μὲ μεγάλαν πρασινογά-λαζια μάτια. Ἐκεῖ κάτω τὴν ξέραμε ὅλοι ἐμεῖς γιὰ λιγάκι ἐξαιτίας, παρ' ὅλο τὸ ἦ-ραμο ἐξωτερικὸ τῆς. Εἶχεν ἐρωτευθῇ τὸν Ζάν μὲ πάθος, μὲ τρέλλα. Τὴς πρώτες μέ-ρες καὶ ἐκείνης φάνηκε τὸ ἴδιο περιπα-τήσι. Τὴν γέμιζε μὲ ὄθρα καὶ περιποιή-σεις. Μιὰ μέρα ζήλεψε ἐκείνη μιὰ μεγα-λὴ σάρκα ἀπὸ ἄσπρο ταφτὰ ὀλοκόντι, πού τὴν εἶδε στὴν πόλιν, καὶ ὁ Ζάν τῆς ἔφερε στὴν γιορτὴ τῆς. «Ὅλοι θαρροῦ-σαμε πῶς θὰ τὴν πατρεύτανε, μὰ οἱ πλοῖται κολλῶν, πού ἦσαν οἱ συγγε-νεῖς τοῦ νέου δὲν μποροῦσαν νὰ δεχτοῦ-ναι γιὰ νύμφη τοὺς τὴν κόρην ἐνδὸς ταπεινοῦ βαρελᾶ. Ἀλλως τὸ ὁ Ζάν ἄρχισε νὰ κυ-νηγᾷ καὶ ἄλλες ἀγάπες καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, ἐννοῖα τὴν καρδιά του αἰγματοποιήσεν, στὰ γερὰ ἀπὸ τὰ καλλὴ τῆς Μαριάννας.

Δὲν τοῖλοῦσε ὅμως νὰ τὰ χαλάσῃ μὲ τὴν Γενεδιέθῃ, πού φοβότανε τὸ ὅθμι τῆς καὶ τὴν λύπην της—καὶ νὰ σου μιὰ μέ-ρα ἀναγγέλουσε τοὺς ἀρραβῶνας τοὺς! Ἐκείνη πού ἔμελλε ἀπὸ μιὰ γειτόνισσα, ῥῶνιζε τὸν Ζάν—καὶ αὐτὸς δὲν τ' ἀρ-νήθηκε. Ἡ Γενεδιέθῃ βρισκότανε μαζὺ σὺν τῷ σωματίῳ τῆς, σὲ δεύτερο πάτω-μα τοῦ σπιτιοῦ, ἔπου ὁ πατέρας τῆς εἶχε τὰ μαγαζὶ του. Τότε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ὤρμησε πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ

ἔπεσε στὸ καλντερίμι τοῦ δρόμου καὶ πέ-θανε μονομιάς.

Ὁ Ζάν ἤξερε πῶς ὁ θανάτος τῆς ἦταν μιὰ αὐτοκτονία. Ἀπέφυγε ὅμως νὰ κάμῃ κοῦδέντα γι' αὐτὸ καὶ οὔτε ἐννοῖα ἐξαι-ρητικὴ λύπη, μὰ οὔτε καὶ καμμιὰ τύψη, ἦταν ἐπιπόλαιος, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν ἦταν κακὸς. Ἡ καυμένη ἢ μικρὴ πεθαί-νοντάς ἦταν τυλιγμένη μέσα στὴν ἄσπρη ἐσάρπα τῆς πού τῆς ἔχαρισε ὁ φίλος τῆς. Ὁ Ζάν ἔλυσε τὴν ἐσάρπα, τὴν πῆρε μ' ἐλλάθεια μαζὺ του, τὴν ἔκρυψε μέσα σὲ συρτάρι τοῦ κομοδίνου, πάνω σ' ἕνα στῶ-μα ἀπὸ ξερὰ λουλούδια, ἕνα στῶμα ἀπὸ μπλουίδες πού τοὺς ἀγαποῦσε τόσο ἡ Γε-νεδιέθῃ... Καὶ τὸ βράδυ παρεκάλεσε τὴν

...Πρὶν ἀπ' τὸ φαῖ περπατήσαμε οἱ δυο μας σὲ μικρὸ μονοπάτι...

Μαριάννα νὰ ἀναβάλου γιὰ μερικὸς μὴ-νες τὸν γάμο τους. Καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο. Κι' ὁ Ζάν δὲν ἐα-ναφάνηκε πιά. «Ὅλοι οἱ ἄνδρες, μαζὺ καὶ ἡ Μαριάννα ἐνοήθησαν μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ ἀρχίσανε νὰ διατρέχουν τὸ δάσος. Κατὰ τὴν αὐγὴ, κάποιος φώναξε: «Μὰ τὸς!»

Καὶ τότε εἶδαν τὸν Ζάν ἐπαλωμένο στὴν ὄχθη μιὰς λίμνης μὲ τὰ πόδια μέσα στὸ νερό, μὲ τὸ κεφάλι ταρακωμένο πάνω σ' ἕνα βράχο ἀπὸ γρανίτη. Καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ἦταν τυλιγμένο σὲ μιὰ ἐσάρπα... Ἡ Μαριάννα γεμάτη φρίκη ἔσπυψε πάλιν ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς, καὶ ἡ λύπη τῆς ἐα-φάνηκε ἔσφιξε μ' ἕναν μεγάλον τρόμο! Καὶ τότε εἶπε μὲ μιὰ ἀρρωματωμένη φωνή:

«Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ σάρκα μου!

Ὁ Ζάν, λίγο καιρὸ πρὶν, τῆς ὁμολόγη-σε ὅτι εἶχε φυλάξει σὰν ἱερὸν κεμὴν τὴν ἐσάρπα ἀπὸ ἄσπρο ταφτὰ πού ἦταν τυλιγμένη ἡ Γενεδιέθῃ πεθαμένη... Ἡ Μαριάννα εἶχε τὴ δύναμιν νὰ πᾶν ἴσως τὸ σπῖτι του, νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἐπιπλο ἐκεῖνο ἔπου ἔπερε νάναυ φυλάζοντο τὸ σῶμα νῖρ αὐτὸ τῆς ἀδικοσχετωμένης. Καὶ τότε εἶδε μονάχα ἕνα στῶμα ἀπὸ μαζὺ λουλούδια... Μὰ ἡ ἐσάρπα δὲν βρισκότανε πλέον ἐκεῖ μέσα!..

ἦσαν λίγοι!—ἡ νύχτα ἄρχισε νὰ πέφτει σιγά-σιγά. Τοποθετήσανε ἀναμένες λαμ-πάδες ἀπάνω στὸ τραπέζι. Μιὰ δροσερὴ ἀνάσα ἔγειρε βαθεῖα τῆς φλόγας. Ἡ Μα-ριάννα κατελήφθηκε ἀπὸ μιὰ ἀνατριχίλα, καὶ εἶπε στὸν Ζάν πολὺ σιγανά!

—Τὸ ξέρω γιατί μ' ἔπιασε αὐτὸ τὸ σύγκρου... Τώρα τὸ σκέφτηκα... Πρὶν ἀπ' τὸ φαῖ, περιπατοῦσαμε καὶ οἱ δύομας σὲ μικρὸ μονοπάτι... Ἐννοῖα νὰ γλυστάρῃ σὲ λαμὸ μου τὸ ἴδιο δροσερὸ ἀράκι... Μπορεῖ νάναυ ἡ ψυχὴ τῆς Γενεδιέθῃς...

Ὁ Ζάν πού ἦταν λιλάκι πιωμένος ἔσκα-σε στὰ γέλια!

—Βρήκες τώρα τὴν ὥρα νὰ σκέφτεσαι αὐτὰς τὴς βλακείας!

Ἀγκαλιάσε τὴν Μαριάννα πού ἀνατρί-χιασε ἄλλῃ μιὰ φορὰ.

—Ζάν, κάνε μου τὴ χάρι, ἀνέβα ἴσαμε τὴ κάμαρά μου, καὶ φέρε τὴ σάρκα μου. Θὰ ὀρῇς πολλὰς μέσας σὲ συρτάρι τῆς ντουλάπας μου... Πᾶρε μιὰ ἄσπρη, φυ-σικά.

—Καὶ βέβαια καὶ βέβαια, κυρία νυ-φολῶ! φώναξε ἐκείνος πρόσχαρος καὶ ση-κώθηκε μ' ἕνα πήδημα.

Ἐφυγε ἀπὸ τὸ τραπέζι λέγοντας: «Θὰ γυρίσω ἀμέσως. Πέρασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, μὰ δὲν γύρισε ἀκόμη. Ἐνῆς μι-κρὸ ξάδερφος τῆς Μαριάννας, ἔπειτα οἱ συγγεῖνοι, ἔπειτα ὅλοι οἱ καλεσμένοι τὸν ζητήσανε, μὰ τοῦ κακοῦ, μέσα σ' ὅλο τὸ σπῖτι. Ἐαφνικὰ ἕνα μεγάλο σκῆλλ! ἄρ-χισε νὰ γαυγίζῃ καὶ ὤρμησε σὰν σῆτα κατὰ τὸ σῶμα μέρους τοῦ δάσους, ἔπου ἄρχισε νὰ σπᾶν ἀκίνητο. Τότε ὅλος ὁ κόσμος διευθύνθηκε κατὰ καί. Ἀκού-σανε μακρινὲς φωνὲς παραπονιάρικες, μισοπληγμένες.

—Γενεδιέθῃ... Γενεδιέθῃ... Γενεδιέθῃ.

Καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο. Κι' ὁ Ζάν δὲν ἐα-ναφάνηκε πιά. «Ὅλοι οἱ ἄνδρες, μαζὺ καὶ ἡ Μαριάννα ἐνοήθησαν μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ ἀρχίσανε νὰ διατρέχουν τὸ δάσος. Κατὰ τὴν αὐγὴ, κάποιος φώναξε: «Μὰ τὸς!»

Καὶ τότε εἶδαν τὸν Ζάν ἐπαλωμένο στὴν ὄχθη μιὰς λίμνης μὲ τὰ πόδια μέσα στὸ νερό, μὲ τὸ κεφάλι ταρακωμένο πάνω σ' ἕνα βράχο ἀπὸ γρανίτη. Καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ἦταν τυλιγμένο σὲ μιὰ ἐσάρπα... Ἡ Μαριάννα γεμάτη φρίκη ἔσπυψε πάλιν ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς, καὶ ἡ λύπη τῆς ἐα-φάνηκε ἔσφιξε μ' ἕναν μεγάλον τρόμο! Καὶ τότε εἶπε μὲ μιὰ ἀρρωματωμένη φωνή:

«Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ σάρκα μου!

Ὁ Ζάν, λίγο καιρὸ πρὶν, τῆς ὁμολόγη-σε ὅτι εἶχε φυλάξει σὰν ἱερὸν κεμὴν τὴν ἐσάρπα ἀπὸ ἄσπρο ταφτὰ πού ἦταν τυλιγμένη ἡ Γενεδιέθῃ πεθαμένη... Ἡ Μαριάννα εἶχε τὴ δύναμιν νὰ πᾶν ἴσως τὸ σπῖτι του, νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἐπιπλο ἐκεῖνο ἔπου ἔπερε νάναυ φυλάζοντο τὸ σῶμα νῖρ αὐτὸ τῆς ἀδικοσχετωμένης. Καὶ τότε εἶδε μονάχα ἕνα στῶμα ἀπὸ μαζὺ λουλούδια... Μὰ ἡ ἐσάρπα δὲν βρισκότανε πλέον ἐκεῖ μέσα!..

σιάζθηκε και διευθύνθηκε στο μπάρ. 'Ο Ζοζέφ άνοιξε τα μάτια του και τον κύτταξε σαν να έδλεπε μπροστά του κανένα φάντασμα.

—'Όστε, ο κύριος άλλαξε γνώμη, δεν πήγε στην Νίκαια; ρώτησε.

—'Όχι, δεν είν' αυτό, αλλά κοντά στο Κάπ ντ' Αϊζ, βρήκα τον δρόμο κατελημένο από αστυνομικούς. Ήταν μια τέτοια φασαρία πού προτίμησα να επιστρέψω.

—Μά τί συνέβη λοιπόν; ρώτησε κάποιος. Την στιγμή πού ετοιμάζετο ν' απαντήσει ο Τρεσόλμ άκουσε τὸ φρού-φρού μίας γυναικείας σιλουέτας πού ηρθε και κάθισε δίπλα του. Χωρίς να γυρίση τὸ κεφάλι του ήξερε ποιά ήταν.

—Ξέρετε μια παλιά έπαυλη έρειπωμένη πού ειναι πάνω στον δρόμο του Κάπ ντ' Αϊζ, λοιπόν, εκεί βρήκα μια σιδερένια μπαριέρα κ' ή αστυνομία της Νίκαιας είχε καταλάβει τὸ μέρος. Τὸ μόνο πού μπόρεσα να μάθω ειναι ότι κατ' αὐτὰς τὸ κτήμα τὸ άγόρασε κάποιος γιαντρός. Αλλά φαίνεται ότι οί πρόκατοχοί του είχαν εγκαταστήσει εκεί μια τεταβολική μηχανογραφία. Είχαν ένα σιδερένιο φράχτη πού τον κατέβαζαν οὐ μὴ ώραμένη στιγμή στην μέση του δρόμου μ' ένα ειδικό μηχανήμα κρυμμένο μέσα στο δάσος. Πάνω σ' αὐτήν κτύπησε ὁ Γκουρεταίν, κ' άπόψε ήταν στημένη... για μένα!

—'Όλοι ήθελαν να μάθουν λεπτομέρειες.

—Μά δεν βλέπετε ότι ή κ. Έρσανου δεν ειναι καλά; εἶπε κάποιος. Ζοζέφ, λίγο κοινά.

—Συνελήφθη κανείς; ρώτησε κάποιος.

—'Ο Τρεσόλμ έννοιωσε ένα γυναικείο χέρι να του σφίγγη τὸν βραχίονα. 'Η Γκαμπελ είχε συνέλθει, ήταν χλωμή αλλά τὰ μάτια της έλαμπαν.

—Εξακολουθήστε, τού εἶπε. Τελειώστε μας την ιστορία.

—Δεν υπάρχει τίποτε άλλο, συνέλαβαν μερικους και μεταξὺ άλλων—άστειο πράγμα, αλήθεια—τον άνδρα σας, για τὸν τυπο δέβαια μόνον, επειδή φερόταν ως ιδιοκτήτης του κτήματος!

—Και τί άλλο; ρώτησαν εκείνη με άγώνια.

—Συνέβη και ένα άλλο τραγικό, άρχισε με διαταγμό ὁ Τρεσόλμ. Στόν δρόμο συνήντησα τὸν κ. Ντερόλλ με τ' αυτοκίνητό του. Έφτασε στο Κάπ ντ' Αϊζ, κ' όταν έμαθε τὰ διατρέξαντα—φαίνεται ότι τὸ θεώρησε ζήτημα τιμης γιατί να τὸν προλάβη ή αστυνομία της Νίκαιας—με μια πιστολιὰ τίναξε τὰ μυαλά του στον άέρα.

—'Όλοι οί παριστάμενοι έφρονίσαν, ή κυρία Έρσανου έτεινε τὸ χέρι της για να πάρη τὸ κονιάκ πούτης έδιναν και κανείς δεν πρόσεξε ότι πρὶν τὸ πῆ έβριξε μέσα μια λευκή σκόνη.

—Μά σεις εἴσθε πληγωμένος, κύριε Τρεσόλμ, εἶπε κάποιος.

—Ναί, με πυροδότησαν από κάποιο αυτοκίνητο. Εὐτυχώς όμως εἶχα στραμμένο τὸ κεφάλι μου κ' έτσι γλύτωσα.

—'Η Γκαμπελ πλησίασε και τού ψιθύρισε σχεδόν στ' αὐτή:

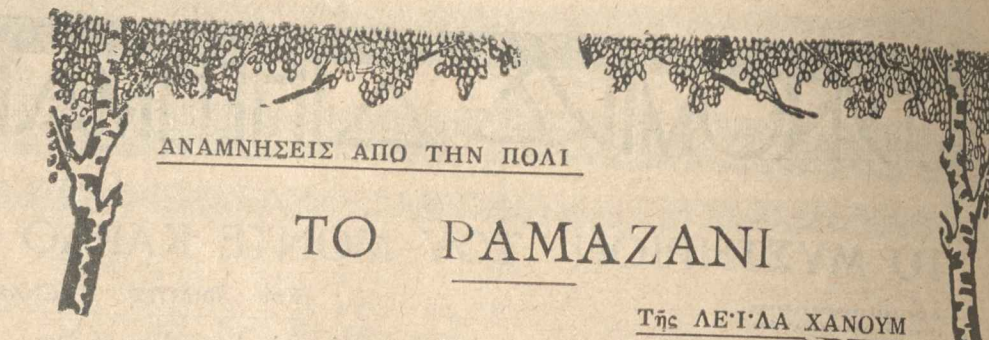
—'Ο Άρμάν Ντερόλλ ήταν εκείνος πού πυροδότησε για να σας σκοτώσει. Ήταν έρωμένος μου κ' εκείνος ποτέ δεν θά με πρόδιδε. Πάντως εἶμαι εύχαριστημένη πού γλυτώσατε, γιατί εἴσθε γενναίος και ριψοκίνδυνος, παρ' ὅλο πού γελάσατε τὸν Άρμάν και συνεννοηθήκατε κρυφά με την αστυνομία της Νίκαιας.

—Αδειασε τὸ ποτήρι πού κρατούσε στα χέρια της και τότε μόνον ὁ Τρεσόλμ παρατήρησε ότι τὸ ποτὶ ήταν θολό. 'Ωρμησε να της τὸ άράξει αλλά δεν πρόφθασε. Έκείνη έσκυψε και τὸν φίλησε.

—Σ' έξηντα δευτερόλεπτα ὅλα θά έχουν τελειώσει, εἶπε. Παίξαμε ένα παιχνίδι και με νικήσατε. Μ' άρεσε από παιδί να παίζω με την φωτιά, ήμουν πάντα ριψοκίνδυνη και γι' αὐτὸ τώρα πεθαίνω.

Τὰ λόγια έσβησαν σιγά-σιγά στα χείλη της κ' ὁ Τρεσόλμ δέχτηκε στα χέρια του τὸ πτώμα της μοιραίας αὐτῆς γυναίκας.

ΦΙΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ

ΤΟ ΡΑΜΑΖΑΝΙ

Της ΔΕ΄ΛΑ ΧΑΝΟΥΜ

Εἶναι ήμέρα Ραμαζανίου. Εἰς τοὺς δρόμους και τὰ στενά και καλδηριμμένα σοκάκια της Πόλης, ὅπου πρὸ ὀλίγων άκόμη ήμερῶν δὲν άσκολέυτο κανείς να περάση από τὸ πλῆθος τὼν διαβατῶν και την άπειρίαν τῶν περιπατητικῶν έμπόρων, τώρα ελάχιστα μπουρνούζια και άκόμη ὀλιγώτεροι φερετζέδες διασταυρῶνται. Οί Μωαμεθανοί και αἱ Μωαμεθανίδες διέκοψαν κάθε εργασίαν και άφωσιώθησαν εἰς την δέσην πὸς τὸν Άλλάχ.

—Διά ιν Άλλάχ, ἴλλ Άλλά, Μουχαμέτ ἴλλ Ρεσοῦλ Άλλάχ.

Αἱ εὐγενεῖς χανούμισσαι δὲν έξέρχονται άνευ άφωτισμένου φιαλιδίου, τὸ ὅποιον κρατῶν διαρκῶς κάτω από τους εῶθινους τὼν. Οί Τούρκοι θεωροῦν πολὺ εντιμὸν τὸ να φαίνονται εξησθενημένοι από την νηστείαν και σχεδόν λιποθυμῶν. Διὰ τοῦτο και αἱ δοῦλαι άκόμη, όταν γυρίζουν εἰς τοὺς δρομους δια τὰς παραγγελίας της κυρίας τὼν προς τοὺς έμπόρους τού λιερὰν ή δια την άγοραν τὼν προμηθειῶν τού οραδινού ἱφτάρ, έχουν τὸ προσωπον κάτωχρον και κρατοῦν με φιλαρέσκεια κάτω από τοὺς ρωσινάς τὼν λεμόνιων ή περιγαιστών αντί τού φιαλιδίου τὼν χανουμισσῶν.

—'Όταν ἐπὶ τέλους τελειώση ή ήμέρα, ή τὸσον μακριά δια τοὺς νηστεύοντας και ἐπέβη ή δύσις τὸν ἥλιον άναγγελομένη δια βολης ηλεθόλου, αἱ γυναῖκες άμεσως φερονεῖς εἰς τὰ χείλη τὼν ὀπαρῶν τι, τὸ ὅποιον έχουν κρύψει εἰς τὰς εὐφεις τὼν χειρίδας ή κανὲν γλινκισμα, τὸ ὅποιον περιέχει ή πλατεία τὼν ζωνῶν. Οἱ δὲ άνδρες, δια τοὺς ὁποίους ή στέργησις τού καπνίου εἶναι περισσότερον έπαισθητή, άνάπτουν άμέσως τὸ τσιγάρον, τὸ ὅποιον πρὸ άρκετῆς ώρας κρατοῦν έτοιμον εἰς τὰ δάκτυλά τὼν.

Εἰς τὰ χαρῆμα, μετὰ την έσπερινήν προσευχήν, προσφέρουν δυναμικτικώτατον δείπνον από φαγητὰ έλκεκτά. Αὐτὸ εἶναι τὸ περιφημον ἱφτάρ, ήτοι τὸ δείπνον τού Ραμαζανίου, εἰς τὸ ὅποιον λαμβάνουν μέρος πλείστοι προσκεκλημένοι μεταξὺ τὼν φίλων της οικογενείας.

Αἱ χανούμισσαι εὐρίσκουν τώρα τὸν καιρὸν να διοργανώσουν μικρὰς διασκεδάσεις

διὰ τὰς προσκεκλημένας τὼν, συνιστάμεν εἰς χορούς, άσματα και παραδόχους διηγήσεις. Διότι υπάρχει άκόμη ή συνήθεια εἰς τὰ τουρκικά κονάκια να διηγῶνται παράδοξα διηγήματα, κατὰ τὸ μάλλον ή ἥττον φαντασιώδη, ὅπως εκείνα της Χαλμάς.

Καθήμεναι σταυροπόδι ἐπὶ σοφά αἱ ὀθωμανίδες τείνουν άπλυστος τὰ ὅτα τὼν εἰς τὰ παραμύθια αὐτὰ, τὰ ὁποία γραῖα τις καδὶνα προθυμοποιεῖται πάντοτε να διηγήθῃ. Ἀφελείς καθὼς εἶναι και άμαθεῖς κατὰ τὰ πλείστον, βγάζουν δυνατὰς κραυγὰς εἰς τὰς μεγαλοποιήσεις, τὰς ὁποίας ὁ άφηγητής τοὺς κάμνει περὶ της Εὐρώπης ως χώρας τὼν θημαιοῶν πραγμάτων, άπαράλλακτα ὅπως και τὰ τέκνα τὼν Εὐρωπαίων εξαορίζονται εἰς τὰς διαβάσεις περιγραφὰς περὶ της Άνατολῆς. Οἱ φαντατικοί Μωαμεθανοὶ κρατοῦν την συνήθειαν να κλείουν τὰ παρατεταμένα και τὰ δικτυωτὰ τὼν παραθύρων κατ' ὅλην την διάρκεια της ήμέρας τού Ραμαζανίου. Διότι καθὼς λέγουν, τὰ παράθυρα μουσουλμανικῶν κονακίων πρέπει να ὁμοιάζουν πρὸς άλλους τόσους ὀφθαλμούς πού κλείονται από την θεημότητα και την λάμπην τού βεβήλου ἥλιου, τὸν ὁποῖον οἱ πστοὶ μόνον εἰς τὸν ὕπνον τὸν πρέπει να βλέπουν.

Την στιγμήν κατὰ την ὁποίαν τὸ τηλεδόν τὸ άναγγέλλον την δόξαν τού ἥλιου άντηχεῖ από τὸ ὕψους ὀλων τὼν Τουρκικῶν μιναρέδων, άκούονται αἱ διαπεραστικαί φωναὶ τὼν μονεζίνων, οἱ ὁποῖοι, κλείοντες τὰ δεξιὸν οὖς τὼν διὰ της δεξιᾶς, διασαλπίζουν κατ' ὅλας τὰς διευθύνσεις της άφηνισθείσης πόλεως την προσκλητήριον δέσην:

—Διά ιν Άλλάχ, ἴλλ Άλλάχ, Μουχαμέτ ἴλλ Ρεσοῦλ Άλλάχ.

—Ένας μόνος εἶναι ὁ Θεὸς και ὁ Μωῦσῃ εἶναι ὁ Προφήτης του.

Την ἰδίαν στιγμήν τὰ ἱερά τεμένη φωτίζονται ως δια μαγείας. Φωτοδόλια περιδέραια διατρέχουν τὰς μεταξὺ τὼν μιναρέδων αστάσεις και περιβάλλουν ὁσάν φωνεῖν οἱ φεις τὰς καθέτους αὐτῶν πλευράς. Στεφανόνουν τοὺς θόλους και διασταυρῶνται μετὰ ξὺ τὼν εἰς τὸ κενόν, σχηματίζοντα φωτεινὰ γράμματα μετὰ τὰ δνόματα τὼν Άποστόλων.

Μαγικὸν εἶναι τὸ θέμα της νυκτὸς Ραμαζανίου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Φαντασθῆτε την πόλιν αὐτήν εἰς ἱκανὸν ὕψος από την ἐπιφάνειαν τού θαλασσίου μυχτού, ὁ ὁποῖος την περιδέρχει, διακεκομμένην από θόλους και μιναρέδες καταφύτους, τὸ φῶς τὼν ὁποιῶν άπλώνει πολὺ ὕψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς πολυχρόμους άνταυγείας τὼν και καταπρίττειται ἐντὸς τού ήμέρου καθρέπτου τού Βοσπόρου.

Οἱ δρόμοι, οἱ ὁποῖοι την ήμέραν ήσαν τὸσον κατηρεῖς και έρημοι, αἰφνης άναλωγονοῦνται, τὰ καταστήματα ὅλα άνοιγουν και ή κίνησις τού κόσμου άρχίζει. Οἱ πστοὶ πηγαίνουν εἰς τὰ τζαμιά και κρατοῦντες τὰ άχώριστα φανάρια τὼν, έπαυξάνουν τὸν άπλετον φωτισμόν. Αἱ συναλλαγαι επαναλαμβάνονται πολὺ ζωηρότεροι, αἱ επισκέψεις, οἱ περίπατοι, αἱ αγοραὶ, τὰ περιδιδόμενα, διὰ αἰσῶν μέχρι πρωτῆς. Ἡ τέταρτη πρωινή ὁδεὶ πέρασ εἰς ὅλα αὐτὰ και ή ήσυχία άρχίζει πάλιν. Οἱ Μουσουλμάνοι άποσύρονται μετὰ χροῖτερον από της χθες τὰ πρόσώπα τὼν, αἱ χανούμισσαι ξαναγεμίζουν τὰ άδεια πλέον γυαλῖδια και ὅλη ή πόλις παραδίδεται εἰς τὸν γλυκὺν ὕπνον, έπειτα από τὸν κόπον της νυκτερινῆς κινήσεως.

ΔΕ΄ΛΑ ΧΑΝΟΥΜ

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΔΩ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ΟΛΑ...

Τού ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

(Ο κ. Ντε Γκαρέλ, μόνος, ξεπλωμένος στην πολυθρόνα).

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ (μονολογεί).—Τώρα λοιπόν, γκαρόνι, μακριά από τη πρωτεύουσα σε ταξίδι. Μά την αλήθεια, δεν είμαι μετανιωμένος. Και ή γυναίκα μου ξαναстан-τρεψτηκε. Νά είναι τάχα εύτυχης εκείνος ὁ βλάσας πού την πήρε; Τί ὁμορφη; Άλλά και τί σατανάς; Πῶς ήξερε να γοντεῦ ὁ- λους τοὺς άλλους, ἐκτὸς απ' ἐμένα. Τάχα με άπατούσε; ποὺς ξέρεῖ... Ἐπὶ τέλους κ' αν άπατή ὅτι ὤηρξα, δεν εἶμαι πιά... Ὡς τὸ- σο, τί εύκολὸ τὸ διαζύγιο... Μοῦ κόστισε μα- γάνα ένα μαστίγιο και ένα έλαφρὸ μούδι- αμα τού χεριού. Μά τί άπόλασις! να δένηςς εκείνη πού νομίζεις πὸς σε άπατᾷ!... Τῶ- ρα θά ξεχειμωνιάσω στη μεσημβρινή Γαλλία. Τί ὥραῖο να εἶς πάντα με την προσδοκία νέων έρωτων. Πῶς να είναι άργεα πλασμένη ή νέα μου άγάπη πού θά συναντήσω σ' αὐ- τὸ ξενοδοχεῖο ὁ στο δρόμο, ή δεν ξέρω πῶ; ψηλὴ; κοντὴ; ξανθὴ; μελαχροινὴ ή γλυκαστὴ; σοβαρὴ... παχουλὴ; Δεν γίνεταί! Κάτι απ' ὅλα αὐτὰ θά εἶναι!... Χέ!... τοὺς βλάσας πού πάνε και παντρεύονται! Μπα! μια γυναίκα!...

(Μια κυρία λυγρὴ περνάει από τὸ βάθος) Τί κορμί, τί περπατησιὰ! Για να την δῶ κ' απ' ἔμπροσ... (Έκείνη περνάει μπροστὰ του χωρίς να τὸν προσέξῃ).

Μπα, να πάρῃ ὁ διάβολος! ή γυναίκα μου. Ἡ γυναίκα μου, ή μάλλον ὄχι ή γυναίκα τού Σαντεβέρ! Άλλά τί ὁμορφη! Αὐτὸ μὲ εἰσπε τώρα να την ξαναπάρω... Ἀ! ἄ! ἄ! καθῆσε και πήρε έφημερίδα!... Ἡ γυναίκα μου μόνη!... πὸς με συνινεῖ! Ἐδῶ κ' ἐ- νάμιση χρόνον τώρα δεν εἶνε δική μου. Ναί, εἶπε, εἶπε προσόντα. Τί γάμπες, τί στήθος! Ἐδῶ βρεῖσούσα... Νά εἶχε τάχα έρωμέ- νους... τί με νοιάζει τώρα;... άφου την βρῶσκω ὥρα... γιατί τάχα να μην γίνω έ- ρωστή της; Νά της μιλήσω; Κι' αν θυμηθῇ τὸ ξύλο πού έφαγε και φωνάξει «βροθήα!» Ἐδῶ αἱ δειξέω τόλμη. Νά εἶναι νόστιμο... ὡς δοκιμάσω...

(Πηγαίνει κοντὰ της ἐνθ' εκείνη βαδίζει). —Μοῦ επιτρέπετε, κυρία, να σας ὕπνευθ- λω ποὺς εἶμαι;

Κος ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—'Ω, σεις, τοιμάτε!... Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Τοιμῶ... και δεν τοιμάω... Τέλος, ὅπως θέλετε πάρτε το, ὅπως θέλετε... Ἄλλ' ήθελα να σας μιλήσω... ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Τί θράσος! Ἄλλὰ βέ-βαια, από έναν πού δέρονε ή γυναίκα του, ὅλα μπορεῖ να τὰ περιμένῃ...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Εἴσθε σκληρά, κυ-ρία, να μὲ ὕπνευθμίζετε περασμένα λάθη μου...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Δεν εἴσθε στὰ καλά σας!...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Δεν μ' έννοεῖται, ἀπὸ εἴσθε πολὺ δυστυχῆς.

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Τί θέλετε να πῆτε;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Νά! ἂν περνούσα-τε καλά με τὸν άνδρα σας θά μὲ χρεαστού-σατε γάρην πού μὲ τὸ φέρομαι μὲν πὸς τὴν-σε να παθήτε...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Παρακαλῶ, άφήστε τ' αἰσῶν κ' άδειάστε μου τή γωνιά...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—'Εν τούτοις, κυρία, αν δεν σας έδερνα θά περνούσατε άκόμη μα-ζὶ μου την ἰδια μονότονη ζωή...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Ἡ αλήθεια εἶναι ὅτι απ' αὐτῆς της άπόψεως μὲν προσφάρατε κά-ποιαν έκδοῦλεσι...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Τὰ βλέπετε λοι-πὸν; ὥστε αἰεῖται να με περιποιηθῆτε...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Πιθανόν, αλλά δεν μπορὶ να σας βλέπω...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—'Ενθ' ἐγὼ δεν χο-ταίνω να σας βλέπω...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Τὰ κοπιέμεντα σας μ' άπιδάσκουν... Τὸ καλλίτερον κοπιμμένο σας θά ήτο να μὲ άδειάσετε τή γωνιά...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Πολλὰ μὲ ζητάτε. ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Μά τί θέλετε ἐπὶ τέ-λους τώρα;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—'Ακούστε! ήμουν ζηλιάρης. Σας έδειξα, άρα σας αγαπούσα τρε-λά. Λοιπὸν αν ήσαν πιστὴ κ' ἐγὼ σας έ-δειξα, λυποῦμαι καί...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Νά μὲ λυπάσθε, πα-ρακαλῶ...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Τότε θά πῇ ὅτι τὸ θυλὸ σας αἰεῖται... Ὅστε με άπατούσατε...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Δεν θέλω να πῶ αὐτὸ.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—'Αφῆντε ὅμως να ὕπνοσεῖται ὅτι ήμουν ένας... Δεν εἶνε αλή-θεια;

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—'Εδῶ... άπόψε...

(Τῆς φιλεῖ τὸ χέρι κ' εκείνη φεύγει τρε-χάτη).

Ο κ. Ντε Γκαρέλ ξαναγυρίζει και ξεπλώ-νεται στην πολυθρόνα του μονολογών:

—'Ετσι λοιπόν! Προτιμῶ με την αλήθεια αὐτὸ τὸ ὄλο απ' τὸν προηγουμένον. Την βρῶ σκω τώρα πολὺ πὺδ χαριτωμένη... Και μάλιστα από την στιγμή πού άκουσα τὸν κ. Σαν-τεβέρ να φωνάζη «Ματθίλδη!» με τὸν τόνον τού ιδιοκτήτου πού έχουν οἱ σύζυγοι...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Μετά την περίφημον και κρίσιμωτάτην δια την Γαλλίαν ἰδίως μάχην τού Μάδου, κατὰ την ὁποίαν εθραύβευσεν ὁ Γάλλος στρατηγὸς Ζόφο, ὅστις θεωρεῖται μαθη-τής τού Μ. Ναπολεόντος, τὸ δια τὸν πύ-αν Βοναπάρτην ένδιαφέρον τὼν Γάλ-λων πρὸ πάντων, ὅλας και τού κόσμου έν νένη, έγινε ἰσχυρότερον.

—'Όχι μόνον αἱ καλλίτεροι τὼν παιδιῶν ἱστοριῶν ή μονογραφίαι περὶ τού Μ. Να-πολεόντος, άναδυσσόμενται εἰς βιβλία ή έφημερίδας και περιοδικά, αλλά και νέαι τοιαῦτα γράφονται. Ἐπίσης γράφον-ται πολυμερῆ δημοσιεύματα, σχετικά μετὰ τὸν Μ. Ναπολέοντα και νομίζει κανείς ὅτι οὗτος εἶναι σύγχρονος στρατιωτικὴ προσωπικότης.

Τὰ ποιήτων ἐπιζητεῖται δια της έξιστο-ρήσεως έπεισθῶν πὸς πάντων ἐκ τού βίου τού Μ. Ναπολεόντος. Ἄλλὰ γάρτα εἶναι τόσον πολλά, ὥστε νενικῶς εἶνε δύ-σκολον να παταστίση κανεὶς ἐξ αὐτῶν έν συμπέρασμα σύντομον, σχετικὸς μετὰ τὸ πᾶν ή τὸν γάσσος πὸς τὸ σταθῆταί του. Με προσοχήν ὅμως καταρθῶνται να γράψωθιν μερικὰ ἐκ τὼν έπεισθῶν απ' τὸν και να γρησιμεύσουν πρὸς τὸν έν λο-γὸ σκοπόν. Μερικά ἐξ αὐτῶν φαίνονται τέλεια ὁποσδήποτε ψυχικά πορτραίτα τού Ναπολεόντος. Καὶ μάλιστα έν, εἰς τὸ ὁ-ποῖον εἶ ἴδιος ὁ Ναπολεὼν άποπειράται τοιαύτην άπεικόνισιν.

Κατὰ τὸ χαρακτηριστικώτατον αὐτὸ έ-πεισθῶν, συμβάν ὅτε ὁ Μ. Ναπολεὼν ήτο Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων Ένδοξας και κρατάρς, έν στήν αὐ διαχύσεως ὁ Ναπο-λεὼν έξερράσθη πρὸς μερικὸς τὼν στε-νατέρων φίλων του, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ στρατάρχης Νεὺ και ὁ στρατηγὸς Βελ-τράν:

—Ἡ έπιθυμία μου, εἶπεν έξυμολογού-μενος ὁὗτως εἰπεῖν ὁ Ναπολεὼν, εἶνα ὄχι να εὐρίσκωμαι ὕψηλότερον τὴν άλλων, αλλά να ὑπ' ἐγὼ άλλον ἐπὶ της κεφαλῆς μου. Αἰσθημα φιλελευθερίας με γατίζει.

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Ναί, ὁρμίζομαι.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Σας πιστεύω. Και με παῖδιν, παρακαλῶ;

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—'Αφου ἐπιμένετε να τὸ μάθετε, ἰδοῦ: με τὸν Σαντεβέρ... Κι' ή πρό-τασις σας;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—'Ακούστε: Ἄφου μ' άπαθήσατε, τὸ ξύλο πού σας έδειξα δεν έ-ξοφλεῖ καθόλου την ὀδὴν πού μὲν έκάμπε. Χρειάζεται αντίσταθμισμα σοβαρότερον και άλλον εἶδους, τώρα πού δεν εἶμαι πιά σὺν-γός σας...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Εἴσθε τρελλός;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Καθόλου. Τὰ φιλά- σας τότε ἄνηκον ὅλα εἰς ἐμὲ, και ή ὄχι; και σεις τὰ δίδετε σ' άλλον. Λοιπὸν, χωρίς σκάν-δαλον, μυστικά, να μὲ ἐπιστρέψετε τώρα ἐ-κείνα πού δίδετε σ' ἐκείνον.

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Μά δεν μὲν λέτε, για- πὸν με παίρνετε;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Διὰ την κυρίαν Σαν-τεβέρ, ὅπως ὁ κ. Σαντεβέρ ἄλλοτε σας έξέ-λαβε δια την κυρίαν Ντε Γκαρέλ...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—'Αν δεν σας εἶλεγα ναί, μποροῦσατε.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Βεβαίωτατα, ὁ δε-σμός τού γάμου εἶναι ένας σπάγγος πού κό-βεται εύκολα. Ὁ έλεύθερος έρως εἶναι ή ά- λυσίδα πού δεν... κόψατε τὸν σπάγγο. Σας προτείνω την άλυσίδα...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Εἴσθε άστείος.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—'Ε, τότε θά τὸ πῶ τού κ. Σαντεβέρ...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—Θά τού πῆτε τί;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—'Ότι με εἴχατε άπα-θήσει.

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—'Ότι σας εἶχα άπατή-σει!... Σας!

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Ναί, ὅταν ήσαστε γυναικα μου... κ' αὐτὸ βέβαια δεν θά τὸν έν-θουσίαση...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—'Ερρίκε, σε παρακαλῶ, μη τὸ κάμης αὐτό...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Τότε δέξου την ά- λυσίδα...

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—'Ω, θεέ μου!

(Ακούεται μια φωνή από τὸ βάθος της σκάλας).

—Ματθίλδη!....

ΚΑ ΣΑΝΤΕΒΕΡ.—'Ο σύζυγός μου! Ἄν-τιο!...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.—Λοιπὸν, πότε θά-ρας ξαναδῶ;

Ο ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΣ ΑΔΑΜ

Είπε λαμπερό μεσημέρι και ο Παράδεισος βράζει σαν καμίνι από την καλοκαιριάτικη ζέστη.

Στη σκιά που ρίχνουν τα τεράστια φύλλα μιανής γιγαντιαίας μπανανιάς είναι καθισμένος ο νεαρός Άδαμ και σπάζει καρδιά, πετώντας της φλούδες των μέσα στο γαλάζιο ποταμάκι, που κυλά ήσυχα και μουρμουριστά, ανάμεσα στις δολοπράσινες φτέρες και της πέτρες του κόμπου της πολύχρωμης. Φαίνεται σαν να τον έχουν πιάσει τα νεύρα του. Μα ζεύει τα φρύδια από θυμό και πού και πού δαγκάνει τα χείλια του. Η μοναξιά του φέρνει αγωνία. Αισθάνεται το σώμα του κουρασμένο και νομίζει πως αν δεν είναι τώρα άρρωστος, ο άρρωστος θα είναι ο ίδιος. Αυτή η πολυτέλεια και η μεγαλοπρέπεια του κήπου τον πειράζει πολύ. Τα φρούτα που τόσο πολύ τα αγαπούσε στην αρχή της ζωής του, τώρα του φέρονται αδιάφορα. Μηχανικώς δαγκάνει της κάτωσες και δροσερές σφελιδωτές καρδιές και αμέσως της φτύνει μόλις νοιώσει πως τα δόντια του έκοψαν τη φλούδα τους. 'Επί τέλους έσώθηκαν τα καρύδια. Εσπλώνεται στη χλόη ανασκευάζοντας τα σαγόνια του με τα δύο του χέρια, ενώ οι άγκυρες του στήνουνται στη γη. Σηκώνει με νοχέλια πότε το ένα του πόδι στον αέρα και πότε το άλλο.

Έξαφνα του έρχεται ή όρεξη να κάνει με το στόμα του το βουχισμό του λιονταριού ή το ούρλιασμα του τσακαλιού ή τη στριγγλόφωνη του παπαγάλου, που καθισμένος άπάνω στο δένδρο του τρυπάει τα αυτιά. Μικρή-μικρή νυφίτσα, ντελικάτη, κοκκινιστή, έβριση, πηδά από το δένδρο στη χλόη και πηγαίνει να παίξει μπροστά του. Από τη μανία του τη στέλνει με μια κλωτσιά να κάνει μπάνιο στο ποταμάκι.

Έπειτα σηκώνεται δλόρθος και κυττάζει με ένδιαφέρον το ζωάκι που άγωνίζεται μέσα στο νερό. Όταν επί τέλους το βλέπει να κολυμβά και να σώζεται, βγάζει μια άγρια φωνάρα, που από την ήχώ γίνεται δέκα φορές άγριότερη μέσα στην ήσυχία του μεσημεριού, και κάνει τα πουλάκια να τα πιάνει τρώμενα μέσα στις φωλιές τους. Φοβισμένα φτερουγάνε γύρω-γύρω στο κεφάλι του. Ο Άδαμ, σαν να ένοιωσε πως έκανε κακό πράγμα, στρέφει γύρω του με άνησυχία.

—Τόσο το καλλίτερο. Ο παππούς δεν είδε τίποτα, είπε (και το μεγάλο του στόμα άνοιξε με ένα φοβερό χαμουργιό). Θα μου έβλεπε πάλι τον αναβαλλόμενον, σαν την τελευταία φορά που είχα σφίξει το λαρύγγι της μαύρης άρκουδίσσας τόσο πολύ ώστε την έσκασα.

Και ξαναπλάγιασε στη χλόη την καταστολισμένη με δημιόρφα και δροσερά άνθρακια, φουσκώνοντας τα μάγουλά του, που έγαλάζιανε σαν αμρόμηλα. Τότε του ήρθε ή όρεξη να μιλήσει, όταν τον παππού, μ' εκείνη την γοντρή και υπόκυφη φωνή του, που μοιάζει σαν βοή κεραυνού. 'Αλλά ή ευωδιάς που σκόρπιζαν στον ζε-

στον αέρα τα ήλιοτρόπια που βρισκόντουσαν εκεί κοντά και ή μεσημεριανική ζέση τον έκαμαν να νυστάξει. Αμέσως άποκοιμήθηκε και είδε ένα όνειρο.

Είπε πως ο Θεός ήρθε τάχατε κοντά του και τον χτύπησε στα πλευρά. Σ' αυτό άπάνου έξυπνησε από τον πόνο και σηκώθηκε όρθιος, τριβοντας τα μάτια του για να διώξει τον όπνο. Μόλις τα άνοιξε, είδε και στα ξύπνια τον Κύριο μπροστά του τυλιγμένον μέσα στα άσπρα μακρούτα του μαλλιά και τα άσημένια του γένεια, που του είχαν σκεπάσει όλο του το σώμα σαν άσημένιο φόρεμα από ταντέλες.

Μαζί του ο Πλάστης είχε και ένα άλλο πλάσμα, φοβισμένο, που τον κρατούσε από τη ράμπα του και πού ο Άδαμ δεν θα τύχε δώ ακόμη. Το δέριμα του ήταν άσπρο σαν το γάλα, τα μάγουλά του τριανταφυλλένια, τα χείλη του κόκκινα σαν τα ώριμα κεράσια, τα μακρούτα μαλλιά του ξανθά σαν τα στάχυα και άπαλά σαν τη χλόη. 'Εκείνη τη στιγμή ένα δροσερό άεράκι έφύσηξε και τα έκανε να κυματίζουν στον αέρα. Αυτό το πλάσμα σ' έκανε να το προσέξεις και να το κυττάξεις χωρίς να θέλεις. Ο Άδαμ μόλις το αντίκρισε αισθάνθηκε έναν πόνο στην καρδιά του και ή άναπνοή του σταμάτησε. 'Επέντωσε τα μάτια του και το εκύταξε με έκπληξη. 'Ηθέλησε να μιλήσει, αλλά ο πλάστης τον έσταμάτησε με ένα μειδίαμα γεμάτο γλύκα και του είπε :

—Αγαπητέ μου Άδαμ, σου έδωσα τον κήπο μου για να συρριανθές, τα φρούτα του για να τα τρώς, και όλα τα ζώα που βρίσκονται στους άμπους, στα δένδρα και στα νερά για να σου κρατούν συντροφιά και να σε διασκεδάζουν. 'Αλλ' άφου ή καρδιά σου στενοχωρείται, αυτό φανερώνει πως ή ευτυχία σου δεν είναι σωστή. Κάτι λείπει και αυτό έσκέφθηκα να σου βρω. Την ώρα λοιπόν που κοιμήθηκες σου έκοψα μια πλευρά και απ' αυτή έφτιασα τη γυναίκα που βλέπεις έδω και που θα είναι το στήριγμά σου. Εύα, ο Άδαμ, Άδαμ ή Εύα. Πέρασε μαζί της τη ζωή σου ευτυχισμένος, άφου μονάχος σου σκέφθηκες ότι κάτι σου έλειπε πρώτα για να ζής ευτυχισμένος. Σας εύχομαι να είσαστε ένωμένοι, όπως άρέσει στον πατέρα σας.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Δορυλαίων :

ΑΡΑΙΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Παπούλας

Γου ANPY ΠΟΝΤΟΠΙΝΤΑΝ

Άφου είπε αυτά τα λόγια, έγείρεσε τρυφερά με το ένα χέρι το τριανταφυλλένιο μαγουλάκι της Εύας και με το άλλο τα μαλλιά του Άδαμ και τους άφησε να φύγουν.

Στη σκιά της μπανανιάς ο Άδαμ και ή Εύα σιεκόντουσαν άκίνητοι σαν άγαλματα. 'Εκείνη τον κύταζε με μάτια χαμηλωμένα. 'Εκείνος της έριχνε ματιές από πάνω έως κάτω. 'Επί τέλους ο Άδαμ προχώρησε να την κυττάξει κοντύτερα στα μάτια και θέλησε να την άγκαλιάσει. 'Εκείνη σικιτάρει και θέλει να φύγει. Άλλά εκείνος την άσπασε και σηκώνοντας τη στον αέρα, την φέρνει πηδώντας μ' ένα λια τα γαϊοκλαδα και της πέτρες ίσα στην καλύδα του, όπου ή Εύα σκεπάσε πρόσωπο με τα μακρούτα της μαλλιά.

Την ώρα που ή σκιάς μέσα στην δροσοτοχίες των γουρμαδιών έφευγαν πολύ μακριά κι' ο ήλιος άνοιξε να πλαγιάσει στο μαλακό του κοσβάτι, στη γρομμένη θάλασσα, ο Πλάστης κάνει τον ανειθισμένο του βραδυνό περίπατο. Παντού τα πουλιά τον γαιρετούν με χαρά και μαζεύονται όλα μαζί για να πέσουν στα πόδια του. Το λιοντάρι και ο τυρόγατος με τα κίτρινα μάτια σέρνονται με την καλιά μπροστά του, μέσα στη χλόη, για να τον γλύψουν το γέρι. 'Επί τέλους έφθασε στη κυνοφύ της ψηλής δεινροστονιάς, που ο δρόμος από εκεί φθάνει στη λίμνη των κήνων, περνώντας μπροστά από τον κήπο των κρίνων και από το δάσος των άνηθων. Έφερε τα γέλια του στο στόμα και φώναζε με μια φωνή σαν κεραυνός :

—Άδαμ, που είσαι ;

Μια οικογένεια πιθήκων, που έβρισε άπάνω σ' έναν κέδρο, κατατοχάσε και έσκαρφάλωσε στην κορφή. Ο Πλάστης νοιώγει για δεύτερη φορά το στόμα του να φωνάζει δυνατώτερα :

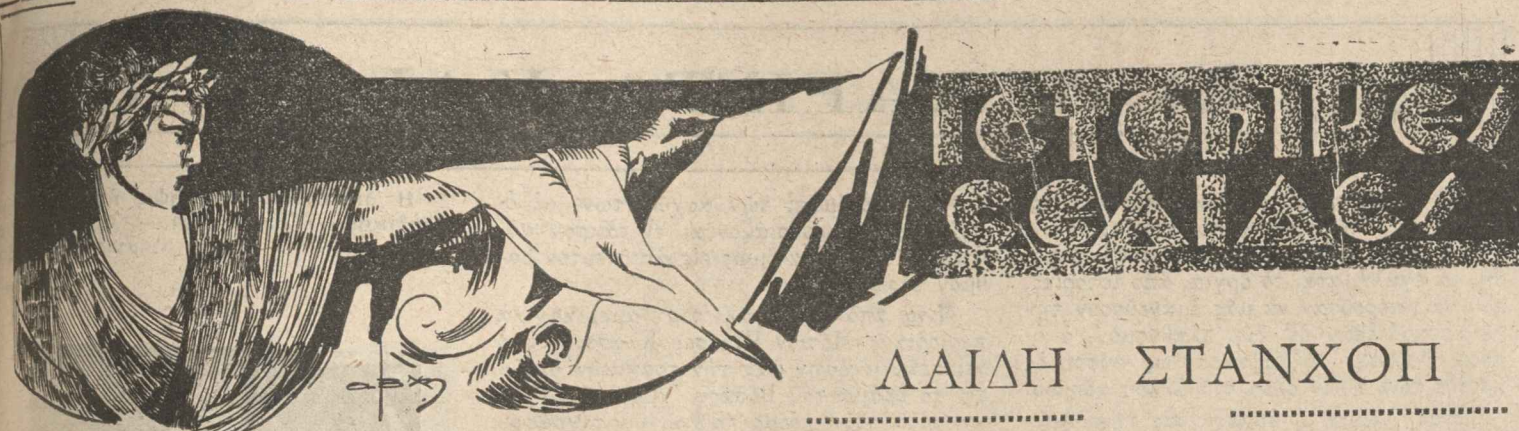
—Άδαμ ! Άδα-α-μ !...

Ένας θόρυβος ήρθε από τον κήπο των κρίνων. Ταραχμένος, χαυνομένος ο Άδαμ φάνηκε, σέρνοντας τα πόδια του. Τα μάγουλά του πετάγανε φωτιές, μερικά κρινόφυλλα ήταν καθισμένα άπάνω στα μαλλιά του. Έπεσε στα πόδια του άμμουρα, του άρπαξε το χέρι με το δικό του και έψιθύρισε :

—Πατέρα ! Κύριε ! Κόψε μου όλα τα πλευρά και πλάσε μου γυναίκες !...

Τότε το πρόσωπο του Πλάστου έκαπνίστηκε. Έσπρωξε τον Άδαμ και έκανε μια στροφή κυττάζοντας δλόρθος του. Μαύρα σύννεφα σκεπάσανε τον Παράδεισο και ο Πλάστης με βαρείες ιδέες στο μυαλό του γύρισε στην έπουράνια κατοικία του.

—Πάρε τη ρομφαία σου ! Διάταξε ένα χερουδεμ με δλόρσοφα φτερά, και πήγαίνε κάτω στον Παράδεισο να βρεις τον άνθρωπο και τη γυναίκα του. Δίνοντας άμέσως από τον κήπο μου, για να πετάνουν από την πείνα και τη δυστυχία στην έρημο !...

ΛΑΙΔΗ ΣΤΑΝΧΟΠ

Ήταν μια άμαζώνα που έφυγε καλώς από τον ευρωπαϊκό πολιτισμόν και της άγγλικές ρουτίνες για να άναζωπύρση έδωκε μια βίτσια μέσ' στον κίνδυνο και την άνεξαρτησία της έρημου.

Έτσι χαρακτηρίζει ο Μπαρμπαλ ντ' Ορελίου την ρωμαντική και σύγχρονα άπύρση αυτή Άγγλιδα τυχοδιώκτρια. Έκρη του Καρόλου, τρίτου λόρδου Στάνχουπ και της πρώτης του γυναίκας Έστερ Πιτ, άδελφής του περιφύμου στην ιστορία Γουίλλιαμ Πιτ, ή Λούσι Έστερ Στάνχοπ γεννήθηκε στο Σήδενγκ, στην κομητεία του Κέντ, τον Μάρτη του 1772. Σγέθη δεν γνώρισε μητέρα κι' ο λόρδος Στάνχοπ, άποροφθιμένος στής έπιστημονικής του έρευνας, αυτός ο ζηλωτής των δημοκρατικών και έπαναστατικών ιδεών, ο άλδοος Ψεδόακωτος, όπως τον άνόμαζαν, έαναπαυρέθηκε μια επιπόλαιη και σπάλη γυναίκα. Η Έστερ που μορφώθηκε με όλη τόσο στερεές βάσεις, προτίμησε τη ζωή μακριά από το πατρικό σπίτι. Στά 1803 ο θετός της Γουίλλιαμ Πιτ ο τρομερός αντίπαλος του Διευθυντηρίου και του Βοναπάρτη, την προσκάλεσε να άναλάβει την διεύθυνση του σπιτιού του και ή Έστερ γίνθηκε θαυμάσια ή έπιστητή του γραφείου του, ο πολυτιμότερός του σύμβουλος στην πολιτική. Ο βασιλέας της Άγγλιας Γεώργιος Δ' άμολογεί «πως στη χώρα του δεν βρισκόταν πολιτικός που να την προπερινούσε».

Η γνώμης της, ο χαρακτήρας της κι' η συμπεριφορά της στην κοινωνία την δέγνουν για μια γυναίκα όλη ίσοροπική, με άνακαμπές όμως διορακτικότητας, πραγματικές ικανότητες, που σπανίζουν. Ήταν τομεσά φιλόδοξη. Άάρενε τον άραλο δανδή Μπροθμειλ κι' έβρισκε τον Ναπολέοντα χυδαίο, δειλό, κατηγορώντας τον για τον τουσεκισμό του δοίκα ντ' Ερμάν μόνον κι' όλη όλων των Βουρβόνων.

Σ παρατηρήσεις φίλων του για της παρθένης και τους έκτροχισμούς της, ο Γουίλλιαμ Πιτ άπαντούσε με μια εύστοχη σοφία που θα μπορούσε να άποδοεί άγάλη με τη δική μας : «Είναι έκαη για όλα. Και το διάβολο άχρη θά μπορούσε να κλείσει στο μπουκάκι».

Στο θάνατο του θείου της, τον Γενάρη του 1806 είδε τα φιλόδοξα όνειρά της να σβύνουν. Η μικρή σύνταξη που της άφηνε έλαττώθηκε από την άγγλική κυβέρνηση. Ήταν ή άπαρχή του μίσους της, κάτι που έβρισε άσβεστο, παρακινώντας την σε ραδιουργίες, σε πλεκτάνες έναντίον της χώρας της, συστήματα όμως που έπίσημα υέσπεθη έκανε κατόπι. Η άποτυχία του σγέδου της να παντρευτεί έναν συγγενή της, τον λόρδο Κάμελφροδ, κι' ο θάνατος δύο λατρευτών της ύπάρξεων, του άδελφού της συγγαματάρχου Στάνχοπ και του νεαρού στρατηγού σέρ Τζών Μούρ, στη μάχη της Λακρόννης — για της σχέσεις της μάλιστα με τον τελευταίο ή κακές

γλώσσες λένε όλη λίγα—μαύρισε τη ψυχή της και δυνάμωσε περισσότερο τον βίτσιό της χαρακτήρα της, προτρέποντάς την στην άπομόνωση, μακριά απ' την κοινωνία εκείνη, την γιοιάτη προσποίηση, μέσ' την όποια ζούσε. Έκπατοίσθηκε, ταξείδευσε, γνώρισε καλά την Ελλάδα, την Τουρκία, όλη τη Μεσόγειο και σύγχρονα χίλιες δυό περιπέτειες και κινδύνους. Είπε τον θάνατο από σιμά σε μια τρικυμία στον κόλπο της Μάκρης, άπέναντι στη Ρόδο, και το έλαφο πλοαίο έξώκειλε σ' ένα ερημικό νησί, όπου πέσσε πιότερο από 24 ώρες νησιτική. Από την Μάλτα γύρισε στην Άγγλια για να πουλήσει όλα τα κτήματα που της άπέμειναν. Ναύλωσε καινούριο καράβι, τ, άρμάτωσε μάλιστα και το φόρτωσε με δώρα για τους κατόικους στής καινούργιας χώρας που θα ταξείδευε. Στο καινούριο της δημολόγιο ή άνήσυχη αυτή ψυχή προεόλαβε την Άίγυπτο, την Παλαιστίνη, τους Άγίους Τόπους, κι' έγκαταστάθηκε στη Δαμασκό, όπου σπετίστηκε με τον Έλληνα Άσκηση, ποάκτορα του Ναπολέοντα, του όποιου από άνταπάθεια προσπάθησε να ικανώσει τα σέδια, βοηθώντας άθελα την ίδια της πατρίδα.

Η έρημος την τραβόσε. Στην Παλμύρα νομάδες σούλες Άράβων, σαράντα ως πενήντα γιλιόδες, γοητευμένοι από την άμορσία της, την τόσο επιδολική, την άνακήρυξαν βασιλεία τους. Φιρμάνια έπέτρεφαν σε κάθε Εδρωπαίο ποστατευμένο της να έπισκέπτεται άκίνητα τα έρεπια του βασιλείου της Ζηνοβίας, ή άνάμνησε της όποιας της γεννοίσε τον πόθο και έπειτα την έμμονη ίδρα να άναστήσει το παλιμυρικό κράτος. Χάρις στην βοήθεια ενός θαυμαστού της, του Άδβαλά πασά

Λαίδη Στάνχοπ

του Άγίου Ιωάννου της Άκρης, ή λαίδη Στάνχοπ έγκατεστάθηκε σε μια από της άπρόσιτες κλιτύς του Λιδάου, στο Δζιούν, σιμά στην άρχαία Σιδώνα.

Παράδοξη, έκκεντρική, μ' όλη τη σημασία της λέξης, έίκοσι πέντε δλόκληρα χρόνια ή λαίδη Έστερ, περνώντας μια πλουσιοπάροχη ζωή Μαμελούκου, καπνίζοντας αδιάκοπα, πεοτριγουσιμένη από σιλάδες, έναν δόμιο και μάντιδες, έπεδόθηκε με πάθος στο να ραδιουργεί έναντίον της βρετανικής κυβερνήσεως, να στήνει πλεκτάνες, να ύποστηρίξει τους Άρούσους, έλαττώνοντας την ίσχύ του έμίρη Μπεσσίρ, Όχι λίγες φορές συνέδεσε την ύπαρξή της στα μέρη εκείνα με πασσάδες, εναθάρρυνε τον στρατηγό Μαχμούτ, παίζοντας με τολμη έναν ρόλο περιπετειώδη, όλο μυστικοπάθεια και ρωμαντισμό και στο μίσος της για την ίδια της πατρίδα έβρισε της άογής μιας πολιτικής που ένα αιώνα άογότερα, όπως γράσει ο Γεώργιος Ρήθ, άκούλησε ή Άγγλία στην Έγγύς Άνατολή.

Η κατοικία της, ένας μεσαιωνικός σχεδόν πύργος, με άνατολίτικη διαρρύθμιση, άληθινό σοούριο με τάφρους, τέλη και προπύργια, είχε μυστικές κοούτες, θεοσκότεινα ύπόγεια, κελιά, καταπακτές που χρησιμοποιούσε για να έσπεσει τον φόβο και τον σέβασμό και την ύποταξη σύγνονα στο πολύ προσωπικό της. Όχι σπάνια το έργο του όμιλου της έβρισε καταπληκτικά άποτελέσματα. Διατηρούσε στρατιά δλόκληρη οίκακων ζώων, ίδιος γάπους... Άάρενε τα όλογα, πίστευε άμετάπειστα στην μετεμψύωση, έπιδόταν στην μελέτη της άστολογίας των μαγικών, της δαιμονολογίας και της μαγείας.

Σπάλη, διαθέτοντας γοημενικά ποσά στην άγορά δώρων δια τους πασάδες, τους μικρο-άργοντες, τους άρχηγους νομαδών φυλών, των όποιων έπλητούσε τη σιλή για ραδιουργούς σκοπούς, ή λαίδη Στάνχοπ είδε σε λίγο την παρουσία της να σβύνεται, να γάνεται. Το άστρο της άργαπήγανε στη δύση του. Στην κατάπτωσή της σγέδον δέγτηκε την έπίσκεψη του Λαμάρτίνου, που της άπέμεισε ειδικό κεφάλαιο στο βιβλίο του «Ταξείδι στην Άνατολή».

Δεν θάταν άσκοπο να γνωρίζαμε σε λίγες γραμμές τους χαρακτηρισμούς που ήπαδόσανε ο ένας στον άλλο, ο ποιητής συγγραφέας και πολιτικός, το όποιον, κατά την έπιθεβαλίσιν του, πορείε την λαμπρόν σταδιοδρομία και ή Κίρκη της Έοήμου. Όπως την άνομάζει ή Δ-νις Πόλ Άνρ Μπροντό, άφου πρώτα παραθέσουμε την έπιστολή δια της όποιας ο Λαμάρτίνος της ζήτησε την άδειαν να την έπισκεφθή :

Μυλαίδη,

«Ταξείδιότις, όπως και σεις, άλλο τόσο ένοος στην Άνατολή, άναζητώντας όπως έσεις την θεά των αυτικών καλλόνων, των

(Η συνέχεια εις την 21ην σελίδα)

ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΑΡΤΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Μιά ματιά στις αμερικανικές ταινίες, μάς πείθει, ότι βρίθουν από ιστορίες σόκιν, από ιστορίες, όπου πρωταγωνιστούν, ή μέθην, τα εγκλήματα, το θάνατο, από ιστορίες, που θα μπορούσαν να μάζεμπνεύσουν την χειρίστην ιδέα δι' ένα πληθυσμόν, ο οποίος υσταται άφ' ύψηλόν, ως ασηνός κριτής των ήθων όλου του άλλου κόσμου.

Είναι γνωστή ή ύπαρξίς εις την Αμερικανικήν επιστήμην οργανώσεων, οι οποίαι ελέγχουν, κρίνουν τα κινηματογραφικά έργα. Και όμως επιτρέπουν την προβολήν ταινιών ληστρικών υποθέσεων που προκαλούν την φρίκην των πολιτισμένων λαών.

Αναρωτάται τις τί θέσιν έχει ή ληποία μάζε παρουσιάζονται εις άκρον αουρουσιάζεται ως μία κοινωνική πληγή παραδεχτεί.

Ποτέ οι διάφοροι σύλλογοι, σύνδεσμοι, ενώσεις, σκοπός των οποίων είναι να διδάσκουν την ήθικήν δεν ήσαν τον αριθμόν που έχουν σήμερα φθάσει.

Μανθάνομεν, ότι επιβάλλουν κανονισμούς την θέλησίν των, επεμβαίνουν εις ζητήματα της ιδιωτικής ζωής του ατόμου και δεν διστάζουν να οδηγήσουν εις τον όλεθρον και την καταστροφήν άτομα και

τουτό εν όνόματι των άρχων των, οι οποίοι μάζε παρουσιάζονται εις άκρον αουστηραί, σύγχρονα όμως εις άπίστευτον βαθμόν ελαστικά.

Ένα από τα μεγαλύτερα αμερικανικά περιοδικά «Μόσιον Πίκτσερ Κλάσσικ» φέρνει στην μνήμην μας την τραγικήν ύπαμξιν το δράμα του Ρόσκοφ Άρμπουκλ, πύ γνωστόν στον κόσμο του κινηματογράφου και των κινηματογραφοφίλων υπό το όνομα Φάττυ, ο οποίος κατηγορήθη τον Σεπτέμβριον του 1921, ότι εκκώτωσε την Βιργινία Ράπτικε, μία γκέρλ του κινηματογράφου, που έπειτα από μία εύχρηστη έσπερίδα βρήκε ένα τραγικό θάνατο.

Η ανάκρισις κατέβαλε χίλιες δυό προσάψεις να αποδείξη την ένοχην του Φάττυ, χωρίς να το κατορθώση. Ο συμπαθής μας κομικός, εδικάσθη και ήθωθή, διότι όχι μόνον δεν άπεδείχθη ότι ήτο ο ένοχος, αλλά ούτε καν ο ήθικός αουτουργός. Ο Φάττυ ήτο πλουσιώτατος κι' αν τα δικαστικά έξοδα ήσαν βέβαια ύπερόγκη, αι συνέπειαι του σκανδάλου άνυπολόγιστοι. Ο Φάττυ δεν μπόρεσε να έργασθη. Κανένας κινηματογραφικός οίκος δε τον προσελάμβανε, διότι στή πρόληψι επενέβαι-

Η Κλάρα Μπόου, το πειό τραγικό θύμα των αμερικανικών συλλόγων ήθικής, ήμπαφρων τώρα νοσηλεύεται εις κλινικήν. Άρά γε έξ την ξανάδομην στην εδώνη;

Η σημερινή αντίληψις ήθικής στην αμερικανική κοινωνία. Οι σύλλογοι προστασίας ήθικής.— Έκδικασμοί.— Ο καυμένος ήθικός ή γόσσα Κλάρα Μπόου.— Γύμνασιον στην ιδιωτική ζωή.

Γιατί τάχα οι αμερικανικοί σύλλογοι προστασίας ήθικής να μη εναίστανται με την πόδα αυτή της Σέαν Μάρς που γλυπτική της αντίγραφο θάταν μάλλον χαριτωμένο Μπιμπελό, προκλητικό στολίδι γκαρσονιέρας.

νον, άντετάσσονται, σύνδεσμοι, σύλλογοι, ενώσεις προστασίας της ήθικής. Οι πιστοί φίλοι του Φάττυ, μεταξύ των οποίων ο Μπούστερ Κήτον, που του χρεωστούσε τις πρώτες του επιτυχίες, προσεπάθησαν να τον βοηθήσουν. Ο Μά. Σένγκελ και ο Άντ Κόντυ έμνηχανέθησαν τα πάντα διά να σώσουν τον άνθρωπον εκείνον, που έγνωρισε τόσους θαυμαστάς. Κι' αυτός ο δικτωρ του αμερικανικού κινηματογράφου, ο Γουίλιαμ Χαίη επενέβη. Οι σύλλογοι ήθικοί είχαν εκστρατεύσει εναντίον του Φάττυ εις τρόπον ώστε να παρουσιάζετο το έξης παράδοξον: ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος ήθωθή από την δικαιοσύνην να καταδιώκεται από ιδιωτικούς ήμ'λους που άδιαφορούντες για το νόμο μ' εξαίρεσις μ'ας κυνηγούν το θύμα τους.

Ο Φάττυ κατεστραμμένος ήναγκάσθη να έργασθη υπό ψευδώνυμον και κάθε φορά που έφθανε στο σημείο να άνορθώση τα οικονομικά του και να παρουσιασθί εις μεγάλες εταιρείες οι σύνδεσμοι, αι ενώσεις, οι σύλλογοι ήθικής επενέβαιναν και εξασκούσαν τέτοια πίεση ώστε να θρημωθούν ενός άντιπάλου εξηλεκτήν, που είχε χάσει τελείως το ήθικόν του. Ο Φάττυ ψυχικά και σωματικά εξηλεκτήνως πιά απέθανε.

Και αναρωτάται το περιοδικόν: Ήταν άσά γε ένοχος ο Φάττυ ενός εγκλήματος; Διά το όποιον μέγας σήμερον άκόνει τον κατηγορούν τα ιδρύματα αυτά προστασίας ήθικής;

Δέν αναφέρουμε τον Τσαρλς Τσάπλιν, τον τόσο γνωστόν αμερικανόν πύον του κινηματογράφου ήθοποιόν. Ο Τσάπλιν βγήκε νικητής στον άγώνα του με τους

ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΑΡΤΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

τά σκάνδαλά της και ή δυστυχής υπό την άπειλην εκείνην εξαγόραζεν όλην την έκδοσιν. Όλόκληρα φορητά αουτοκίνητα σταματούσαν στην πόρτα της και ξεφόρτωναν χιλιοστιθαιμένα περιοδικά ή εφημερίδες.

Κι' όσο ή ήθοποιός πλήρωνε το πράγμα πήγαινε μία χαρά. Άλλά μία μέρα ή γκέρλ με τα φάρα μαλλιά άπηύδωσε. Άντελαμβάνετο, ότι όλη της ή περιουσία θά της διέσωγε διά του μέσου αυτού και ήρνήθη να πληρώση.

Ο Τύπος τότε έφερεν εις την δημοσίωτητα άνηκουστα πράγματα. Κατά συμβούλην ανθρώπων ενδιαφερομένων διά την φήμην και την τέχνην της Κλάρας Μπόου ή ξανθή γκέρλ έμήνυσε την Δαίξυ επί εκδίκασμό και δυσφημίσει.

Η πρώην γραμματέας δέν διέφυγε την φυλακήν. Ώστε ή Κλάρα Μπόου εξήρχετο νικητής του άγώνος αυτού. Κι' όμως διά τους συλλόγους προστασίας ήθικής ή το καταδικασμένη. Καί ή εκστρατεία εναντίον της ξανάρχισε. Κατέβαλον χίλιες δυό προσάψεις να την καταστρέψουν. Η γκέρλ με τα φάρα μαλλιά θέλησε ν' άντισταθί στον άγώνα, αλλά πολύ σύντομα τον έγκατέλειψε ήττηθείσα από ψυχικήν

νόσον. Εύρίσκεται τώρα κλεισμένη ήμπαφρων εις νοσοκομείον, οι δέ ιατροί άναρωτώνται έάν θά δυνηθί να άντισταθί εις το σκ' αυτό που την κατήντησε ψυχικόν ράκος.

Και συγχρόνως τί βλέπουμε; Ένα ξεγύλισμα γύμνας, μία έκθεση γυμνών σ' όλες της στάσεις εις τις αμερικανικές ταινίες, γυμνών που καθίστανται άκόνει πύ άποκρουστικές όταν συνοδεύονται με σηνικές ληστρικές, με κακούργους και λαθρεμπούρους.

Και αναρωτάται τις πιά είναι τα άπτά θρια της έννοουμένης ήθικής; Μήπως ο ήθοποιός έχει το δικαίωμα να είναι άουστολος εις τις «κρεασσίον» του και «άγιος» ή «έγκλειστος μοναχός» εις την ιδιωτικήν του ζωήν; Μήπως είναι άνάγκη να γνωρίζομαι πρώτα την ιδιωτικήν ζωήν ενός ήθοποιού και κατόπιν να τον χειροκροτούμεν διά την τέχνην του;

Αυτή είναι ή έννοια της ήθικής εις την πέραν του Άτλαντικού χώρον προκειμένου περί καλλιτεχνών. Γύμνασιον στη θόδην κι' ούτε άπλό ξεμύτωμα εις την ιδιωτικήν ζωήν. Θά μπορούσε κανείς να πη πως βρισκόμεθα στους άντίποδας ως προς το σημείον αυτό.

Κι' όμως βρίσκουν πολύ φυσικό να στείλουν τις ρεχλάμες τους με γκαρσονιέρες πόδες άστέρων παρμένες από την ιδιωτική ζωή τους τόσο πρωτότυπες όσο και παράξενες, όπως ή Έθελν Κνάπ που βουτάει... με τα κούνια «Αου-κένξ».

συνδέσμου προστασίας ήθικής, αλλά πάντα με κάποιες απόωλειες.

Άλλ' ή πύό καταπληκτική ιστορία, που οι σύνδεσμοι προστασίας της ήθικής έχουν στο παθητικό τους είναι το πάθημα της Κλάρας Μπόου. Είναι μία άληθινή τραγική ιστορία. Ποιος δέν θυμάται την εξαίρετική καλωσύνη της στην ιδιότητη της γραμματέα την Δαίξυ ντε Βόκ. Ή νέα αυτή ζώγας σ' ένα περιβάλλον όπου το γρήμα έξοδεύετο άφθόνως, όνειρεδτηκε να γίνη πλούσια διά μιάς. Θέλησε να εκλάση την κυρίαν της άπειλώντας την, ότι ή άπεκάλυπτε μερικά μυστικά της ιδιωτικής της ζωής. Στην αρχή ή Κλάρα Μπόου έπεσε θύμα της καλωσύνης της, άργότερα όμως έδωξε την γραμματέα. Από της στιγμής αυτής αρχίζει το δράμα.

Η Δαίξυ με την βοήθεια των συλλόγων προστασίας ήθικής που διαθέτουν όλα τα εκδαστικά μέσα δέν άφινε ούτε στιγμή ήσυχ την διαλεχτή ήθοποιό. Τα σκάνδαλα της ιδιωτικής ζωής της Κλάρας Μπόου άποκνήματα της φαντασίας της γραμματέας της, διεδίδοντο από στόματα εις στόμα. Οι σύλλογοι ήθικής επιστράτευαν τα μέλη τους. Οι διευθυνταί κινηματογραφικών οίκων ειδοποιούνταν, ότι ο πόλεμος εναντίον των θά ήτο άμείλικτος εάν προσελάμβανον την Κλάρα Μπόου εις την υπηρεσίαν των. Διαμαρτυρία έφθιναν άπ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Και πράγμα περίεργον' όσάκις οι σύνδεσμοι ήθελαν να δράσουν άποτελεσματικώς χρησιμοποίησαν τον εκδίκασμόν. Τηλεφωνούσαν μυστικά, ότι μία εφημερίδα, ένε περιοδικό επρόκειτο να δημοσιεύση

Τι κρίμα ή γόσσα αυτή, ή Μάρυ Κάρελ, που λατρεύει τη μυσική, να μην φιγουράριζε σε εύρωπαϊκή επιδείξη, δείχνοντας τις ύπερβολές γραμμές του σώματός της, παρά να τις κρύβη για σπάνιες ταινίες.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΦΑΡ...

ματος. Στο κρανίο του είχε τα σημάδια από δυο σφαίρες που είχαν ριφθή από πολύ κοντά, και ήταν φανερό ότι είχε πεθάνει πολύ πριού το αυτόκίνητο πέση στο γκρεμό.

Όλες η τσέπες του νεκρού ήταν άναποδογυρισμένες. Δεν υπήρχε καμιά ανάγκη να ψάξη κανείς τώρα. Ο άνθρωπος που τον είχε σκοτώσει είχε φροντίσει να το κάνει αυτό με μεγάλην επιμέλειαν.

Ο Τιμ ανέθηκε πάλι στο μέρος όπου είχε αφήσει τ' αυτόκίνητό του και επροχώρησε προς το πλησιέστερο χωριό για να αναφέρει στην αστυνομία το ερώτημά του. Το φορητό αυτόκίνητο ήταν εντελώς άδικο. Είχε βεβαιωθεί περί αυτού προτού απομακρυνθεί από τον τόπο του δυστυχήματος.

Όταν έφθασαν στο Νιούαρκ ο Τιμ είπε: — Νομίζω ότι πρέπει να πάρουμε το τραί-

Το μόνο πράγμα που είδε ο Τιμ μέσα στο σπίτι...

νο για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας. Έπειτα από ένα τέταρτο περνάει ένα ξεπρεσ για το Λονδίνο.

Όταν η Μαίρη Γκρήφαρ έμαθε για τον φόνο του Στόκερ, έβρισε άφρονη και απολιθωμένη από τον τρόμο της. Έπειτα από πολλές ώρες κατόρθωσε τ'... και σωτήση: — Είχε σκοτωθεί με περιττό... είστε βέβαιος γι' αυτό; Δεν είχε...

— Όχι, δεν είχε σκοτωθεί με μαχαίρι. Γιατί πάντα σκέπτεσθε ότι ο δράστης ήταν εκείνος; ρώτησε ο Τιμ με ήρεμο τόνο.

Η Μαίρη ανατινάχτηκε. — Ποιος εκείνος; Το πρόσωπό της γινόταν κόκκινο και ωχρότατο εναλλάξ.

— Ο άνθρωπος που σας είχε πληγώσει και που έκοψε τον Τζέφ.

Η νέα έγινε κατάλευκη.

— Δεν... δεν είχα σκεφθεί ότι ήταν αυτός, ψιθύρισε. Δεν μπορούσε να είναι αυτός. Μισούσε τον Στόκερ, που τον είχε κτυπήσει κάποτε, αλλά...

Σαρκαστικά όμως με τον παράξενο τρόπο της συνήλθε από τον πανικό που την είχε κυριεύσει.

— Είμαι υστερική και νυστάζω πάρα πολύ, είπε. Νομίζω ότι το τραίνο είναι η καλύτερη ιδέα.

Είχαν καταλάβει της θέσεις τους μέσα στο τραίνο και είχε άκουσθι ήδη το σφύριγμα της αναχώρησης, όταν ένας άνθρωπος έπερασε βιαστικά από τον εξώστη του διαμερίσματος του. Ο Τιμ, αν και ήταν βυθισμένος στο διάβασμα της πρωινής εφημερί-

δος του, ανέλφθηκε ότι ο συνταξιούχος από τους τόν εκύτταξε προσεκτικά για μία στιγμή. Όταν όμως έστρεψε τα μάτια του προς το μέρος του άγνωστου, αυτός είχε χαθεί.

— Ποιος διάβολος ήταν; ρώτησε.

Η Μαίρη σήκωσε τα μάτια της από την εφημερίδα της.

— Για ποιο διάβολο μιλάτε;

— Γι' αυτόν που πέρασε απ' τον εξώστη.

— Δεν είδα κανέναν.

— Δεν τον είδα ούτε εγώ, αλλά τον αίσθηνθηκα. Ίσως όμως και να τον εκύτταζε άφημένος. Φορούσε ένα καφέ επανώφριό που τοόχα.

Τη στιγμή εκείνη ξεκίνησε το τραίνο και ο Τιμ άρχισε πάλι να διδασκεί την εφημερίδα του. Ο άνθρωπος με το τούλινο επανώφριό ξαναήλθε στο νου του μία ή δυο φορές, κατά την διάρκεια του ταξιδιού.

Όταν έφθασαν λίγο έξω από το Λονδίνο έκαμε μία βόλτα σε όλο το τραίνο, αλλά δεν ανέκάλυψε πουθενά κανένα τούλινο επανώφριό. Όταν έφθασαν στο Λονδίνο παρονισάσθηκε μία κατάστασις κάπως λεπτή.

Η Μαίρη Γκρήφαρ είχε εκεί την υπέροχη της και την αδελφή της και όταν αυτός της έκαμε την πρότασή του, έπεριμενε ότι αυτή θα την απέκρουε άμέσως. Αλλά προς μεγάλην του έκπληξη, έπειτα από μικρή σκέψη, εκείνη απήντησε καταφατικά.

— Ναί, θα μείνω στο Κάρλτον. Νομίζω... έλπιζω ότι θα έχω τα μέσα γι' αυτό. Δεν θέλω να μείνω μαζί με την μητέρα μου. Την αγαπώ πολύ, καθώς και την αδελφή μου Άννα και θα ήθελα να είμαι κοντά τους. Αλλά εκεί ακριβώς—έδωσε λίγο—εκεί θα με εύρισκε εύκολα αν με ζητούσε κανείς...

— Ποιος μπορεί να είναι αυτός ο κανείς; ρώτησε ο Τιμ.

— Αλλά εκείνη δεν έδωσε καμιά απάντηση. — Το ξενοδοχείον Κάρλτον είναι τόσο αστοκρατικό, ώστε κανείς δεν θα σκεφθί να με ζητήσει εκεί. Δεν θα χρειασθί να γνωστοποιήσω...

Διέκρινε ξαφνικά τη φράση της και σε λίγο εξηκολούθησε:

— Βέβαια, οι δικηγόροι του κ. Άουράι πρέπει να μάθουν ότι βρίσκομαι στο Λονδίνο. Αλλά θα πάω μόνη μου να τους δω. Έχω φέρει μαζί μου όλα τα χαρτιά του δυστυχήμένου κ. Άουράι.

Ο Τιμ εφρόντισε για την εγκατάστασή της σε ένα δωμάτιο στο ίδιο πάτωμα όπου ήταν το δικό του διαμέρισμα. Έπειτα έπεισε στην Σκωτλαντ Γκάρντ και εύρησε τον κ. Κουλέν να συσκέπτεται με τους ύπαιστανούς του. Ο κ. Κουλέν, μόλις άνηγγέλθη το θάνατό του, έβγινε μόνος του για να τον κλέψει μέσα.

Είκοσι ακριβώς ο άνθρωπος που ζήτησαμε να δοίμε. Το αυτόκίνητό σας εφύθηκε εν τώ μεταξύ εγκαταλελειμένο τρία μίλια νοτίως του Νιούαρκ, τελείως άεργατο, αν και φαίνεται ότι λείπουν οι δυο κύλινδροί του.

— Αυτοί έλειπαν από πριν, είπε ο Τιμ. Εφύθησε τον Ντάνεϊ;

— Ο Κουλέν έκρινε ότι κεφάλι του.

— Προς το παρόν προσπαθούμε να καθαρίσουμε μία ήμερομηνία μαζί με τη γυναίκα του αλλά αυτό έγινε κάπως δύσκολο, γιατί η κυρία αυτή έγινε άφαντη σήμερα το πρωί ξαφνικά, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι έχει όρισει συνέντευξη με τον Λιού Ντάνεϊ.

Ο Τιμ έγυρισε στο ξενοδοχείο του και μόλις μέσα στο σαλόνι του έρχισε να σκέπτεται την κατάστασι όπως παρουσιάζονταν. Είχε εντυπωσιασθεί έως τότε πολλών εγκλημάτων, αλλά δεν ήταν εγκλήματα της πόλεως. Βρισκότανε τώρα μέσα σε μία νέα απόσπασή, σε έναν νέο κόσμο. Αν μπορούσε να συνηθίσει τον Ντάνεϊ αυτοπροσώπως, το πρόγμα

τα θα ήταν πολύ απλούστερα. Τώρα όμως είχε απέναντί του έναν άνθρωπο ο οποίος, χωρίς αμφιβολία ήταν ο μεγαλύτερος εγκληματίας της εποχής και τον οποίον δεν είχαν αντίκρυσει ούτε μία φορά. Η μορφή του του ήταν εντελώς άγνωστη.

Κάπου στην Άγγλία υπήρχαν αρκετά κρυφά μέρη, στα οποία ο καινούργιος μπορούσε να καταφύγει μόλις έβλεπε τον παραμικρό άμεσο κίνδυνο και η κυρία Ντάνεϊ άσφαλώς θα τον είχε συναντήσει σε κάποιο από τα μυστικά αυτά καταφύγια. Το πρώτο λοιπόν μέτρο που έπρεζέλλετο ήτο η ανακάλυψις των ληγών της γυναίκας αυτής.

Η κυρία Ντάνεϊ, η οποία ίσως στην πραγματικότητα είχε το δικαίωμα να ονομάζεται έτσι, με τον ίδιο τρόπο που θα μπορούσε να διαλέξη όποιονδήποτε όνομα, ήταν αλήθεια ότι άγαπούσε τον Ντάνεϊ και ταύτοχρόνως τον φοβότανε και λίγο.

Τα δυο αυτά αντιφατικά αισθήματα την έδωσαν διαδοχικά σε αντίθετες ενέργειες. Υπήρχαν περιόδους που η κυρία Ντάνεϊ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως η πιστότερη γυναίκα του κόσμου. Αλλά υπήρχαν και στιγμές που κυριευμένη από ένα αληθινό μίσος κατά του άνδρος τον οποίον αγαπούσε, έπαιρνε με όλη της την ψυχή να τον στείλει στο Ιερίσκιμα...

Την νύχτα που ο Στόκερ εύρισκε τον θάνατο, η κυρία Ντάνεϊ ελάμβανε ένα σύντομο Νά είσαι στο Σέβερν αύριο το απόγευμα. Έπαινος αν άναγκη.

Το τηλεγράφημα ήταν άνευλόγραφον, αλλά δεν υπήρχε ανάγκη ύπογραφης. Η κυρία Ντάνεϊ ήξερε το Σέβερν και είχε περάσει ένα αλόκληρο μήνα εκεί, εμφανιζόμενη ως κυρία Κόλτον, σύζυγος ενός μηχανικού από τις Ινδίας. Το μέρος στο οποίο της όριζε συνέντευξη το τηλεγράφημα αυτό ήταν με άραιοτάτη επαυλις μεταξύ Άμερσαν και Μπρινσονφιλντ. Ο Λιού είχε δώσει μόνος του τα σχέδια για την ανέγερσι και διαρρύθμισι του σπιτιού αυτού, σε τρόπο ώστε να μπορεί να διατηρηται χωρίς ύπηρετικό προσωπικό.

Στην επαυλή αυτή ο μόνος τακτικώτερος έπισκέπτης ήταν ο κηπουρός μίας γειτονικής επαύλειος που είχε αναλάβει την περιποίησι του κήπου και εις την επαυλή του Λιού και ο ταχυδρόμος, που έφερνε διάφορες έντυπες διακηρύξεις, από αυτές που στέλνονται σε όλα ανεξαιρέτως τα σπίτια.

Το σπίτι αυτό περιείχε σημαντικώτατα μυστικά μέσα στο χρηματοκιβώτιό, που ήταν κρυμμένο στον τοίχο του κυριωτέρου κοιτώνα, γιατί ο Λιού είχε μία άδυναμια. Έσυνήθιζε να γράφει τα άπομνημονεύματά του λεπτομερώτατα και έφιλοδοξούσε όπως και άλλοι μεγάλοι καυτογράφοι είχαν φιλοδοξήσει, να εκδόσθι μία μέρα τα άπομνημονεύματά του έλ, θεκδικώνοντας την φήμη του μεγαλυτέρου εγκληματού του κόσμου.

Την νύχτα που είχε συναντήσει τον Χάρου Στόκτον και είχαν αποκαλύψει σ' αυτόν το μυστικό της επαύλειος Κλένς, με ίδιον θρησκαφί της, παίζοντας μαζί του όπως μία γάτα παίζει με το ποντίκι, είχε σκοπό να εξαποστείλει στον άλλο κόσμο τον άνθρωπον αυτόν που είχε διανοηθί να φανή ικανώτερος απ' αυτόν.

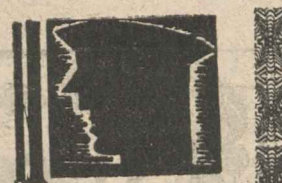
Αλλά η κυρία Ντάνεϊ δεν είχε δείξει ποτέ της ούτε την παραμικρή περιέργεια για της ιδιαίτερες υποθέσεις του Λιού. Ένδιεφερετο μόνον για την όνη εκείνη του ανθρώπου αυτού, που έσχετίζετο άμεσώτερα με την δική της ζωή. Η έπιθυμία του στής επιχειρήσεως του είχε βέβαια μεγάλη σημασία και γι' αυτήν, γιατί έσχετο με περισσότερα χρήματα και περισσότερα κοσμήματα στην διάθεσί της... Αγαπούσε τον Λιού και κάποτε τον έβλεπε, σκεδόν εντελώς άδικαιολόγητα. Αλλά γενικώς ποτέ η γυναίκα αυτή δεν είχε άνησυχήσει για το μέλλον της. Άκούει και η ένδεχόμενη σύλληψις και άσφαλώς η ταχύτις του Λιού δεν είχε καμιά σημασία γι' αυτήν. Εντός από την συγκίνησι που θα της προένοοσε ίσως. Αλλά η ιδέα αυτή την άσασχολούσε μόνον όταν συνδυάζετο με την ιδέα της άσφάλειάς και άνεσι. Γιατί κυρίως η κυρία Ντάνεϊ κατείχετο από το αίσθημα του ένοιασμού και της φιλανθρωπίας. Και πολύ συχνά έπικρατούσε στής πράξεις της και η έμφυτη φιλαρέσκεια της όρασε γυναίκας.

Κατά την άνάγκησιν της υποθέσεως άπεκαλύφθη ότι ο άνθρωπος δεν ήτο καλός. Για να τηρηθούσιν οι έτοιμοι άμοιοι σχετικάς με την άπόλυσιν του έκ του Σώματος, έπρεπε να τεθή προηγουμένως εις διαθεσιμότητα ένα διάστημα, πράγμα που έγινε.

Ο Σ. όμως δεν ήτο από εκείνους που άπογοητεύονται, έδωσαν υπέσπασαν τ' ένα σφάλμα, και κατά συνέπεια ανώνυμους έπείσθησιν να τον άπολύνουν. Ένεδύθη λοιπόν έμπρεπώς και ένα και δυό εις την έδικαιτέραν του πατρίδα, την Τρίπολιν. Τί

(Άκολουθεί)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΕΣΕΝΑ ΘΕΛΟΥΜΕ!

Ένα πρωί, λίαν πρωί μάλιστα, δυο χωροφύλακες της Διοικήσεως Τρίπολεως μοι ώδήγησαν συνοδεία με το σχετικόν έγγραφον τον εις διαθεσιμότητα άστυφύλακα του τμήματός μου κ. Σ...

Άνοιξα έν σπουδή το έγγραφον και άνέγνωσα ότι προς πρόληψιν ταραχών έν τη πόλει της Τριπόλεως, η Διοικήσις Χωροφυλακής πρόεθι εις την σύλληψιν και άποστολήν εις οικείαν αυτού άστυνομικήν διεύθυνσιν τον έν λόγω άστυφύλακα.

Ποιαι όμως αι προληπτικαί ταραχαί; Καί διά ποίον λόγον; Το δε κυριώτερον πώς αυτός ο άστυφύλαξ έν διαθεσιμότητι διατελών εύρέθη από τας Άθήνας εις Τρίπολιν ήρως ταραχών;

Αυτά όλα ανέλαβε να ξεκαθαρίσθι μία

—Εύχαριστώ, εύχαριστώ, απήντησε μειδίων ο κ. άρχηγός.

ανάγκησιν, της οποίας το πόρισμα είναι αρκετά κοινόν.

Ο Σ... ήτο άστυφύλαξ εις το Δ' Τμήμα της άστυνομίας Άθηνών. Ήτο άρκετά μορφωμένος και καλώς έπαγγελματίας, ως έν των υστερών όμως άποδεικνύεται, ο άνθρωπος αυτός δεν ήτο καλός εις τα μυαλά, πράγμα που ούδεμιάς των διανοιών των προϊσταμένων του ήδυνήθη να εξακριβώσθι πριν αι έκδηλώσεσι φανούσιν καθαρά!

Ο κ. Σ. λοιπόν, έτελών καθ' έκαστην ύπηρεσίαν κινηματογράφου, έσπέραν κατά την διάρκεια της ταινίας κατελήγησιν παρά πολιτών και συλληφθείς υπ' αυτών ώδήγηθι εις την άστυνομίαν, για λόγους άπάδοντας προς την ήθικήν του σώματος της Άστυνομίας Πόλεων.

Κατά την άνάγκησιν της υποθέσεως άπεκαλύφθη ότι ο άνθρωπος δεν ήτο καλός. Για να τηρηθούσιν οι έτοιμοι άμοιοι σχετικάς με την άπόλυσιν του έκ του Σώματος, έπρεπε να τεθή προηγουμένως εις διαθεσιμότητα ένα διάστημα, πράγμα που έγινε.

Ο Σ. όμως δεν ήτο από εκείνους που άπογοητεύονται, έδωσαν υπέσπασαν τ' ένα σφάλμα, και κατά συνέπεια ανώνυμους έπείσθησιν να τον άπολύνουν. Ένεδύθη λοιπόν έμπρεπώς και ένα και δυό εις την έδικαιτέραν του πατρίδα, την Τρίπολιν. Τί

θα έκαμεν όμως εκεί; Ποιόν το έπάγγελμά του; Έσκέφθη, έδασανίσθη και άπεφάσισε να γίνη πολιτικός... άρχηγός.

Νά ιδρύσθι ένα κόμμα και προσχωρών σε ένα πολιτικόν στρατόπεδον να γίνη... βουλευτής! Είς την σκέψιν του συνέβαλε και η έπικρατούσα αντίληψις ότι οι παλαιοί πολιτικοί έχρωσκόπησαν και ούτω έντός όλίγων ήμερών ο κ. Σ. έθεάθη επί μιας καρέκλας εις το κέντρον της Τριπόλεως άγορεύων.

Είμαι περιττόν να σας άναφέρω ότι άπεθεώθη από το πλήθος. Κατά την αυτήν ακριβώς εποχήν εις των πολιτικών μας άνηγγών, περιοδεύων την Πελοπόννησον, έφθανεν εις την Τρίπολιν. Άρκετά μεγάλη κίνησις έπικρατούσε εις την πόλιν για την ύποδοχήν του και γνωστής της όρας άφίξεως ούκ όλίγων πλήθος είχε συγκεντρωθί εις τον σιδηροδρομικόν σταθμόν.

Το τραίνο έφθασε και το φαλακρό έφώλι του πολιτικού άρχηγού πρόβαλλεν από το παραθυράκι του βαγονίου ένθ' το χέρι του έκινετο χαιρετών το πλήθος.

Μετά 5 λεπτά κατήχητο το βαγονίου ο κ. άρχηγός και τραβούσε προς το κτίριον του σταθμού, όπου οι φίλοι του τον άνέμενον. Πρὸ της θύρας του σταθμού τον έπλησίασεν εις αρκετά σεβαστός κύριος, κρατών εις τα χέρια του ένα χαρτί.

Ήτο καταφανές ότι ο κύριος αυτός άσφαλώς έποδνεκτο να προσωνήσθι τον κ. άρχηγόν. Είς χωροφύλαξ όμως έσπευσεν με τον σκοπόν να έμποδίσθι τον κύριον.

Ένα κίνημα όμως του χεριού του κ. άρχηγού τον κράτησε εις την θέαν του.

—Κύριε πρόεδρε, καλώς ήλθατε! άνέφώνησε με στεντορείαν την φωνήν ο της ύποδοχής, όστις δεν ήτο άλλος από τον Σ.

—Εύχαριστώ, εύχαριστώ, απήντησε μειδίων ο κ. άρχηγός, σκεπτόμενος ότι ο προσφωνών αυτόν κύριος θα ήτο κάποιος νέος του φίλος.

—Κύριε πρόεδρε, επανέλαθεν ο Σ. Η Τρίπολις αισθάνεται την άπαισιόστεραν των θλίψεων. Διότι είναι ύποχρεωμένη να ύποδεχθί σήμεραν έναν από τους συμπερινοούς της πολιτικής μακαράδας.

Κόκκαλο ο κ. άρχηγός.

—Όλοι σας είσθε γυβαίτοι τυχερώταται και δεν θ' άργήσθι η ήμερα καθ' ήν θα κληθίτε να δώσετε λόγον των πράξεών σας, συνεχίζει ο κ. Σ...

—Τί είναι αυτός; τί είναι αυτός;... ήρχισε να έρωτά ο κ. άρχηγός έξαλλος από άργήν για το πάθημά του και την άδεια φοβίαν των φίλων του, ένθ' συγχρόνως έπενέβαινε εις παρατυχών άστυνομός και άπεμάχρυνεν υπό τας άποδοκιμασίας των άκροατών τον κ. Σ.

—Είμαι ο νέος μας πολιτικός άρχηγός, φώναζε κάποιος, και έσκασε στα γέλια ο λακωνικός ο κύκλος, ένθ' ο κ. άρχηγός έσκούπιζε τον ιδρώτα του.

Άποτέλεσμα της επεμβάσεως του Σ. ήτο η αναβλήθι η έκφωνήσις λόγου έκ μέρους του κ. άρχηγού αυτήν την έσπέραν, σύμφωνα με το πρόγραμμα. Ο Σ. όδήγηθείς εις την άστυνομίαν και γενομέ-

Μία έφημερίς της Νέας Υόρκης ἀγγέλει, ὅτι ἡ Πόλα Νέγκρι δὲν βαρέθηκε ἀκόμη τίς συγγενικές περιπέτειες καὶ ὅτι σκέπτεται νὰ παγδρευθῇ πάλιν μὲ ἓνα διάσημο Ἀμερικανὸν, τοῦ ὁποῦ τοῦ δνομα μένει ἀκόμη μυστικόν. Τὸ μόνο ποὺ ξεύρουν εἶναι ὅτι δὲν ἀνήκει στὸ κινηματογραφικὸ κόσμον. Ὁ γάμος θὰ γίνη μετὰ ἓνα χρόνον ἐκτὸς ἐὰν ἔως τότε... διαλυθῶν οἱ ἀρραβώνες.

— Ἡ Μπέσι Λόβ καὶ ὁ Οὐίλιαμ Χα-σίνα ἐκονοποιήσαν τοὺς ἀρραβώνας των, ὅταν δὲν ὑπῆρχε κανεὶς εἰς τὸ Χόλλυγουντ ποὺ νὰ μὴ τὸ ξεύρει. Τὸ μόνον νέον ποὺ ἔμαθαν ἦτο ὅτι ἡ Μπέσι Σουίτ θὰ ἦτο παράνομος.

— Πήγατε ποτὲ στὸ ἰδιαιτέρου δωμάτιον τῆς Γιλδρίας Στόνσον; Βεβαίως ὄχι. Ἐὰν ἐπηγγίνατε θὰ σὰς ἔκαμιν ἐντύπωσην τρεῖς φωτογραφίες (αἱ μόναι) ποὺ βρισκόνται στὴν τιμητικὴ θέση. Ἡ μία μέσα σ' ἓνα πολυτελὲς κάδρο παριστᾷ ἓνα εὐγενὲς Γάλλον μὲ μεγάλη στολὴ (πάντως δὲν εἶναι ὁ Μαρκί ντε λὰ Ραζαίλ), ἡ δευτέρα εἶναι ἓνα ἀγαλματάκι τῆς κόρης τῆς καὶ ἡ τρίτη μία φωτογραφία τῆς Μαίρης Πίκοφορδ μὲ ἰδιόχειρον φιλικὴν ἀφιέρωσιν.

νων εἰς αὐτὸν αὐστηρὴν συστάσεων, ἀπελύθη.

Ὅποια ὅμως ἡ ἐκπληξίς τοῦ κ. πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ πλῆθους, ὅταν τὴν ἐπομένῃ, ἐξεληθὼν εἰς τὸ μπαλκόνι τοῦ δευτέρου πατώματος τοῦ οἰκῆματος ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ὀμιλήσῃ, διέκρινε μίαν ἀσυνήθην κίνησιν καὶ θόρυβον εἰς τὸ ἀποτελοῦν τὸ ἀκρατήριον πλῆθος.

— Ὁααα! ὁααα!... ρίχτε τον κάτω τὸν παληάνθρωπο!

— Κάτω! κάτω! ἔξω! Μπράβο! ἐσένα θέλουμε!...

Φωνές, χαῖμός, φασαρία καὶ ὅλα παρατεταμένα.

— Τί διάβολο, δὲν θέλουμε νὰ μὲ ἀκούουν; Τί τοὺς ἔκαμα ποὺ μὲ βρίσκουν; ἀνελογίζετο ὁ δημοφιλὴς κ. ἀρχηγός.

Τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ ὅμως διέκοψε μία φωνή, προερχομένη ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ τρίτου πατώματος τοῦ ἰδίου οἰκῆματος.

— Συμπολιταί, ἔλεγεν ἡ φωνή. Αὐτὸς ὁ μασκαρὰς ποὺ ἦλθε ἐδῶ νὰ σὰς ξεγελάσῃ γιὰ νὰ τὸν ψηφίσετε, θέλει ξύλο!...

— Ζήτω. Σένα θέλουμε!...

— Κάτω... κάτω!... ὀρέται τὸ πλῆθος.

Πρὸ τῆς ἀπελπιστικῆς καὶ ἀπροόπτου αὐτῆς καταστάσεως εὐρεθεὶς ὁ κ. ἀρχηγὸς ἠναγκάσθη νὰ μὴ μῆσα καὶ νὰ μὴν ἔξανα φωνὴ ἐκτοτε σὲ μπαλκόνι τῆς Τσιπόλεως.

Ὁ δὲ Σ. συλλεγθεὶς καὶ ὑπὸ τοὺς γιουχαῖσμούς τοῦ πλῆθους ὀδηγήθει εἰς τὴν ἀστυνομίαν, τὴν ἐπομένην ὠδηγήθη ἔως πρὸς ἀσφάλειαν ὑπὸ συνοδείαν εἰς τὸ τιμημα του.

Ἐκτοτε ἔχασαν τὸν ἀγαπητὸν Σ. ἀγνοοῦν δὲ ἂν ἔσχε σταδιοδρομίαν εἰς τὸ νέον του ἐπάγγελμα.

Ὅσο γιὰ τὸν κ. ἀρχηγό, ὁμολογῶ ὅτι εὐχαριστήθηκα γιὰτὶ ἦτο ὁ μόνος μαστορὴς ποὺ τὸν ζητοῦσε καὶ τὸν βρῆκε...

ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

ΠΩΣ ΕΓΓΡΑΨΕ ΤΟ

Πρὶν φέρῃ ὁ Γκαίτε εἰς τὴν δημοσίω-τητα τὸ πρῶτον αὐτοῦ δραματικὸν δοκίμιον, ὅπερ ἦτο μία ἐντελής ἀποθέσις τῶν ἐκλειψάντων χρόνων τοῦ ἱπποτισμοῦ, τῶν τόσων καὶ τόσων ἐρώτων καὶ τῶν ἀδιαπεράστων μυστηρίων, πρὶν ἀκόμη γράψῃ τὸ βιβλίον τοῦτο, τὸ χρησιμοῦσαν ὡς ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ φιλολογικοῦ οἰκοδομηματος, τὸ ὅποσον ἤρχισεν ὁ Ἀλέσιγκ καὶ ἐξηκολούθησεν ὁ Σχίλλερ μὲ τοὺς «Ἀποτάς» καὶ, σπουδαστὴς ὢν ἐν Στρασβούργῳ, ὁ Γκαίτε δὲν ἤδυνήθη νὰ μὴ ἐνθουσιασθῇ, νὰ μὴ σκιρτήσῃ πρὸ τῶν θελημάτων τῆς γυναικὸς καὶ τρυφερᾶς Φρειδερίκης, κόρης ἐνὸς παμπώχου καὶ ἀσέμου ἱερέως.

Καὶ ἡγάθησε ὁ Γκαίτε μὲ ὅλον τὸν παράφορον ρομαντισμὸν τῆς νεότητος ἐκείνης, ἥτις ἐκτὸς τῆς συνήθους παραφο-ρᾶς, στολίζεται καὶ ἀπὸ τὴν τρέλλαν τῆς ποιήσεως, ἀπὸ τὸν ἀφάνταστον καὶ πολ-λάκις καταστρεπτικὸν ἰδανισμόν, ἀπὸ τὰ ἀκατανόητα δάκρυα, τὰ ρέοντα ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ θεᾷ τῶν ὁδῶν καὶ πιπτόντων φύλλων τοῦ φθινοπόρου.

Τὸ αἶσθημα τοῦ Γκαίτε καὶ τῆς ωραί-ας Φρειδερίκης ἐμεσουράνει εἰς τὸ στερέ-ωμα τῆς ἀγάπης. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὅμως κακὸς τίς δαίμων ἔφερον εἰς ὧς τὸ εἰ-δύλλιον τοῦτο, τὰ πράγματα ἡλλαξαν ἀ-μέσως ὅψιν καὶ φάραν καὶ τὸ ἀνέσκειον στερέωμα ἐσκεπάσθη ἀπὸ τὰ μολύβδινα σύννεφα τῆς ἀπελπισίας καὶ τῶν ἀγω-γιῶν...

Κόρη πτωχοῦ ἱερέως ἡ Φρειδερίκη. Γίδος σημαίνοντος πατρικοῦ ὁ νεαρὸς Γκαίτε. Καὶ αὕτη ἡ μεγάλη διαφορά τῶν κοινωνικῶν βαθμίδων ἤνοιξε μίαν ἀδυσ-στον μεταξὺ των... Τοιοῦτος γάμος τότε ἐν Γερμανίᾳ ἡδύνατο κάλλιστα νὰ λάθῃ διαστάσεις σκανδάλου καὶ νὰ χαρακτηρι-σθῇ ὡς μία ἐγγληματικὴ τρέλλα ὑπὸ τῶν ὀρθοπροσόντων. Αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι ἐπεβλήθησαν μὲ τὸ μέγα κύρος των ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ. Καὶ οὕτω ὁ Γκαίτε, δυστυ-χὴς ἐραστής, ἠναγκάσθη νὰ χωρισθῇ ἐ-κείνης, ν' ἀναχωρήσῃ τὸν Στρασβούργον. Ἐκεῖ τὸν παρηκολούθει ὁ κρότος τῶν ὀ-νειρῶν του, αἵτινα κατέπιπτον εἰς σωροὺς ἐρειπίων. Καὶ προσπαθῶν νὰ θάλῃ τὰς τόσας καὶ τόσας ἀναμνήσεις, ἐταξείδευε, ἐνεπνέετο ἀπὸ τὸν μέγαν του πόνον, ὅστις ἐξεγείλει ὀρμητικὸς εἰς σωρείαν περι-παθῶν στίχων...

Τὰς πληγὰς τῆς πρώτης ἀτυχοῦς ἀ-γάπης δύναται νὰ ἐπουλόγη ἄλλη τις εὐ-τυχεστέρα...

Μὴ τέτοια συμβουλὴ ὑπάρχει διὰ τοὺς ἀτυχῆσαντας εἰς τὴν πρώτην ἀγάπην των... Ὁ νεαρὸς Γκαίτε ἐπίστευσεν, ἐξε-τίμησε φαίνεται τὴν συμβουλὴν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ὁ ἓνας αἰὼν κληρονομεῖ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν.

Οἱ αἰῶνες μᾶς διδάσκουν ὅτι οἱ ποιη-ταὶ δὲν εἶνε καὶ τόσον πιστοὶ εἰς τοὺς ἔ-ρωτάς των. Ἀπειρα δείγματα καθιστοῦν ἀναμφισβήτητον τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Ἀ-ναμφιδόως, ἀγαποῦν μετὰ μεγαλυτέρας παραφορᾶς, ἀλλ' εἶναι πάντοτε μικρὰ ἡ διάρκεια τοῦ αἰσθηματὸς των, δυναμένη

νὰ παραδληθῇ μὲ τὴν διάρκειαν ἐνὸς ὁ-ραίου ἢ ἀσχημοῦ ὄνειρου. Ἀς ὀρμίζου-ται οἱ αἰθέριοι μὲ τοὺς πλέον φρικτοὺς ὁ-ρους, οἵτινες δύναται νὰ προσεγγίσουν ρί-γος. Ἀς προσέφλουν μὲ φλογερὸς σπί-χους μελλούσας διαθέσεις τῆς καρδίας... Μὴ τοὺς πιστεύετε! Εἶναι πάντοτε οἱ ἱ-στοί, ἔτοιμοι νὰ ὑμνήσουν πλῆθος ἡδονα-θῶν ὀφθαλμῶν, κοραλλίνων χειλέων καὶ φωνῶν ἀργυροχόων... Εἶναι οἱ αὐτοὶ πάν-τοτε, ὁρμῶντες μὲ παραφορὰν νὰ προσ-κολληθῶν εἰς ὅσον δῆποτε ὥρατον, ἀδελ-φον ἂν τοῦτο καλεῖται Φρειδερίκη ἢ ἄλλως πως. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶναι ὥρατον καὶ νὰ χαρίζῃ παλμούς τρελλῆς ἐμπνε-σεως. Ὁ ποιητὴς δύναται νὰ παραδληθῇ

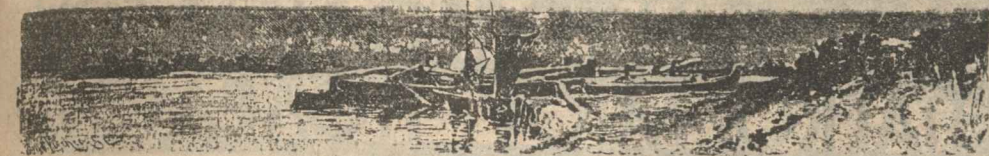
Γκαίτε

μὲ πολύχρωμον πεταλοῦδα. Μένει ἐπὶ πολὺ ἡ χρυσάλλις εἰς τὰ πέταλα τοῦ ἰδι-ου ἄνθους; εἰς ἐκ τῆς χορείας ἐκείνων ὀλτινες οὐδέποτε περιπλάκησαν εἰς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, οἵτινες δὲν ἐκὺσταζαν ἀπολαμβάνοντες μίαν ὥραν ἀνατολῆς ἢ δύσιν περισσώτερον τῶν δύο λεπτῶν, δύ-ναται νὰ εἶναι πιστότερος ἐνὸς ποιητοῦ εἰς τὴν ἀγάπην του...

Καὶ ὁ Γκαίτε ἦτο ποιητὴς. Ἐδάδιζεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του κρατῶν τὸν χλωμὸν κρίνον τῆς παλαιᾶς του ἀγάπης, ἐνθουσιάζοντες τὴν γλυκερὰν Φρειδερίκην, τὴν ἀγαποῦσαν καὶ ἐγκατα-λελειμένην. Ἀντίκρουσεν ἄλλο ἄνθος πλῆ-ρες δρόσου. Τὸ χλωμὸν κρίνον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του. Ἡ Λήθη ἤνοιξε τὰς ἀγ-λας ὀψεις δεχθῇ τὴν πρώτην ἀγάπην...

Ὁ Γκαίτε νὰ ἐξυμνῇ τὸ δροσιμένον ἄν-θος καὶ νὰ προσκολλᾶται ὡς χρυσάλλις ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ παρθένος ἐφυγεν ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ ποιητοῦ, κατέρρευσε ὁ θά-μος τῆς, καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῶν ἐν-τός ὀλίγου ἠγέρθη ἕτερος διὰ τὴν Καρ-λότταν Μπούφ.

Ἡ Μπούφ δὲν ἐκοσμεῖτο ἀπὸ τὰ θέλ-γητρα τῆς τρυφερᾶς Ἀλσωνίαν. Ἦτο μὲν ὥραια, ἀλλ' ἐστερεῖτο τοῦ ρομαντι-σμοῦ ἐκείνου, ὅστις περιέβαλλε τὴν Φρει-δερίκην καὶ τὴν παρουσίαζεν ὡς μίαν νῆ-φην τῶν ὠραίων καὶ μυστηριωδῶν θηρύ-λων τοῦ Βορρᾶ. Οἱ οἰκογενειακοὶ περι-

ΒΕΡΘΕΡΟ,, Ο ΓΚΑΙΤΕ

σπασμοὶ ἐφύσησαν προῶρις ὀλίγην πρα-κτικότητα εἰς τὰ στήθη τῆς Μπούφ. Ἦτο δεκαεπταεὶς τὸ πολὺ τότε καὶ, ἀποθανού-σης τῆς μητρὸς τῆς, ἠναγκάσθη νὰ ἀνα-λάβῃ τὰ δύσκολα μητρικὰ καθήκοντα ἀ-πέναντι τῶν μικροτέρων ἀδελφῶν τῆς.

Ἡ Καρλόττα Μπούφ ἦτο μνηστευμένη μετὰ τινος ὑπαλλήλου πρεσβείας. Ὁ Γκαί-τε ἔκλυσε πολὺ πληροφορηθεὶς τοῦτο. Ἀντυχία, προσκόμματα καὶ εἰς τὸ δευτε-ρον αὐτὸ εἰδυλλίον του!... Δὲν ἔπαυσεν ὁ-μως νὰ ἀγαπᾷ ὁ ποιητὴς. Εἰς τὴν ἀγάπην του ἀντεπεκρίθη κάπως ἡ Καρλόττα, ἀλλ' ὡς ἱ ἴδιος ἔγραφε εἰς τινα φίλον του, οὐ-δέποτε ὑπερέβη τὰ θεμιτὰ ὅρια. Ὁ Γκαίτε ἔμενιτο ἰδέαν ὑπὸ τοῦ μνηστήρος ἦτο φίλος τῆς οἰκογενείας καὶ θαμὸν ἀ-παρήτητος τῶν συναναστροφῶν τῆς...

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν του ὁ Γκαίτε ἐγνωρίσθη μετὰ τινος μελαγχολ-ικοῦ νέου, μετὰ τοῦ ὁποῦ μάλιστα συνε-σπούδασεν ἐπὶ τι διάστημα. Ἦσαν τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας. Οἱ χαρακτήρες των διέφερον πολὺ. Ἐν τούτοις ὑπῆρχε σέβας μεταξὺ των. Ὁ Γκαίτε ἤθελεν νὰ εἰσδῇ πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ με-λαγχολικοῦ συμμαθητοῦ του. Καὶ οὕτως ἐγγίζειται ἡ μικρὰ σχέση τῶν νέων, ἥτις δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ φιλία.

Ὁ Γερουαλτ—οὗτος ἐλέγετο ὁ πα-ράδοξος γνώριμος τοῦ Γκαίτε—ἐσύχναζεν εἰς τὰς συναναστροφὰς τῆς Καρλόττας Μπούφ. Ἦτο ὀψιλόξ, ἀδύνατος, φρικτω-δὸς ὄψρος καὶ τὸ βαθὺ βλέμμα του ἔπλεε πάντοτε εἰς τὸ πέλμας μίαν ἀόριστον θλί-ψιν. Ὁμίλει ὀλίγον. Ἐφαίνετο κάπως συ-νεσταλμένος καὶ ἡ ξανθὴ κεφαλὴ του ἔ-κλυε πάντοτε ὑπὸ τὸ βάρος ἀλλοκοτῶν σκέψεων. Ἡ θέσις τοῦ νέου αὐτοῦ ἦτο ἀρ-κετὰ καλὴ. Ἦτο γραμματεὺς πρεσβείας.

Ἡ μάθησις του εὐρυτάτη. Πολλάκις ὁ με-λαγχολικὸς γραμματεὺς δέκαστεν οἰαν-δήποτε συζήτησιν, θέλων νὰ πείσῃ τοὺς πάντας, ὅτι ἡ αὐτονομία ἐπιβάλλεται εἰς τὸν μὴ αὐθιγόνιστον καμμίαν τέρψιν, εἰς τὴν ἔρμαιον τῶν θλίψεων καὶ τῶν ἄλλων παρρασμῶν.

Ἐμάδανε ζωὴν ὀμιλῶν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέ-ματος καὶ ἐφαίνετο ὀλόκληρος μεταμορ-φωμένος! Ἀδύνατος νὰ μὴ φέρῃ ἐπὶ τὰ-πητος καθ' ἐσπέραν τὴν συζήτησιν αὐτήν, κωφεύων καὶ πάντοτε μειδιῶν πικρῶς εἰς τὰς παραινέσεις καὶ συμβουλὰς τῶν φί-λων!...

Ὁ ὠνὸς καὶ παράδοξος νέος ἠγάπησε. Τὰ θέληγγρα τῆς σύζυγος ἐνὸς φίλου του τὸν συνεκλόνησαν. Προσεπάθησεν νὰ εὐρὴ ἐντυχίαν εἰς τοὺς παλμούς τῆς ἀγάπης... Δὲν τὸ ἐπέτυχεν. Ἀπεναντίας ἡ δυστυχία καὶ ἡ θλίψις τὸν ἐκύκλωσαν περισσώτε-ρον.

Ἡμέραν τινὰ εὐρέθη νεκρὸς. Τὴν γνῶ-μην του, ἣν μετὰ τόσης ἐπιμονῆς ὑπεστή-ριξεν, ἐπεσφράγισε μὲ τὸ πτώμα του... Μία σφαίρα πιστοῦ ἐσχισε τὰ στήθη του, καὶ τὸν ξανθὸν νεανίσκον ἔχασαν πλέον αἱ ἐσπερίδες τῆς Καρλόττας Μπούφ.

Πρὸ μίαν ἐρωτικὴν ἀποτυχίαν τὸ πλε-στον τῶν ἀνθρώπων ἐπαζήτησε καὶ ἐπύζη-ται τὴν λήθη. Ἐκείνος προὔτιμησε καὶ

ἐνηγκαλίσθη τὸν θάνατον. Ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις τοῦ νέου αὐτοῦ ἀντεπροσώ-πυσε μίαν εἰκόνα πάθους, τὸ ὅποσον ἐφύ-λευεν εἰς τὰ στήθη τῶν νέων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μία πνοὴ μελαγχολίας, ἀγνω-στον πόθεν πνεύσασα, ἐκύκλωνε μὲ τὴν δηλητηριώδη ἐπιδρασιν τῆς τὴν νεότη-τα τοῦ τότε αἰῶνος.

Ὁ ἐκούσιος θάνατος τοῦ νέου αὐτοῦ ποὺ δύναται νὰ ἀποδοθῇ ἐκ πρώτης ὄψεως; Εἰς ποῖον ἐλατήριον; Ἡ ἐρωτικὴ ἀποτυ-χία προσβάλλει ὡς ἀπάντησις τῆς ἐρωτή-σεως ταύτης. Ἀλλ' αὕτη πόρω ἀπέχει τοῦ νὰ εἶναι ἀρχικὴ αἰτία. Τὸ πνεῦμα, ὁ-περ εὐρίσκειται εἰς νοσηρὰν κατάστασιν, ἡ ἔμμενος ἰδέα, ὅτι ἐπρεπε νὰ πραγματοποιῇ ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον τὸν συνεδούλεον ἡ διαρ-κὴς σκέψις, αὐτὰ καὶ μόνα εἶναι τὰ ἀρχι-κὰ αἰτία τοῦ δέλερου. Ἡ ἐρωτικὴ ἀποτυ-χία ἦτο ἡ χεὶρ, ἥτις ἔθεσε τὸ πῦρ εἰς τὴν ἄνευ καλύμματος εὐρισκομένην πυρίτιδα. Ὁ ἀτυχὴς ἔρως ἐπέφερε τὴν ἐκρήξιν, ὁ-πως θὰ ἐπέφερον αὐτὴν ἀργὰ ἡ γρήγορα ἄλλη τις αἰτία, ἄλλος τίς, διάφορος περι-σπασμὸς ἐκ τῶν τόσων καὶ τόσων.

Ὁ Γκαίτε ἐθλίβει μεγάλως διὰ τὸ δρᾶ-μα. Αἱ πρὸς τινα φίλον του ἐπιστολαὶ του μᾶς ἀποδεικνύουν τοῦτο, ὡς καὶ τὴν κατὰ-πληξιν, ἥτις κατέλαβε τὸν ποιητὴν. Διὰ τὸν θάνατον ἐνὸς ἀτυχοῦς ἀνεδείχθη εἰς μέγας. Ἀπέθανεν ὁ ξανθὸς νεανίσκος καὶ ἔλαβε μεγαλειτέραν ζωὴν ὁ Γκαίτε. Τὸ πτώμα του ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις καὶ οὕ-τω κατέρωθως νὰ ὑπερβάλῃ τοὺς συγχρό-νους τοῦ ἐραστὰς τῆς Μούσης...

Ὁ «Βέρθερος» ἦλθεν εἰς φῶς ἐν ἔτει 1774.

Ἡ Καρλόττα Μπούφ—εἰκὼν τοῦ δευ-τέρου ἀτυχοῦς ἐρωτοῦ τοῦ ποιητοῦ—ἔλα-θεν τὸ πρῶτον ἀντίτυπον του.

Ἡ Εὐρώπη ἐδούθησε εἰς ἐκπληξιν τό-τε. Οἱ ἠθικολόγοι φρυάξαντες διερρήξαν τὰ ἱμάτιά των. Ὁ «Βέρθερος» ἐκλήθη «σο-λοφόνος», «ἀνίστατον μικρόδον» καὶ ἐστολί-σθη μὲ πλῆθος ἄλλων παρεμφερῶν ἐπιθέ-των. Καὶ τὴν παραφορὰν αὐτὴν δικαιολο-γοῦν πληρέστατα τὰ γεγονότα, αἵτινα ἐ-πηκολούθησαν τὴν ἐκδοσίν του. Εὕρισκον πτώματα πλέοντα εἰς τὸ αἶμα των, ὅπερ ἐχούθη διὰ τῆς ἰδίας των χειρὸς καὶ παρὰ τὸ ἀγνίζειν ἐπὶ πιστότιν τὸν «Βέρθερον» τοῦ Γκαίτε!...

Μεταξὺ τῶν μεγάλων μισεβερθεριστῶν καταλέγεται καὶ ὁ Νικολάϊ ὁπαδὸς των τότε ἀκημαζόντων ὀρθολογιστῶν.

Τὸ μῖσος τοῦ Νικολάϊ κατεπλάθειται εἰς τὰς «Τέρψεις τοῦ Νέου Βέρθερος» ἐν-τός τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀτροφικοῦ ταύτου ἔρ-γου του, ὅπερ ἐδημοσίευσεν μὲ μόνον τὸν σκοπὸν νὰ ἐξευτελίσῃ τὸν Γκαίτε.

Τί κατέρωθωσεν; Ὅ,τι καὶ οἱ ὁμαφρο-νοῦντες πρὸς αὐτὸν ἠθικολόγοι.

Ὁ «Βέρθερος» δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ σύρῃ ὅπως του θαυμαστάς καὶ ν' ἀκούῃ πάντοτε τοὺς ὕμνους τῶν αἰώνων!...

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΛΑΙΔΗ ΣΤΑΝΧΟΠ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 15ης σελίδος)

ἐρετίων τῆς καὶ τῶν δημιουργημάτων τοῦ θεοῦ, ἐρχομαι στὴ Συρία μὲ τὴν οἰκογένειά μου. Θὰ ἐθεωροῦσα ὡς τῆς αὐτῆς ἐνδιαφερό-μενος ἡμέρες τοῦ ταξιδίου μου ἐκείνης ποὺ θὰ γνώριζα μὴ γυναῖκα ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἔ-να ἀπὸ τὰ θάματα τῆς Ἀνατολῆς, τῆς χῶ-ρας ποὺ ἐρχομαι νὰ ἐπισκεφθῶ.

Ἐὰν συγκατανεύσετε νὰ μὲ δεχθῆτε, κα-θορίσατέ μου τὴν ἡμέραν, ἐὰν πρέπει νὰ πα-ρουσιασθῶ μόνος ἢ συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς λίγους δικούς μου, ποὺ θὰ προσδόσουν ὅχι ὀλιγώτερη σημασία στὴν τιμὴ ποὺ θὰ τοὺς γίνη νὰ σὰς γνωρίσουν.

Ἡ παρὰλήσις μου αὕτη, μυαλίδη, ἐπι-θυμῶ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν εὐγένειά σας νὰ συγκατανεύσῃ σὲ κάτι ποὺ θὰ ἐναντιόνοταν στὴ συνήθειά σας στὴν ἀ-πόλαυσιν τῆς ἀπόλυτης μοναξιάς. Γνωρίζω ὁ ἴδιος τὴν ἀξία τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς γοη-τείας τῆς μοναξιάς, ὥστε νὰ μπορέσω ν' ἀν-τιληφθῶ τὴν ἀρνησί σας καὶ νὰ τὴν σεβα-σθῶ. Δευθῆτε κλπ..

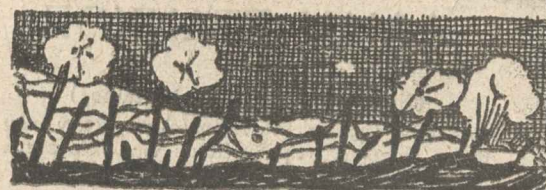
Ἡ λαίδη Στάνχοπ τὸν δέχτηκε κ' ἡ συνομιλία τους περιστράφηκε στὸν Θεό, στὸν Χριστό, στὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης, στὸν Βοναπάρτη, στὴν ἰδέα τῆς ἐλευθε-ρίας καὶ τῆς δημοκρατίας. Ὁ Δαμαρτίνος ξεχώρισε στῆς θρησκευτικὲς δοξασίες τῆς γυναίκας ἐκείνης ἓνα συγκεχυμένον κρῖμα χριστιανισμοῦ καὶ προλήψεων καὶ δεισι-δαμονιῶν τῆς Ἀνατολῆς. Τὴν χαρακτη-ρίζει ὡς «ὑπέροχην καὶ παράδοξην ψυχο-σύμβεσι, ποὺ ἐνδολώτερα νὰ ὀνομάσῃ τρέλ-λα, παρὰ νὰ ἀναλύσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ κα-νεὶς νὰ ἐμβάθυνῃ σ' αὐτήν».

Ὁ ποιητὴς ἀναφέρει πῶς χωριστήκανε κατενθουσιασμένοι ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν γνο-ριμία τοῦ ἄλλου. Κι' ὅμως τὰ «Ἀπομνημο-νεύματα» τῆς λαίδης Στάνχοπ ἀναφέρουν γιὰ τὸν «Δαμαρτίνο»:

«Ὅλος προσποιῶμαι, θηλυπρεπῆς, ἐνδία φερότανε γιὰ τοὺς σκύλους τοὶ καὶ προσ-παθοῦσε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ λεπτὸ καὶ κομψὸ ποδαράκι του.

Τὰ χρέη τῆς πολλαπλασιάζοντο κάθε μέρα, οἱ πιστωταὶ τῆς ἐπέτυχαν τὴν κα-τάσχεσι τῆς συντάξεώς της, ποὺ ἡ ἀγγλι-κὴ κυβερνήσις ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς δι-νῇ, μολοντὶ ἐξαιρετικὰ ἐλαττωμένη. Τὸ προσωπικὸν τῆς τὴν ἐγκατέλειπε. Ἐπειτα ἀπὸ μὴν τελευταία τῆς προσπάθει, μὴ δατηρὴ ἀναλαμπῇ νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς Δρού-σους κατὰ τὸ Ἰσραὴλ πασά, ἡ λαίδη Στάνχοπ κλείσθηκε στὸ ἐρεσιμμένον τῆς φροῦρις μὲ πέντε πιστοὺς τῆς σκλάβους καὶ ταίχωσε μάλιστα τὴν εἰσοδὸν τοῦ. Δὲν ἐπέτρεπε πολλοὺς μῆνες καὶ ἔσθους ἄρρω-στη ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, φτωχή, κατα-βεβλημένη ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν τὴν κατα-κρητικὴν τῆς ὀνειρώ.

Στὴν εἰδησι τῶν τελευταίων τῆς σιγ-μῶν ὁ Ἀγγλὸς πρέσβης καὶ ἓνας Ἀμερι-κανὸς πᾶστορ ἐπεχείρησαν τὴν ἀναγρη-σιν τοῦ Ντάχρ-ἔς-Σίνε, τοῦ λόφου ὅπου ἦ-σαν κτισμένο τὰ καλὰ τῆς λαίδης Στάν-χοπ. Ἡ κατοικία ἦταν ἐρημνὴ. Βοήκαν τὸ πτώμα τῆς σύγχρονῆς τοῦ βασιλείσσης τῆς Παλιμύρας μὲ τὸ ἀδοξὸ τέλος στὸ φτω-χικὸ περιβάλλον. Τὸ θάψανε τὰ μεσάνυ-χτα, στὴ λάμψη μίαν δάδας, σὲ μίαν γω-νία τοῦ κήπου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΠΑΥΣΗ ΤΟ ΦΡΙΚΩΔΕΣ ΣΦΑΓΕΙΟΝ

Είς τὸ ὑπ' ἀριθ. 26 τεύχος ἐδημοσίευσαν τὰ κυριότερα ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν Γερμανῶν νεκρῶν καὶ αἰχμαλώτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου τὸς ὁποίας συνέλεξε ὁ Γάλλος ἱστορικὸς Λουὶς Μαντελὲν καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστῆριξε τὴν περίφημον μελέτην του τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Η Μάχη τοῦ Βερντέν*».

Σήμερον κατόπιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἀδιεξόδου εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθεν ἡ Γερμανία συνέπεια τῶν κολοσιῶν υποχρεώσεων τῆς πρὸς τοὺς νικητὰς τοῦ πολέμου μετὰ τὴν ἥτταν τῆς δημοσιεύομεν εἰς διὰ συνεχείας ἀποσπάσματα τοῦ βιβλίου τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ διὰ τὰ ἀνυπερβλήντα οἱ ἀναγνώσταί μας τὴν πραγματικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκωμεν τότε τὴν χῶρα τοῦ Χίντεμπουργκ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὰς πόλεις.

Περὶ τῆς γνησιότητος τῶν παρατεθειμένων ἐπιστολῶν δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ οὐδεμία ἀμφισβήτης.

Α'.

«*Γιτλινγκεν*, 12 Μαρτίου 1916

«...Εἰμεθα πολὺ ἀνήσυχοι, διότι συλλογίζομεθα ὅτι εἴσα καὶ σὺ πλησίον τοῦ Βερντέν : ἐκεῖ οἱ σκοτεινότητες καὶ οὐτε λόγος νὰ γίνεταί ὅτι θὰ λέρη. Οἱ Γάλλοι δὲν εἶνε Ρώσοι καὶ τὸ πυροβολικὸν τῶν εἶνε ἀήθητον. Καὶ εἰς πλεον δὲν πιστεύει τὰς ἐφημερίδας. Δὲν περιμένουμε κανὲν ἀποτέλεσμα, διότι καὶ πρὸς τὸ μέρος τῶν Τούρκων τὰ πράγματα δὲν πηγαίνουν καλὰ... Τί θὰ ὑπέφερες ὡς τώρα, καὶ ἀπὸ τροφῆς τίποτε! "Οἱ ἐνδομισμένοι εἰς τὰς ἀρχὰς μὲ τὰς μεγάλας μάχας ἐκτυγχάνει. Τώρα ὅμως δὲν ἀκούομεν πλέον νίκας καὶ εἰμεθα καταπληκτικοί, ὅσοι οἱ Γάλλοι ἀγγέλλουν ὅτι ξαναπάρουν τὸ φρούριον τοῦ Ντοικωμόν... Μεταίκα φωνάζαδες ἐφ' αὐτὸν ὅτι τὸ Βερντέν θὰ ἐπιπνέει ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐάν δὲν ὑπάρχει τὸ γαλλικὸν πυροβολικὸν, μάλιστα! Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐβάζειν ὁ στρατὸς μας πρὸς τοὺς Παρισίους, εἴαν δὲν ὑπάρχον εἰς τὸν δρόμον του οἱ Γάλλοι.»

Ἡ ἀπογοήτευσις ἀπὸ τῶρα καταφαίνεται καὶ ἡ κίχρη τῆς ἀτυχίας κάμνει αὐτὸν τὸν ἀσπὸν τοῦ «*Γιτλινγκεν* νὰ εὐφρολῇ, κατὰ τῶσαν ὅμως ἀσυνιδίαστον μὲ τὴν ἀπαράμιλλον πενταρχίαν.

«*Στράσοφορ*, 6 Μαρτίου

«*Δυστυχῶς* μανθάνω, ὅτι εὐρίσκειται πρὸ τοῦ Βερντέν... Ὅα εἶνε αἰεὶ ἡ διαμονὴ ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν οὐδίων. Καὶ αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀκόμη γράφουν ὅτι τὸ Βερντέν τώρα εἶνε χειρότερον ἀπὸ τὴν κόλασιν. Λέγουσι ἀπὸ πᾶν ἡμερῶν δὲν κάμνεται πλέον οὔτε ἐν ῥῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγελοὶ ἀμύνονται βέβαια μέχρις ἐσχάτων.»

«*Οὐτε* βῆμα πλέον πρὸς τὰ ἐμπρός». Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν εἰς τὴν Γερμανίαν ἐγιναν φωνηταῖα διὰ τὴν κατάληξιν τοῦ Ντοικωμόν. Τώρα ἀρχίζουν ν' ἀντιλαμβάνουν. Εἶνε ἡ δὲ Μαρτίου! καὶ αἱ ἐπιστολαὶ μέχρι τέλους Μαΐου δὲν παρουσιάζουν καμμίαν εὐκαιρίαν διὰ ν' ἀνάψουν οὔτε ἓνα φαναράκι. Αἱ δάφναι ἐμαράνθησαν. Ἡ ὥρα τῶν μεγάλων ἐλπίδων διήρκεσεν ὀλίγον, καὶ πολὺ ὀλιγότερον ἡ ὥρα τῶν μεγάλων ἐνδομισμῶν.

Ἐκτὸς μερικῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἀνέγραψεν ὁ νεκρὸς, δὲν εὐρίσκω ἀπὸ τῶν ὁσων Μαρτίου παρὰ μόνον ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζουν ἀνησυχίαν, δυσαρέστησιν, ἀγανάκτησιν.

Ἀπὸ τῆς 5ης Μαρτίου γράφουν ἐκ Βερολίνου. Ρωμειολογῶν ὅτι ἐδ' υἱὸς τῶν στρα-

τιώτης, ἀπώλεσε τὸ ἱπτικὸν του κατ' ἐκδοχὴν καὶ προσθέτουν : «*Εἶνε* καρὸς ἐπὶ τέλους νὰ παύσῃ αὐτὸ τὸ φρικώδες σφαγεῖον». Τὸ Βερντέν φαίνεται εἰς ὅλους ὡς κόλασις. Χωρὶς καμμίαν συστολὴν ἕνας πεζοναύτης γράφει τὴν 20ὴν Μαρτίου ἐξ Ἑλγολάνδης εἰς ἓνα ὑπερσοφιστικὸν Κ... (τοῦ 99ου) εὐρισκόμενον πρὸ τοῦ Βερντέν : «*Ὁρισμένοι* εἶσαι πολὺ ἀτυχὸς πρὸς βίωσιν μισροστὰ εἰς τὸ Βερντέν... Ἐγὼ εἶχα γουρουνίσια τῆς (SCHWEINGLUCK) πρὸ βρέθρα ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ γωνιά... Ἐμείναμε τέσσαρες κορυμπαίδες...» Καὶ προσθέτει : «*Νοῦξες* δὲ αὐτὴ ἡ ἐπιθεσις κατὰ τοῦ Βερντέν εἶνε σοβαρὰ : Ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τοκίσουμε τὰ κράνη μας κατὰ τὸ φρούριον καὶ θὰ γυθὶ ἀκόμη πολὺ αἷμα». Ἡ ἰδία σκέψις ἀναφέρεται εἰς μίαν ἐπιστολὴν ἐκ Μπουντεμπερτ τῆς 23ης : «*Πρὶν* τὸ πάρτε (τὸ Βερντέν), θὰ σωριασθῇ χάμα πολλοί. Σήμερα τὸ πρῶτον ἦλθαν πάλιν εἰδήσεις «*νεκρώσεων*». Αὐταὶ αἱ «*νεκρώσεις*» εἰδήσεις» πολλαπλασιάζονται. Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν ἐνθαυρυντικὰ νέα, ἀλλὰ εἶνε ἡγασμένα νὰ γράφουν καὶ περὶ ἀπολείων : «*Εἶνε* ἀληθές, ἐρωτοῦν τὴν 24ην Μαρτίου ἀπὸ τὸ Χίντεμπουργκ, ὅτι ἔχετε τόσας πολλὰς ἀπολείας, ὅπως γράφουν αἱ ἐφημερίδες ;» Καὶ ἕνας πρὸ γράφει τὴν 10ην εἰς τὸν στρατιώτην Κ... τοῦ 19ου ἐφεδρικοῦ συντάγματος λέγει :

«*Πρὸς* τὴ αὐτὴ ἡ θυσία ἀφου τὸ φρούριον δὲ ἔπεσε ;»

Ἡ ἀδμονία ἀρχίζει ἀπὸ τώρα. «*Δὲν* εἶνε καλὸ πρᾶγμα νὰ γίνεταί κανεὶς ἀνέτηρος δι' ὀλίγον παραιοπισμὸν», γράφουν ἀπὸ τὴν Φραγκφούρτην, τὴν 23ην Μαρτίου. Καὶ προσθέτουν : «*Βλέπομεν* τὸ μέλλον πολὺ σκοτεινόν. Μετὰ τρεῖς μῆνας οἱ Ἀγγελοὶ θὰ παρατάξουν ἐναντὶν μας νέας δυνάμεις μὲ τὸν παραιοπισμὸν τῶν, καὶ δὲν λογαριάζομεν ὅτι ἡ Γερμανία ἀπαιτεῖται καὶ ἀπὸ νέων ἐχθρῶν (τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας)». Ἀπὸ τὸ Μπρὸ καὶ γράφουν : «*Τί* λές ἐσὺ δι' αὐτὸν τὸν νέον ἐχθρὸν ; Εἶνε φοβερόν... Ἄν ἐξακολουθῇ εἶτι τί θ' ἀπογίνωμεν ;» Εἰς τὴν Λειψία τὴν 27ην Μαρτίου βλέπουν μὲ ἀτελεισίαν νὰ φεύγουν νέα στρατεύματα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ 106ου. «*Τὸ* 106ον θὰ εἶχε, γράφουν, βαρεῖας ἀπολείας. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ : Διατάξατέ με. Τί ἐπιθυμεῖτε νὰ κάνω τώρα ;

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ : Καὶ ἔως τώρα τί ἔκανες ;

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ : Ἐτοῦρα καὶ ἐγὼ μὰ... μ' ἔδεξαν καὶ αὐτοὶ !

(Ρωσικὴ γελοιογραφία τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου)

(Εἰς τὸ προσεχὲς τὸ τέλος)

αὐτὸ τὸ κακὸ θὰ λάβῃ γρήγορα ἓνα τέλος. Ἡ ἀτελεισία κάμνει καὶ τὸ ὕψος τραχυτέρων : «*Πρέπει* νὰ μὴ ὑποκόψουν, ν' ἀντισταθῶν νὰ προχωρήσουν, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ τέλος. Οἱ μεγάλοι ἄς τὰ βγάλουν πέρα μόνον τῶν. Ἐπὶ τέλους ἐμὰς τὸ ἴδιο μὰς κάμνει νὰ εἰμεθα Γάλλοι, Ἀγγελοὶ ἢ Ρώσοι. Ἐδῶ ἀληθινὴ φτώχεια. Ἐάν ἐξακολουθῇ αὕτη ἡ κατάστασις ὀλίγον καρό, θὰ ἔχομε ἐδῶ ἀλληλοσκοτειμῶς.»

Παρατρέχω μερικὰς ἐπιστολάς τοῦ τέλους Μαρτίου ἀναφερομένας εἰς τὸ θέμα τὸ ὁποῖον θίγει μία ἐξ αὐτῶν (ἐκ Μόσχα τὴν 29ην Μαρτίου) : «*Διὰ* καὶ χάριν τίνος οἱ παῖδες πρέπει νὰ θυσιάζονται ;»

Ἀρχίζουν νὰ κυκλοφοροῦν εἰδήσεις πρὸς κακὰ :

«*Νιντεντόρλα*, 30 Μαρτίου

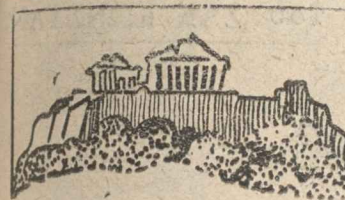
«...Ἐδῶ

Ἰδοὺ καὶ ἐν ἄλλο σημείωμα ἄξιον προσοχῆς :

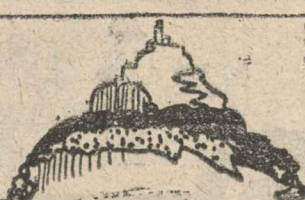
«*Η* πτώχεια εἰς τὴν χῶραν εἶνε πολὺ μεγάλη. Εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συμβαίη τὸ ἴδιο, διότι οἱ αἰχμάλωτοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε εἰς τοὺς Κόλ. Μύλλερ, λαμβάνουν δέματα μὲ τροφίμα καὶ ἐνδύματα καὶ ἀπὸ τοὺς λόχους τῶν ἀκόμη. Μοῦ ἔρχεται τρεμὸν λαὸς τῶν ποδῶν αὐτοῦς τοὺς Γάλλους, πρὸς εἶνε ὅλο ζῶν.»

Καὶ ἀπὸ ἐπιστολὰς τῶν ἰδίων στρατιωτῶν μανθάνομεν ὅτι δὲν τρέφονται ἐπαρκῶς. Ἀπὸ τὸ Ἐσσινγκεν τῆς Βυρτεμβέργης γράφουν τὴν 31ην Μαρτίου : «*Θὰ* εἶνε φοβερόν ἐάν εἰς τὸ μέτωπον ὑποφέρετε, ὅπως μὰς γράφετε, καὶ ἀπὸ πείναν μαζί μὲ τὸσας ἄλλας κακομαθίας...» Καὶ εἰς ἄλλην ἐπιστολὴν τῆς 10ης Ἀπριλίου : «*Δὲν* εἶνε παράξενο μὲ τὴν τροφὴν ποὺ ἔχετε ὅτι δὲν θεραπεύεσθε ἀκόμη ἀπὸ τῆς διάρροιας, ἔπειτα καὶ ἡ μαρμελάδα περὶ ζεῖ... Χθὲς ἕνας στρατιώτης μὰς εἶπεν ὅτι ἕνας στρατιώτης εἰς τὸ μέτωπον ἔφρυνε εἰς τοὺς Γάλλους ἀπὸ ἐκρέμασις πρὶν εἰς τὸν ματακλέμματα τὸν σιδηροὺν σταυρὸν του μὲ ἓνα χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγραψε : «*Δὲν* θέλω νὰ πολέμησω γὰ μαρμελάδα.»

Τὸ ἐπεισόδιον εἶνε ὀλίγον ποταπὸν, ἀλλὰ δταν τὸ γράφει μία σύζυγος εἰς στρατιώτην τοῦ μετώπου, εἶνε σὰν νὰ τὸν προκαλῇ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον. Ἡ ποταπὴ πρόκλησις διατυπώται σαφέστερον εἰς ἄλλην ἐπιστολὴν τῆς 14ης Μαΐου πρὸς τὸν ἐπιοχοντὰ Ζ... τοῦ 17ου συντάγματος τῆς φρουρᾶς, ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς του : «*Διότι* καὶ σὺς ὑποφέρετε ἀπὸ πείναν. Πετάξτε τὰ ὅπλα σας.» Ἡ πρόκλησις ἐνίοτε ὑπονοεῖται περισσώτερον πᾶν ὅσον τὸ περιμένει ἡ ἀλληλογραφία : «*Ἄ* τὰς ἐπιστολάς σου βλέπω ὅτι εἶσαι βροσθήκατε. Τὸ πιστεύω... Ἄλὰ μοῦ γράφετε ὅτι θέτε νὰ παραδοθῇτε ὡς αἰχμάλωτοι, καὶ μ' ἔκανες νὰ συγκαταβῶν πολὺν.» Καὶ ἰδοὺ ὅτι δὲν χίζει ν' ἀναφάνετα ἓνα αἰσθημα, τὸ ὁποῖον βλέπω διατυπώμενον κατόπιν εἰς πολλὰς ἐπιστολάς : τὸ μῖσος κατὰ τῶν γερμανικῶν «*ραμπέδων*».

ΔΟΗΝΔ'ΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣ ΕΙΣ

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ἡ κοσμικὴ κίνησις ὠργίσατο πρὸ δεκαπενταετίας εἰς τὰ ἀθηναϊκὰ σαλόνια, τὰ μόνον ἄλλα τε τὰ ὁποῖα συνεκέντρωναν τὸν κόσμον ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Στὰ σαλόνια ὅμως ἡ ὥρες περνοῦσαν πληρτικὰ, μονότονα καὶ κατέληγον σχεδὸν πάντοτε στὴ συζήτησι γιὰ τὴν παγκόσμιον κατάστασι καὶ γιὰ τὴν στάσι τοῦ...Βενιζέλου στὴ Βουλὴ. Θὰ βγῇ ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἑλλὰς στὸν πόλεμον ἢ ὄχι ; Ὅα ἐξακολουθήσομεν νὰ ἀνεχόμεθα αὐτὴν τὴν ἀμειψαντικὴν κατάστασιν ; Ὁ βασιλεὺς δὲν θέλει τὸν πόλεμον. Ὁ Βενιζέλος ἐπιμένει. Κι' αὐτὰ ὅλα ἐδίωκαν θέμα στῆς συζητήσεως τῶν σαλονίων καὶ μ' αὐτὰ ἐκλείναν καθε βραδύκι τῆς πόρτες τοὺς τὰ διάφορα σπῆτα τῆς Ἀθήνας μας.

Ἡ κατάστασις ὅμως αὕτη δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἐξακολουθῇ. Ὁ κόσμος τὰ βράδια ἤτοσεν λίγο ξεκούρασι, δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ τὸν ἐγκέφαλό του μὲ τῆς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, γιὰ τῆς ὁποῖες ἐπὶ τέλους ὑπῆσαν ἄλλοι ἀρμόδιότεροι.

Καὶ βῆκε τὸν τρόπο νὰ ἡσυχάσῃ. Τόρριξε στὰ χαρτιά. Ἦταν ἡ μόνη λύσις. Κι' εἶτο ἡ Ἀθήνα μας εἶχε μεταβληθῇ σ' ἓνα ἀπέραντο Μόντε - Κάρλο.

Μὲ τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν ὅμως πρὸς ἐμάστιξεν ἐκείνη τὴν ἐποχὴν τῆς πρωτεύουσας, πολὺ γρήγορα ἀπελπίστηκαν οἱ φίλοι τῶν «*καρτ*» καὶ ἐπέστρεψαν ὅτι δὲν συνέφερε αὕτη ἡ δουλειά, καθε βράδυ χαρτοῦρες καὶ ὅλη τὴ μέρα γκίνιες, τρομερὲς γκίνιες.

Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ κάποιος ἄλλος τρόπος νὰ διασκεδάσουν οἱ Ἀθηναῖοι. Ἄλλα ποῖος ; Θέατρα δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν καθόλου.

Ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον αὐτὸ τοὺς ἐβγαλεν ὁ παγκόσμιος Νικόλαος. Τὸ παλάτι τότε τόξε ῥίξει στὴ φιλολογία. Ἡ μόδα βγήκε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

Καὶ τότε ὁ κοσμικὸς τράπηκε εἰς ἀναζητήριον λογίων. Ἐπρωτιμώτερον μάλιστα ἐκείνοι ποὺ εἶχαν τὸ προσὸν νὰ συγκινούν μὲ τὴν ἀπαγγελίαν των. Οἱ καὶ μόνον οἱ ποιηταὶ μας νόμισαν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐφθασεν ἡ δευτέρα παρουσία. Δὲν τολμοῦσε νὰ φανῇ κανεὶς ἀπὸ δαύτους στὰ στενὰ σοκάκια τῆς ἀληθινῆς παλῆς Ἀθήνας καὶ ἀμέσως πίσω τους ἔτρεχαν πέντε δέκα φίλοι, γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοί, καὶ τὸν παρακαλοῦσαν ἐπιμόνως νὰ δεχθῇ νὰ ἀπαγγεῖλῃ κάτι στὸ σαλόνι τους.

Καὶ οἱ ποιηταὶ μὲ τὴν ἰδιόρρυθμον ἐμφάνισιν ποὺ ἡ πρόδοσις ἐξηφάνισε σήμερον — φανασθῆτε τὸν Λάσκο μὲ ρεδιγκότα, μὲ ψηλὸ λυγισμένον γυνάκι, μὲ ὑπογένητον καὶ ἄκατάστατα μαλλιά, νὰ θορῇ τὴν μουσάν του ; — ἔτρεχαν νὰ συγκινήσουν τὰς καρδίας τῶν...μεζῶν καὶ κοινῶν θνητῶν τοῦ ἱσοπεφτοῦς αἵματος.

Ἡ Ἀθήνα μας, ἡ ρομαντικὴ κόρη τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, ξαναγύριζε στὰ παλὰ της. Στὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ σαλόνι τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ Γ. Σουρῆ ἦταν στῆς δόξας του καὶ τῶν σαλονίων τοῦ κορυφαίου

τῶν ποιητῶν μας, τοῦ κ. Κ. Παλαμά, ποὺ τόσο καλὰ τὸ περιγράφει στὴν αὐτοβιογραφία του ὁ συχωρεμένος ὁ Μαρτζώκης, καὶ στὸ σπῆτα τῆς Παρθένης.

Γρήγορα ὅμως τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τῆς ἐποχῆς βαρέθηκε καὶ αὕτη τὴ μόδα καὶ τέτοια σαλόνια δὲν ἔμειναν πιά παρὰ μόνον τοῦ κ. Α. Φιλαδελφῆος καὶ τοῦ κ. Σ. Θεοδοροπούλου. Τὰ ἄλλα τὸ...διέλυσαν. Καὶ οἱ λόγοι μας ; Αὐτοὶ ἔπεσαν πάλι ἀπὸ τ' ἄστρα στὴ γῆ καὶ ἄρχισαν πάλι νὰ μαζεύονται στὰ ρομαντικὰ τους καφενεῖα τῆς δεξαμενῆς καὶ στὸ «*Νέον Κέντρον*». Ἐκεῖ μέσα στοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων, στῆς συζητήσεις τῶν θαμνῶν καὶ στὸ θόρυβον τοῦ ταβλιού, τὰ συγλόεσαν οἱ δυστυχεῖς.

Αὐτὰ ἦταν τὰ φιλολογικὰ σαλόνια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἔτσι διασκεδάσαν οἱ Ἀθηναῖοι.

Σήμερα φιλολογικὰ σαλόνια σχεδὸν δὲν ὑπάρχουν. Κι' οὔτε κέντρα γραφικὰ ὁμορφα, ποὺ νὰ συγνάζουν μόνιμα οἱ λόγοι μας. Πότε τοὺς βλέπετε νὰ μαζεύονται στὸ μπάρε τοῦ Μουσείου καὶ μέσα σ' ἓνα βαρὺ γλυκὺ καὶ συζητοῦν γιὰ τὴν δύναμι τῆς πείνας τοῦ Ἀλφα καὶ τοῦ Βήτα. Νὰ κοινοπολεῖσουν, νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν μόδα τῆς ἐποχῆς καὶ γιὰ τὴν ἐσοδεία τῶν σταφυλίων. Αὐτὲς εἶνε φιλολογικὲς συζητήσεις....

Ὁ Ἀττικὸς στὴ Μάντρα του—κι' εἶνε ὁ μολογουμένως ἡ μόνη...μάντρα εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Τριανταφύλλου κατορθώνει κάπου—κάπου νὰ συγκεντρών τὰ ἀπολλοῦσα πρόβια—εἶνε ὁ μόνος ποὺ ἔμεινε πιστὸς στὴν παλὰ αὐτὴ καὶ ὁμορφὴ συνήθεια. Δυστυχῶς ὅμως, ὅπως ἀπεδείχθη, μεταβλήθη καὶ αὐτὸς εἰς ἔμπορον. Συγκεντρώνει μὲν τοὺς λόγιους, ἀλλὰ μετ' αὐτῶν καὶ ἀρκετὰς ἐκατοντάδας 25δράχμων ἡμερησίου.

Ἄλλα φιλολογικὰ στέκια εἶνε τὸ Πάνκειον τὸν χειμῶνα μὲ τὸν αἰώνιον Μάριον τὸν Βαϊάνον καὶ τὴν παρῆν του—Λαπαθιώτης, Χόρν, Μπουφίδης—ἐκτακτὸν μέλος τῆς παρῆας αὐτῆς—Γεωργακόπουλος, Κοφινιώτης, ἐκτακτὸν ἐπίσης μέλος, ὁ ὑποφαινόμενος κλπ. Καὶ τὸ καλοκαίρι τὸ καφενεῖο τοῦ κήπου τοῦ Κλαυθρύου, μὲ τὴν ἰδίαν παρῆα πάλι, τὴν μοναδικὴ ἄλλως τε.

Οἱ ἄλλοι λόγοι μας δὲν συγνάζουν σὲ φι-

Μία ὥρα ἀπὸ τῆς Παρθένης ἀπὸ τὰ προπύλαια

λολογικὰ καφενεῖα. Προτιμοῦν τὸ Μπαρὸν τοῦ Μετοχικοῦ, τὴν «*Νιρβάνω*», καὶ ὅσοι εἶναι γραμμένοι, στὸ «*Ἀτελιέ*»—παρέλεια νὰ πῶ ὅτι τὸ κέντρο αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπίσημον κέντρον τῶν λογίων μας σήμερον—τὸν χειμῶνα κατεβαίνουν σπανίως. Αὐτοὶ ὅμως εἶναι τὰ σημερινὰ παιδαρέλλια ποὺ ἐπισκέπτονται τὸ Ἀτελιέ μάλλον διὰ νὰ πέρουν λίγη φιλολογικὴ μυρωδιά ἀπ' ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ λένε ὅτι εἶναι....λόγιοι.

Οἱ ἄλλοι, οἱ σ' ἄλθθεια λόγοι, δὲν συγνάζουν πούθεν.

Αὕτη εἶναι ἡ σημερινὴ μας φιλολογικὴ κατάσταση.

Παλὰ ἀέχαστα χρόνια, ποτε δὲν θὰ ξαναγυρίσετε πιά !....

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΪΖΕΡ

«*Οχι* μόνον πρὸ τῆς κολοσιῆς εὐρωπαϊκῆς ἡ μάλλον παγκοσμίου πολεμικῆς συρράξεως, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀφ' ὅτου ὁ Κάιζερ ἀνέβη εἰς τὸν γερμανικὸν θρόνον, ἀπσχολήθη ὁ κόσμος μὲ πολλὰ μυστήρια τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν πράξεων του. Μεταξὺ τῶν μυστηρίων τούτων ὑπῆρξε καὶ ἡ μανία του νὰ σχηματίσῃ τὴν τελειότεραν συλλογὴν στρατιωτικῶν υποδημάτων ὁλῶν τῶν ἐποχῶν.

Καὶ πιθανόν μὲν ἡ ἐπιθυμία αὕτη τοῦ Κάιζερ νὰ προῆλθεν ἁπλῶς ἐκ περιεργείας καὶ ὅπως συνήθως ἐμφανίζεται ἡ ὁρεῖς κατάρτισις οὐκ ἀσυνήθιστος συλλογῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου Β', ὅστις ὡς διάδοχος ἐθεωρεῖτο ἐκτάκτως φιλοπόλεμος, ὁ σχηματισμὸς τῆς συλλογῆς ἐκείνης στρατιωτικῶν υποδημάτων ἐθεωρήθη ὡς κρόττων μυστήριον. Καὶ διετυπώθη μάλιστα πλὴν ἄλλων σχετικῶν ἐξηγήσεων, καὶ ἡ γνώμη ὅτι ὁ Κάιζερ ἔχων πάντοτε εἰς τὸν νοῦν του ν' ἀνοίξῃ πόλεμον, καθήρτισε τὴν συλλογὴν διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν ἀξίαν ἐνός ἐκάστου εἶδους στρατιωτικῶν υποδημάτων πρὸς ἐκλογὴν τοῦ καλύτερου εἶδους διὰ τὸν γερμανικὸν στρατόν. Ἄλλος ὅμως ἀντέκρουσε τὴν τοιαύτην πιθανότητα, παρατηρήσας ὅτι ὁ Κάιζερ συλλέγει μὲν στρατιωτικὰ ὑποδήματα ἐν γένει, ἀλλὰ προτιμᾷ ὅσα ἀνήκουν εἰς διασημοὺς στρατιώτας. Ὑπὸ τοιοῦτον δὲ πνεῦμα προσπαθεῖν ἐξερευνήσεως τῶν λόγων τῆς συλλογῆς τῶν υποδημάτων τοῦ Κάιζερ, τὸ μυστήριον παρέμεινε τοιοῦτον, μέχρις ὅτου ἐληνομνήθη, κατόπιν τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου καὶ τῆς δημιουργίας περισσοτέρων μυστηρίων περὶ τὸν Κάιζερ.

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τό αυτοκίνητο ξεκόλλησε. Με νευρικό τό πόδι ή Ζισλέν έβαλε σέ κίνηση τή μηχανή. Κάτω από τή φωτεινή δέσμη τών φάρων δύο δρόμοι ξενοίγονταν μπροστά της, ό ένας κατ' εύθειαν στήν έξοχή, ό άλλος πρós τούς γκρεμούς τής άκτής.

Πήρε τό δρόμο πρós τή θάλασσα. Νά φεύγη... Νά τρέξη όλην τήν νύκτα. Νά βάλη άνάμεσα σ' ατήν καί σ' εκείνον μιά μεγάλη απόσταση, τό κενό, τό άγνωστον, ατή ήταν ή πρώτη της σκέψη.

Τά φωτά τής πόλεως άρχισαν νά τρεμοσβύνουν. Είχε φύγει αφήνοντας άνοιχτή τήν πόρτα τής μικρής βίλλας.

Ό Ζεράρ θαύρισε τό σπίτι άδειανό, φρικτά άδειανό, μέ όλα τά δωμάτιά του φωτισμένα. Ποιά ώρα θά γύριζε ; θάγε άραγε όλον τόν καιρό πού τής χρειαζότανε, γιά νά έμποδισή τήν καταδίωξη ; άσφαλώς θά άργούσε κάτω στήν πλάξ μ' ατή τή γυναίκα... Στήν άνάμνησι τής αντίξηλου της ηΐξης έκόμην τήν ταχύτητα του αυτοκινήτου.

Η στροφές πού γινόνταν πολύ άπότομα, έκαναν τούς τροχούς νά τρίζουν καί ή κάθε μικρή λακκούβα έδινε σ' άμάξι τινάγματα. Όδηγούσε τό αυτοκίνητά της σάν ύπνιοντισμένη, έχοντας μπροστά στά μάτια της τήν καταβλητική εικόνα του άνδρα της, πού άγκάλιαζε εκείνη τήν άγνωστη. Δέν μπορούσε νά σκεφθί ένα τέτοιο πράγμα, δέν μπορούσε νά τό φαντασθί.

Η έκπληξι της εκείνη τή στιγμή ήταν τέτοια πού έφυγε τρέχοντας άνάμεσα στούς δρόμους σάν τρελλή. Τό έρωτικό ζευγάρι, έκείνη καί ό άνδρας της επάνω εκεί στήν ταράτσα τής μυύρας, δέν είχαν αντίληψη τίποτα. Ποιά νάταν άραγε ατή ; Παντρεμένη ; έλεύθερη ; Λυπόταν τώρα πού δέν τήν είχε κατάρξει καλά. Μά ήταν άραγε άμορφη ; Τής φαινόταν πώς ό πόνος της θάταν μικρότερος άν εκείνη ήταν πιδ άμορφη άπ' ατήν. Θά ύπηρεχε τότε γιά 'κείνον μιά δικαιολογία, ένα πρόσχημα.

Τρελλές σκέψεις στριφογύριζαν στό κεφάλι της. Ράκη από εικόνες της περασμένης εύτυχίας καί τής τωρινής της άγωνίας. Όταν κινάτσε, όταν είδε μιά βαθεία κατάπληξη άνακατόβησε μέ τόν πόνο της. Τό αίσθημα αυτό έξακολουθούσε νά τής μένη ζωντανό, φλόγα πού έίλεχε τήν καρδιά της.

Η εύτυχία φαίνεται πάντα άλόγητη καί είναι δύσκολο νά πιστέψη κανείς στό τέλος της. Έν τούτοις πώς νά μη καμφθί κανείς μπροστά στήν πραγματικότητα ; Πώς νά μη δεχθί τό άνεπανόρθωτο ; κάθε έξήγησις ήταν περιττή. Είχε δη, είχε καταλάβει... τήν γνώριζε από πολλόν καιρό ; από μήνες ίσως ; Ένας όδξς πόνος στριφογύριζε στά σπλάγχνα της στήν ιδέα όλης αΐτης της ψεύτικης ζωής, αΐτης τής άνύστατης ζωής πού έκανε κοντά στόν άνδρα της, τό όν πού νόμιζε πώς ήταν τόσο κοντά της, πώς της άνηκε. Τή στιγμή εκείνη φρενάρισε... ένα σκυλί περνούσε μπροστά άπ' τούς φάρους.

Τό μοτέρ επανέλαβε γρήγορα τήν ταχύτητα του. Στο τέλος τής γραφής δέν παρασημαΐζόταν άν συνέτριβε τό έξο εκείνο, άν άνέτριπε εκείνον τόν ποδηλατιστή πού έρχόταν από τ' αντίθετο μέρος. Έκείνη τή στιγμή ένα άτύχημα θά της φαινόταν σάν κάτι πολύ εύπρόδεκτο. Σάν κάτι πού γύριζε. Σάν κάτι πού ή πρόνοια θάσπελνε νά βάλη μιά τελεία στή ζωή της, στούς πόνους της. Γιατί ν' άποφύγη τής συνανούσεως, νά έμποδισή τήν καταστροφή ; Η ζωή μά σόδηγει καί ή μοίρα τό παρασκευάζει όλα. Εύτυχίες καί δυστυχίες.

Ό δρόμος σκαρφάλωνε στό βουνό σάν τεράστιο φερίδι. Πίσω άπ' εκεί ήταν μιά έρη-

μη έκταση, κοντά στούς πανύψηλους βράχους τής παραλίας, πού ό άνεανός μέ τό ρόχο του μάταια έσπαζε τά άφρισμένα του κύματα επάνω τους. Ό άέρας γινόταν πέ κάθε στροφή δροσερότερος καί στήν ήρεμία της νύχτας έμάντευε κανείς τόν ήχο του κύματος. Κοντά στό μαξηλαράκι είχε τοποθετησθί ένα μικρό σάκιο. Είχε βάλη μέσα βισατικά όταν έφυγε μερικά χαρτονομίσματα. Ήταν όλη της ή περιουσία. Φουστάνι ούτε σκέ φθικε καθόλου νά πάρη.

Μιά άπόφασι καί μόνη της έδωσε φτερεέκείνη τή στιγμή. Νά φύγη. Όλα τά άλλα ήταν μικρολεπτομέρειες, πού δέν μπορούσαν νά ενδιαφέρουν, πού δέν μπορούσαν νά τήν συγκρατήσουν.

Όσο έδώ καί λίγες ώρες άκόμη τόν ποθούσε, τόν άγαπούσε μέ όλη τήν θερμή τών

Αλλά σκέφθηκε : Πρός τί ;

είκοσι χρόνων της, μέ όλη τή δύναμη τών νεανικών της όνείρων, τόσο τώρα δέν ήθελε πιά νά τόν άντικρίσθ. Τής φαινόταν ό βέβηλος πού γκρέμιζε τόν άπράνταχτο στή σκέψη της βωμό τής άγάπης τών.

Η πλησιέστερη πόλις άπέχει κατά 50 χιλιόμετρα. Δέν θά σταματούσε εκεί, θά πήγαινε πιδ μακριά, πάντα πιδ μακριά...

Αιφνίδια άντιπαύχτη. Σε μιά στροφή έκεί από ψηλά είδε πιδ χαμηλά μιά δυνατή άγχιδα πού πλημμύριζε μέ φώς της γύρω τοποθεσίας. Άστραπή πού τή φώτιζε, πού τής έδινε μιά διαταγή.

Χωρίς άμφισβησία ό Ζεράρ τήν κυνηγούσε. Άνισος άγώνας, γιατί τό μικρό του «Τορπεντό», αυτοκίνητο άθλητικής κούρας, ήταν πολύ ταχύτερο, παρά τό μικρό της άμαξάκι, πού έκανε άτακτους τιναγμούς.

Τό νά καταλαβαίγη πώς ό άνδρας της ήταν εκεί πίσω της, βέβαιος πώς θά τήν έπαινε, αυτό τής διπλασίαζε τή μανία της. Κάθε δευτερόλεπτο έπληθιάζε καί περισσότερο. Μέ κάθε θυσία έπρεπε νά τού ξεφύγη. Σιωπηλή καί άγρια καταδίωξη τήν ήρεμη εκείνη καλοκαιρινή νύκτα. Τό δράμα τών δύο ψυχών έξελικίσσεται μέ άστραπαία ταχύτητα. Εκείνη σκεπτόταν. Νά τόν έανωδή, νά άκούσθί νες ψευτιές του, νά δεχθί τής δικαιολογίες του καί τής ύποσχέσεις του ; Όχι.

Θάταν προτιμότερον νά έκινδύνευε τή ζωή της, νά σκοτωθί μάλλον...

Έκείνος σέ μιά στιγμή άστραπιαίας σκέψως, όταν είδε τό έρμιο σπίτι, τό δωμάτιο τής Ζισλέν σ' άναστάτσει, τό άμάξι, πού έλειπε, τό κατάλαβε όλα.

Δέν έχασε στιγμή. Γνώριζε τήν άποφασιστικότητα της. Όχι δέν θά έδίταζε θάφεν-

γε πάντα από κοντά του...

Οί φάροι του αυτοκινήτου του είχαν καλήσει τīs φωτεινές τών δέσμες πίσω από τό αυτοκίνητό της σάν γιά νά τούς συγκρατήσουν.

Τά χέρια της συνεσφιγμένα επάνω στό βολάν καί ένθ' έταράσσετο διαρκώς από τούς τιναγμούς έδιπλασίαζε τής προσπάθειές της. Νά μπροστά ένα τρίτορατο. Θυμόταν.

Ό δρόμος έκεί πρός τά δεξιά έφανε κάτω στούς βράχους του άνεανού καί εκεί διέκοπτονταν άπότομα. Στο βάθος έκεί πού γκρεμού, μιά άμορφη μαζά από θράσους μέ χίλια φανταστικά σχήματα μεγάλωνε τή φρίκη ένός τσακίσματος...

Άρρησε... Στο συγκυνημένο θόρυβο τών δύο μοτέρ διέκρινε κανείς τό βρυχηθμό του κλάζον. Θάγε άραγε τό θάρος νά εξακολουθήσθί ως τό τέλος ; Θάβασε τέλος στή ζωή της ; Τά λουλούδια τών είκοσι χρόνων της θά μαραίνονταν γιά πάντα ; Ό άνεανός θά περνε στα μαύρα βάθη τό μυστικό πόνο της καρδιάς της ; Δέν θά ύπηρεζε καμιά συνέχεια, καμιά φωτεινή αύριον, κανένα σπέρμα λήθης πού θάπινε καί θά ξεχνούσε ;

Έκατό μέτρα μόλις τήν χωρίζαν άπ' τό βάραθρο του θανάτου.

Συντριμμένη από συγκίνηση, έκλεισε τά μάτια...

Όταν επανήλθε στής αισθήσεως της ό Ζεράρ τήν κρατούσε στήν άγκαλιά του. Θέλησε νά ξεφύγη, άλλ' εκείνος τή έσφιγγε περισσότερο.

Κατω άπ' τά πόδια τους ό άνεανός άφανε τόν πένθιμο ρόχο του. Άνατριχίλα διέτρεξε τό κορμί της. Λίγα μέτρα πιδ καί ήταν ό θάνατος. Σε μιά στιγμή δονήθηκε. Ήταν ό άγνωστος σωτήρας, άλλ' ό γκρεμός δέν θέλησε νά τήν πάρη. Δέν θέλησε ν' άνοίξη κανούργιες πληγές στό πονεμένο της κορμί.

Είχε δίχησ ό Ζεράρ. Άργότερα θαρόταν εκείνος πού άναπαύει κάθε ζωντανή ύπαρξη. Τώρα δέν ήταν άκόμη καιρός. Ίσως μέσα στα βάθη της καρδιάς τών νά άπέμενε άκόμη λίγος έρωσ... Ίσως νά ξενοφάνιαν τή ζωή τους. Ό Ζεράρ τής έλεγε τή στιγμή εκείνη λόγια γλυκά. Τρελλό παιδί πού δέν σκεφθίκε πού πηγαίνει. Ό θάνατος ήταν κοντά έκεί καί παρμόνευε τή λεία του... Τήν άφειπύσε. Στο βάθος τής καρδιάς του ήταν μόνον ατή. Γλυκειά ελπίδα, γλυκό όνειρο τής ζωής του. Τά έρωτικά του λόγια πηγή άστείρευτη έλπίδων τήν γιάτρειναν. Σε λίγα βήματα άπ' εκεί βρισκόταν τά δύο αυτοκίνητα καί διέγραφαν τούς μικρούς όγκους τών τών ένα κοντά στό άλλο. Τό δικό της είχε κλίσει κ' είχε σταματήσει σ' ένα λάκκο. Πώς είχε λοιπόν σταματήσει ; Ποιά χέρι γίγαντος τής σταματήσει τήν τελευταία στιγμή ;... εκεί, μόνον... Κοντά στό κενό... στό βάραθρο...

Όταν ό Γεράρ τής είπε τό τό συνεκράτησε άφίρκε μιά φωνή έκπληξως καί τρόμου. Στο ρεζερβουάρ δέν είχε μείνη ούτε σταγόνα βενζίνης...

Τώρα κοντά στό παράθυρο πού έβλεπε μπροστά στό μεγάλο τους κήπο, πού νερανιές, λεμονιές καί κάθε είδους άνθος έχιναν τό ά-νάλφαρο άρωμά του, πού τήν κινάτε μέ άφοσίωσι στα μάτια, τήν σκανδαλίζει ή σκέψη...

Πώς ήταν εκείνη ή άγνωστη πού καθόταν μαζί του στήν ταράτσα του καφεηνίου ; ποιά τραγική μοίρα τήν έφανε εκεί κοντά του ; Ήθέλησε νά ρωτήσει νά μάθθ. Μιά περιέργεια φρικτή, γυναικεία. Αλλά σκέφθηκε : Πός τί ; Η εύτυχία καί ή τρυφερότης του Ζεράρ τής σφράγιζαν τή χείλη.

ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ό έμπορος, πού λεγόταν Ούλ Μομερίν 'Α-λή, μάς μεταχειρίζονταν σάν πολιτίμες ασο-δόδες, τής όποιες επέδλεπε διαρκώς. Μας έδωζε νά κοιμηθούμε στα καραβανσεράγια καί μας ταξίδευε μέ άμάξι. Γι' αυτόν ή γυναίκα ήταν μιά ύπαρξη χωρίς φύλο. Η φύλη των Άρμενιδών καί τά παράτονα των Γεωργιανών τόν ένοχλούσαν φοβερά.

Μιά Κικασία ήταν έρωτευμένη μέ τόν Ούλ Μομερίν 'Αλή, καί μιά νύχτα έλαβε τό θάρος νά τόν ξυπνήσθ, ένθ' κρατούσε στήν άγκαλιά του έναν ώραιότατον έφηβον. Αυτός όμως τής έδωσε μιά τόσο δυνατή κλο-ταία στα άπαλά μέση του σώματος, πού ή Κικασία έκλαιγε όλην τήν ήμέρα. Η μόνη πού ό Ούλ Μομερίν 'Αλή μεταχειρίζονταν μέ κάποια διάκρισι, ήμουν άκριβώς εγώ. Ίσως επειδή μέ είχε πληρώσει άκριβότερα άπ' τις άλλες ή γιά τά πράσινα μάτια μου.

Κάθος έταξειδούσαμε, κάποτε μέ τόν σιδηρόδρομο, τό κοπάδι τών γυναικών ώλιγό-στενε. Πολλές φορές παρουσιάστηκαν καί γιά μένα άγορασται. Ποτέ όμως δέν μόρε-σαν νά συμφωνήσουν στήν τιμή.

Έτσι, έμεινα τελευταία, κ' ένα θράδυ, ό Ούλ Μομερίν 'Αλή ήθελε νά μέ ρωτήσει άν ήθελα νά λάβω μέρος στήν παιγνίδια πού έκανε μέ τόν ώραιον έφηβον. Δέν θέλησα νά τού άρνηθώ τέτοια τιμή. Όχι επειδή μου άρεσε τό ασυτηρό πρόσωπο καί οί άπότομοι τρόποι του Ούλ Μομερίν 'Αλή, άλλα επειδή ήθελα πιδ νά χαϊδέψω καί νά χαϊδέτω από τόν ώραιον έφηβον.

Κάνοντας μέ σύντομους σταθμούς ένα ταξίδι άκριτά ενδιαφέρον, εφθάσαμε στήν Ιερά πόλι τής Μένκας, όπου ό πονηρός καί άποκορητικός Μπέν Κελλί έπληρώσε στόν σφυγμόν Ούλ Μομερίν 'Αλή τήν τιμή πού κανείς άλλος δέν ήθελε νά τού δώσθ. Έτσι έ-γωνα αιχμάλωτος του άτίμου εκείνου σπιτιού, όπου ή τύχη ή ή άτύχη θέλησε νά μέ άγο-ράσητε σέ, Σίντι... »

Είς τό σημείο αυτό ή 'Αισά έσταμάτησε. Μ' έκρίταζε μέ όλην τήν λάμψη τών μα-γικών πρσίονων ματιών της, όπου έλαμ-πε τό άνοιγμα τής άρχαιοτάτης φυλής της, πού είχε γνωρίσει ίσως, πριν άκόμη άπ' τήν Κομφούκιο καί τόν Βούδδα, τόν έκμη-δευισμό καί τήν έκστασι του άσιατικού νι-δαν.

Μ' έκρίταζε καί στάθηκε άκίνητη, σάν σκαλισμένη στό φώς τών άστρων, τυλιγμένη στήν φωσφορώδη φωτόδέση, πού έπλημύ-ριζε τό διάστημα άνάμεσα στόν ουρανό καί τήν θάλασσα, στή νύχτα όπου ή σιγή ήταν καί βαθιά καί άπόλυτη, όπως ό άπόλυτος έμ-ψυδισμός.

Ήταν όμως αλήθεια τά όσα μου είχε πη ; Η γυναίκα πού ύπόρεσε νά έπατήσθ τόν 'Αγέ Σελήμ, ως τό σημείο νά τόν σφάξθ μέ τό μαχαίρι του Τατάρου, καί είχε σκαλαβό-σει κυριολεκτικά τόν άδάμαστον Μιρζά Χου-σείν, ήταν τόσο έξυπνη στήν κατάκτησι τών άνδρών, όπως δέν έπρεπε νά πιστέψω άμέ-σως όλως αΐτες τής έξαμολογήσεως.

Στήν Θεσσαλονίκη, καί άκόμη πρώτα στό πόλι «Πρίγκηπ Μορποντιν», μου είχε δώσει δείγματα τής πορνείας της, άφού ύπόρεσε νά κούνη τόσο καλά τά σχέδια της φυγής της, καί άκόμη τής υπερηφάνειας, πού τήν έ-

"ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ"

GUIDO DA VERONA

απώρε νά μου έπιστρέψθ τά χρήματα, πού έδωσα γιά τήν άγορά της. Όλα αυτά μέ άνησυχούσαν λιγάκι, καί μέ συμβούλευαν νά είμαι προσεκτικώς άπέναντι τής γυναίκας έ-κείνης μέ τά σμαράγδινα μάτια.

Η μόνη πραγματικότητα, πού τήν αισθανό-μουν καί μ' έκανε νά ύποφέρω, ήταν ή έπα-φή του θερμού σώματός της, ή άναπνοή του άρωματισμένου της στόματος, τό σχήμα του στήθους της καί του κόλπου της, πού μ' έτύ-λιγαν καί άπαρροφούσαν τή δύναμή μου μ' ένα είδος δηλητηριασμένης μαγείας.

Καί ή νύχτα μάς τύλιξε στόν έναστρον ί-λιγγον τής ήδονής...

Έγκατέλειψα τό σχέδιό μου νά σταματήσω στό Κάιρο, καί άφού μείναμε στήν Κωνσταν-τινούπολι δύο μάς χρειαζόταναν γιά νά θγά-λουμε τά διαβατήριά μας καί νά εφοδια-σθούμε μέ όλα τά άπαραίτητα, πού άπαιτεί ένα μεγάλο ταξίδι, έμπήκαμε σ' ένα πλοίο ρωσσικό, πού μάς έδενε στήν Όδησσό.

Δέν είχα πείσι ποτέ στήν Όδησσό, ένθ' ή

σύνητροφός μου τήν έγγνώριζε πολύ, καί αΐτην τήν πόλι. Στο δρόμο της μεγάλης 'Α-σίας, έκεί όπου σταματάει ένας άρχαίος κό-σμος καί άρχίζει ένας άλλος δεκα φορές πιδ άρχαίος, δέν ύπάρχει τίποτε τό πιδ έννευσι-στικό από τό άνακατέμια του ευρωπαϊκού πο-λιτισμού μέ τήν άρχή της νεφελώδους καί μαγευτικής 'Ανατολής, στή νοσηρία της ό-ποιας κανείς δέν θά μπόρεσθ ν' άνθέσθ πο-τέ. Γι' αυτό, βιστάχκαμε νά φύνομα.

Εφθάσαμε τέλος στό Ποτι, πού είναι τό πιο συντηρημένο λιμάνι ελσόδου στόν Γκό-κασι άί τήν Ευρώπη, στό βάθος τής Μαύ-ρης Θάλασσης.

Έκεί μείναμε πρός τήν παρτίδα της, καί δέν ήταν μικρή ή έκπληξις μου όταν, άφού περάσαμε τόν σταθμό του Κόι κλά, ή 'Αισά μου είπε :

— Σίντι, σέ λιγάκι θά φθάσουμε στήν Τυφλίδα. Γι' ατήν ώρα δέν είναι άπαραίτητο καί συνετό νά παμε πιδ μακριά. Η Τυφλίδα είναι μιά μεγάλη πολιτεία, σύγχρονησμένη καί όπου έρχεται κανείς σ' επαφή μέ όλες τις φωνές της 'Ανατολής. Τό μαρκό καί δύσκολο ταξίδι, πού θά έπρεπε νά κάνουμε γιά νά φθάσουμε στα μέρη όπου γεννήθηκε, δέν θά έχη κανένα σκοπό, άν πρώτα δέν μαζέψω ά-σφαλείς πληροφορίες γιά τήν τύχη του Μιρ-ζα Χουσείν καί της οικογενείας του, μετά τήν προδοσίαν του Σελήμ.

Κάποιος μου είπε πώς μένει στήν Τεχε-ράνη, καί κάποιος άλλος ότι έρχεται πιδ συχνά στήν Τυφλίδα. Προτού όμως άρχί-σουμε μιά έρευνα πού ίσως νά σάς φανή εύ-κολη, είναι όμως άκριτά έπικίνδυνη γιά σας, πρέπει νά μείνουμε άκριτά στήν Τυφλίδα, γιά νά διοργανώσουμε ένα ένδεχόμενο τα-ξίδι, άν γίνθ άπαραίτητο.

— Ό δρόμος μου είναι καί ό δικός σου. 'Αισά. Μπορώ νά προχωρήσω, νά σταμα-τήσω ή νά γυρίσω πίσω, όπως σου άρέσει. Όλα είναι νέα γιά μένα στα μέρη αυτά, γε-μάτα μαγεία, πού θά μου άρεσε νά μείνω λίγο στήν Τυφλίδα.

— Σ' εύχαριστώ, Σίντι. Είσαστε πραγμα-τικός Ιππότης, συνηθισμένος νά ίκανοποιήτε όλα τά γούστα τών Ευρωπαίων γυναικών. Δέν θά φανώ πολύ άδιάκριτη μαζί σας καί δέν θά ξεχάσω τήν ύπακοή, πού όφείλει μιά σκλάβα στόν κύριό της.

— Μην αφερέστε πιδ τή φοβερά αΐτη λέξι. 'Αισά. Πρέπει νά ξεχασθί αυτό μιά γιά πάντα, άφού φορείς μέ τόσο κομψότητα τις τομαλέττες καί τις ιδέες τών Ευρωπαίων κυριών.

— Αλήθεια, νά κάτι πού μάς φέρνει σέ δύσκολη θέση καί τούς δύο, Σίντι. Αΐτά τά ρούχα, στόν Καϊκάσο, γιά τή δουλειά πού ήρθαμε, θά μάς δημιουργήσουν γίλιες δύο δυσκολίες καί κινδύνους, πού δέν μπορείτε νά τούς φαντασθήτε.

— Γιατί, 'Αισά ; Ό Καϊκάσος είναι γε-μάτος Ευρωπαίους, προξενεία, Τράπεζες, ξε-νοδοχεία, καταστήματα μέ γαλλικές έταιρη-φές, καί νομίζω πώς ή σύγκρισι τών γλωσσών δίνει τήν πιδ άκριβή εντύπωσι από τί θά ήταν ό πύργος τής Βαβέλ. Δέν καταλα-βαίνω λοιπόν ποιά δυσκολία μπορεί νά συ-ναντήσθ μιά γυναίκα ντυμένη σύμφωνα μέ τήν παρσιάνικη μόδα, όταν θελήσθ νά δια-κρίσθ τόν Καϊκάσο.

— Καμμία δυσκολία, Σίντι, άν έκάνατε τό ταξίδι αυτό μέ μιάν άλλη γυναίκα, μιά πραγματική Ευρωπαία. Μην ξεχνήτε όμως, ότι άνήρω σέ μ'ιν άπ' τις γνωστότερες οί-κογένειες του Καϊκάσου καί ότι άν τά ρούχα πού φοράω μπορούν ίσως νά εξαπατήσουν έναν Ευρωπαίον, δέν μπορεί νά συμβή τό ίδιο μέ τους άνδρας καί τις γυναίκες τής πατριδος μου.

— Καί άν άκόμη σας άνανορίσουν, τό κατό δέν θά ήταν καί τόσο μεγάλο. Θά πιδ ποτε είσαι γυναίκα μου, καί κανείς δέν θά τολμήσθ νά σ' έγγίξθ. Αλλά καί άν συμβή τό αντίθετο, δέν θά ύποχωρήσω βέβαια καί ές άλλου ό νόμος θά μάς προστατεύουν.

Η 'Αισά εξαμολόγησε. — Ό Καϊκάσος, Σίντι, δέν είναι κανένα βουλευτάριο τής Γεωργίας ή τής Λουκέρνης, όπου κάθε δεκά θέματα συναντάει κανείς ένα πόλιμα. Έστω καί άν παραδεχθούμε ότι δέν ύπόκει κινδύνος γιά σας, ύπόκει όμως ένας μεγάλος γιά μένα. Σας παρακαλώ λοι-πόν νά παραδεχθίτε ότι πότε ν' άλλαξουμε λοιπ όταν φθάσουμε στήν Τυφλίδα.

— Μα τήν αλήθεια, 'Αισά, δέν ζητώ τί-ποτε καλύτερο, από τό νά έσ' ιδώ ντυμένη μέ τό γραφικό φόρεμα, πού είχες όταν σ' έγνώρισα. Καί άν τό νομίζεις άναγκαίον, εί-μαι πρόθυμος νά περικατήσθ στούς δρόμους τής Τυφλίδος μέ τήν άμείλιτη μιάς άπ' τις τούες φυλές, πού συναντήσαμε ως τώρα.

— Είναι περιττή ή προφλαξίς αΐτη γιά σας, Σίντι. Είπε έδόντασιν γιά έξαπατήσετε κανέναν άπ' τούς κατοίκους, όσο τέλεια καί άν είναι ή μεταφρεσίς σας. Άρκεί νά βγά-λω μονάχα εγώ αΐτά τά φορέματα καί σεις νά κάνετε αΐτό πού σας λέω.

— Σοό τό ύπόσχομαι, 'Αισά. Καί αυτό σημαίνει ότι θά λανσάρουμε στόν Καϊκάσο τή μόδα του μικτού γάμου.

— Δέν μπορείτε νά καταλάβετε γιά ποιά μεταφρεσί σας μιλάω, άλλως δέν θά έκά-νατε λόγο γιά γάμο, άλλα γιά διαζύγιο.

— Απλάθθ ! Δέν καταλαβαίνω πιδ τίποτε. 'Αισά. Μήπως έτοιμάσεσιν νά μ' έγκαταλεί-ψθ γιά δεύτερη φορά, όπως έκαμνε στή Θεσσαλονίκη ; Τότε δέν καταλαβαίνω γιατί μ' έφερες ως τήν Τυφλίδα, άφού ήθελες νά μ' άφήσης. 'Αισά.

(Ακολουθεί)

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

“ΦΕΥΓΕΙΣ ΛΟΥΣΗ,”

Την Λούση, την χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του «Δάφνις και Χλόη», την Μόσσα του μοντέρνου ποιητή και γνωστού σεναρίστα Όρεστη Λάσκου, την χάνουμε!...

Φεύγει—κι' ίσως τώρα που διαβάσετε τα γραμμάκια αυτά να ταξιδεύει—γιατί χώρα των μεγάλων παραδοτήτων και των πολλών ντόλων που γεννήθηκε.

Και ο Λάσκος χάνει την μούσα του!... Στο καρνέ των αναμνήσεων του αγαπητού φίλου, κάτω από τη Νινόν και τη Ριρή, θα προστεθεί τώρα ένα ακόμη όνομα! Της Λούσης! Της Λούσης που τραγουδούσε, που θαύμασε, που έκανε είδωλο του και ίσως-ίσως αγάπησε σ' άλλη θεία ο άμμορος.

Κακιά Λούση! “Αν γνώριζες τον παραινός που δοκιμάζει αυτή τη στιγμή ο ποιητής σου, αυτός που σου χάρισε τόσες ωμορφές αναμνήσεις στη μικρή σοφίτα που μένατε μαζί, αυτός, που τόσο... πόνοσε για σένα, ασφαλώς δεν θα τον άφηνες ποτέ... μα ποτέ...”

(ΑΓΛΑΙΑ)

Τι τα θέλετε όμως, η Λούση φεύγει (αν δεν έφυγε) και ο Λάσκος μένει. Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα.

Πόσες αναμνήσεις, αλήθεια, πόσες ωμορφιές, πόσα όνειρα δεν άφησε πίσω του αυτό το ερωτευμένο ντουέτο! Πώς άρχισε, πώς εξελίχθηκε και πώς τελείωσε. Μοντέρνος ο ποιητής, μοντέρνα, εκκεντρικά ή αγαπημένα του, μοντέρνα ή αγαπητά του και μοντέρνο το τέλος της.

Θυμάμαι έδω κι' ένα χρόνο στο μικρό γραφειάκι της οδού Μπενάκη 13, όπου τότε τα γραφεία της Εταιρείας «ΑΣΤΡΟΦΙΛΜ» την γνωριμία μου με την Λούση.

Ήταν η εποχή που ο Λάσκος έτοιμαζόταν να γυρίσει το «Δάφνις και Χλόη» και λίγος καιρός που έκανε οριστική έκλογη της κοπέλλας που θα έπαιζε το ρόλο της Χλόης. Κι' ήταν ενθουσιασμένος δια την έκλογή του, που ήταν πραγματικά επιτυχημένη. Γιατί πρέπει να παραδεχθούμε, πως η Λούση ήταν η μόνη κατάλληλη απ' όλες της γνωστές και άγνωστες βεντέτας μας για το ρόλο του βουκολικού σεναρίου. Η υπόθεσις ήθελε μια αγνή βοσκοπούλα που δεν ήξερε καθόλου τα χάδια του έρωτα, που έννοιωθε τη φλόγα της αγάπης και του πόθου του πόθου της χρυσής νεότητας—να της κατατρύγη τα στήθεα χωρίς να μπορεί όμως να τον καθορίσει, χωρίς να ξέρει κι' αυτή τι θέλει... τι της λείπει... Και η Λούση ήταν και εξακολουθεί να μένει—σ' αυτό επιμένει—ένα ρομαντικό κορίτσακι ίδια με τη Χλόη.

Μου την σύστησε και μου μίλησε με ενθουσιασμό κι' αυτήν. Εκείνη εγγενικά με χαίρεται δειλά, χαμογέλασε και δυο λακκουδάκια σχηματίστηκαν δεξιά και αριστερά εκεί που τελειώνουν τα χείλη. Το βλέπερο άναμνικό προσωπάκι της, στα καλά λόγια του σκηνοθέτη της, σ' ένα άγνωστό της, σ' ένα μένα πηρε το χρώμα των κόκκινων τριαντάφυλλων της Ανατολής.

Όμολογώ πως την θαύμασα και μαζί με τον Όρεστη με συνεπήρε κι' έμένα ο ενθουσιασμός και προεξόφλησα από τότε την επιτυχία της στο φακό.

Από τότε την έδλεπα σχεδόν κάθε μέρα στο γραφειάκι του ποιητή και με ιδιαίτερη προσοχή παρακολουθούσα το γύρισμα του έργου, που εν τω μεταξύ είχε αρχίσει...

Ένα βράδυ κάποιος κοινός φίλος μου είπε με πεποίθηση:

—Ο Λάσκος αγαπά τη Λούση!

Κούνησα το κεφάλι μου και χωρίς να του άπαντήσω έκανα κρυφούς συλλογισμούς.

Το ειδύλλιο αυτό το περίμενα. Γιατί δεν ήταν δυνατόν ο ρομαντικός κατά βάθος Λάσκος να μείνει αδιάφορος από τα θέλητρα του αϊθερίου εκείνου πλάσματος που άκουγε στο όνομα Λούση Ματλή. Η Λούση ήταν κι' αυτόν μια προσωπικότητα από τις σπάνιες. Ήταν μια θρησκαία για έναν ποιητή. Μια ανεξάντλητη πηγή εμπνεύσεως. Γι' αυτό δεν μου φάνηκε καθόλου περίεργο αυτό που μου άνεπιστεύθη ο κοινός φίλος. Ήταν μια αναπόφευκτη συνέπεια πολύ-πολύ φυσική μάλιστα.

Και να που δεν έπεσα έξω. Λίγο ύστερα...

Η χαριτωμένη ΛΟΥΣΗ ΜΑΤΛΗ που φεύγει για την Αμερική

ρα ο Όρεστης γράφει και δημοσιεύει κάποιον περιοδικό που εξέδιδε έχω και το όποιον πέθανε πριν ζήσει το πρώτο τραγούδι, στο όποιο μιλά για τη Λούση. Κι' όμως παραδέχεται πως σ' αυτόν τον κόσμο όλα είναι ατασπάρχη και δίνει ένα πολύ τολμηρό τίτλο στο τραγούδι που ο μαφουτίστας ποιητής, «Όλα είναι τριχες», το τιτλοφορεί. Λες κι' ήξερε πως δεν θα περνούσε καιρός και το όμορφο ειδύλλιο του θα σβόλωνε.

Λίγες μέρες ύστερότερα το έργο προβάλλεται. Η Λούση μεσουρανή! Το παίξιμά της του Όρεστη θαυμάζεται, δίνει μιλούν για τη πρωταγωνίστρια που έγινε φιλενάδα του σεναρίστα, μια φιλενάδα όμως πνευματική, μια Γρατσιέλα. —Τι κρίμα αλήθεια να μην υπάρχε στην Ελλάδα ένας επαγγελματίας σκηνοθέτης; Η Λούση θα θαυματουργούσε υπό τας οδηγίες ενός τέτοιου.

Και το έργο αυτό που βέβαια πρέπει να παραδεχθούμε πως δεν ήταν στερημένο ελλείψεων, ήταν το πρώτο για το οποίο μιλησαν τόσο καλά και χειροκροτήθηκε τόσο έξω. Ίσως αυτό να οφείλεται στην υπόθεσι του. Έν πάση περιπτώσει είναι η πρώτη ταινία που βγήκε έξω από τα ελληνικά σύνορα, μακριά από τις ελληνικές παροικίες του εξωτερικού.

Το ζήτησαν στην Πολωνία και προβόλεται στη Βαρσάβη με μεγάλη επιτυχία. Ο Λάσκος που αναγκάστηκε να άφισε για λίγο την αγάπη του φεύγει μαζί με το έργο και γίνεται αντικείμενο εκδηλώσεων έξω.

Και μακριά όμως δεν ξεχνά το ζωντανό του ποίημα. Και γράφει ένα γραμματάκι έμμετρο και δίνει στην δημοσιότητα τον έρωτά του. Αγαπά τώρα στα φανερά τη Ματλή και δεν το κρύβει.

Αλλοίμονο όμως η αγάπη του ήταν με την εγκατάληψή συγκερασμένη και ο Λάσκος την περασμένη Τετάρτη στην «Μάντρα του Άττικ», πάνω στο μικρό «πάλκο» του ιδιορρυθμού θεάτρου σφίγγοντας στην αγκαλιά του μπροστά μας τη μούσα του δεν προσεπάθησε να την κρατήσει.

Μίλησε μ' ένα λυρικό σκέτος για τον «χωρισμό» για το «Ιφύγκιο τριώνων» και εχρήθηκε καλό ταξίδι στη Λούση. Χωρίς κλάμματα και άλλες τέτοιες σαχλαμάρες το ειδύλλιο κόβεται όπως ένα κομμάτι φίλμ. Έτσι απότομα, μοντέρνα.

Και ο Λάσκος τώρα θα συγκεντρώσει όλες τις αναμνήσεις του σε τραγούδια και θα μάζε τα σκορπισμένα ή ικανοποιημένα ή περιέργειά μας. Θάνα ή σειρά των τραγουδιών της Λούσης αυτή!...

ΑΥΓ. ΣΚΛΑΒΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το μαλλί της Μόντ έτοιμάζε την Εύα. Τις τελευταίες εβδομάδες η ιστορία αυτή έφαινε πως είχε κοπάσει, και να τώρα που ένας νέος κίνδυνος έπαιδαζε για να ταράξει την ησυχία της.

Οι φόβη της Εύας ήταν τώρα μεγαλύτεροι γιατί η αγάπη του Ρόμπον της είχαν αποκαλύψει νέους, αγνώστους έως τότε, δεισιδαιμονίες. Ο σοβαρός, τίμιος και ειλικρινής Ρόμπον της είχε προκαλέσει ένα είδος ελλειψών, ώστε εγκατάλειπε ότι το αίσθημά της για τον Λέσλι δεν ήταν παρά ένα παιδικό κατάρτισμα και τίποτα άλλο. Έπρεπε λοιπόν με τη σκέψη ότι μπορούσε και τώρα να μείνη ο Ρόμπον τον ολό που αυτή είχε παύσει στην ιστορία εκείνη.

Ο τριμύς αυτός δεν την άφηνε να ησυχάσει ούτε και ημέρα, γιατί εγκαταλάβαινε και ότι ο Ρόμπον με τον αλύγιστον χαρακτήρα του δεν θα μπορούσε ποτέ να καταλήξει πως ήταν δυνατόν να είχε αυτή η παύση εις ένα τέτοιον περασμό. Η σκέψις αυτή την έταπεινωση στα ίδια της τα μάτια.

Ένα απόγευμα μιας Κυριακής παρουσιάστη ξεφανα στην Εύα ο ίδιος ο Λέσλι Γκράχαμ. Η εμφάνισις του εμεγάλωσεν ακόμη περισσότερο τους φόβους της Εύας, ή ή οποία έκανε ότι μπορούσε για ν' αποφύγη να βρεθή μόνη μαζί του. Εκείνος όμως επέταξε να την παρασύρη μετά το τσάι στην βιβλιοθήκη όπου δεν ήταν κανείς. Η Εύα όμως τε παρηγόρησε ότι ο Λέσλι είχε αλλάξει πάλι από άλλοτε και δεν ήταν πλέον ο ελαφρύς και επιπόλως νέος που είχε γνωρίσει.

Μόλις ευρέθηκαν μόνοι, εκείνος της προσέφερε ένα κάθισμα, έπλησιασε και της έπιν απότομος:

—Εύα, πρέπει να βρεθώ μία λύσις.

Εκείνη τον εντύπαινε έντρομος και τον έρωτησε:

—Για ποιά πράγμα;

—Ας μη παίζουμε με τις λέξεις, Εύα. Ξέρεις τι θέλω να πω. Από λάθος μου ή Μόντ ζή από την διαρκή απειλήν μας κατηγορίας. Πρέπει να καθαρίσω την ατιμία σου.

—Όχι, δεν μπορείτε! απάντησε ζωηρά η Εύα. Δεν θα σάς άφησω να το κάμειτε αυτό.

—Μην αντιστείτε, δεν θα σάς ανακατένω καθόλου σ' αυτή την ιστορία. Εγώ είμαι ο ένοχος, εγώ θ' αναλάβω όλη την ευθύνη. Συνεπώς μπορείτε να εσθε ήσυχος.

—Είπε αδύνατον να μη βρεθώ κι' εγώ ανακατεμένη, όσο κι' αν προσπαθήσετε να με προφυλάξετε.

—Δεν είναι δυνατόν να μη καταλαβαίνετε την ύποψή μου που έχω να βγάλω την Μόντ από τη θέση στην οποία βρίσκεται!

—Η Εύα άλλαξε τακτική και τον ερώτησε:

—Ασφαλώς θα την ερωτευθήκατε, ή;

—Ω! Ας μη ανακατεύουμε τον έρωτα σ' αυτήν την υπόθεσι.

—Δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά. Ο έρωτας είναι στη οίκα αυτού του κακού. Ο έρωτας μου για σάς και πρό παντός ή έλλειψις ερωτός σας για μένα. “Αν μ' αγαπούσατε πραγματικά δεν θα μου ζητούσατε ποτέ να σας παραδώσω εκείνο το τηλεγράφημα.

—Πιστών!

—Από την Μόντ δεν θα ζητούσατε να κάμω μια τέτοια πράξη.

—Ξέρω καλά ότι η Μόντ δεν θα την έκανε ποτέ.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΡΗΜΑ ΤΗΣ
CONCORDIA MERRET

Τα μάγουλα της Εύας έκκοκκινισαν.

—Ακόμη και αν ήταν ερωτευμένη;

—Δεν θα μ' αγαπούσε ποτέ μ' αυτόν τον τρόπο.

—Λοιπόν, κι' εγώ είμαι αποφασισμένη να μην αφήσω ποτέ να γίνει γνωστή ή αδυναμία μου. Θα προτιμούσα να ομολογήσω ότι έχω έπιχα το τηλεγράφημα, παρά να φανερώσω ότι έκανα μία τέτοια ποταπότητα από αγάπη για έναν άνθρωπο όπως εσείς!...

Εσταμάτησε μια στιγμή και κατόπιν επρόσθεσε:

—Από τη στιγμή που μου ζητήσατε αυτό το πράγμα, σάς έσχεσθαι. Έκατάλαβα σύντομα ότι σάς έσχεσθαι με όλη μου την καρδιά, καθώς επίσης έσχεσθαι με όλη μου την ελπίδα μου. Ο Θεός ξέρει τι μαρτύριο επέταξε αυτές τις τελευταίες εβδομάδες.

Εκρίνε το πρόσωπό της στα χέρια της και έμεινε δάκρυα. Με φωνή υπόκοψη εκείνος της είπε:

—Εγώ ήθελα πολύ περισσότερο από

ΟΛΕΣ ΣΑΣ ΓΡΑΦΕΤΕ ΤΑ ΙΔΙΑ...

Κλειώ, ή μιαν ογάτη διαδέχεται την άλλη.

“Όλα παθαίνουν μια σκληρή μεταλλαγή.

Μαθαίνονται τις ανόσεις τα καλά.

Προτού τα μύρα τους σκορπίσουνε στη γη.

Από τη μέρα που χωρίσαμε ως τα τώρα.

Έννοιωσα χίλιες ωμορφιές να μου γελούν.

Στης χιμαράς ταξιδεύουσα τη χώρα.

Εκεί που οι πόθοι στον αέρο κατακυλούν.

Ακούσα λόγια μυρωμένα... λόγια ωραία.

Και γάδια έννοιωσα θερμά... παθητικά...

Κ' είδα να λάρπη πέρα ως πέρα σαν Ίδρα

Η “Αγάπη” σ' όνειρα χυμένη μαγικά.

Έννοιωσα λύπες και χαρές και καρδιοχτύπια

Γέλασα, γέλασα... Αρνήθηκα το χτές.

Κι' από της σάρκας το ποτήρι ξαναήπια

Της ήδονης τις πιο παθητικές δροσιές.

Μά δρθκα σ' όλα τη φθορά, σ' όλα την Ίδρα

Αστατή πλάνη που γελαίει την όμορφη.

Σκληρές αλήθειες μου προσέφεραν τα παιχνίδια

Κι' έμπα με πόνισαν τα χείλη τα θερμά.

Ναι, σ' αν έοένα έτσι όλες μου φανήκαν

Γλυκές αγάπες στην αρχή—μετά σκληρές.

Κι' όπως σου έτσι κι' αυτές λησμονήθηκαν.

Μέσ' στού καιρού τις χίλιες δυο εναλλαγές.

Και δεν μου μένουν απ' αυτές τις ιστορίες

Παρά χαρτένιοι σκελετοί—ένα σωρό!

Μέσ' στο σπυράκι, σκονιστές φωτογραφίες.

Π' έμπα με πόνισαν τα χείλη με τον καιρό!

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΗΣ

σας... Έσείς δεν ήξερατε το σκοπό αυτής

της δολοφονίας, ενώ εγώ τον ήξερα!

Η Εύα εσώκωσεν απότομος το κεφάλι της

και ερώτησε:

—Ήταν σοβαρός;

—Αρκεά!

—Πώς συμβαίνει να βρεθώ το τηλεγράφημα στην τσάντα της;

—Δεν ξέρω. “Αν νομίζετε πως το έβαλα

εγώ, σάς άπαντώ όχι.

—Δεν ξέρω τί να σκεφθώ... Ξέρω μόνον

ότι δεν πρέπει να κάμειτε τίποτε που να

μπορέσει να προκαλέσει μια εξέγηση.

Εμμένετε σ' αυτή και με φωνή διακεκομμένη.

Εκείνος της έπιν αποφασιστικά:

—Και όμως πρέπει!

—Όχι, δεν πρέπει! Δεν πρέπει!

Επαισε το μανίκι του, το έκκοκκινε δυνατά

και επρόσθεσε:

—“Αν έπληρατε/την απόφασι να φανερώ-

σετε την αλήθεια έπειδή ελπίσατε να ενδυνα-

μώσετε για μια άλλη γυναίκα, εγώ έχω την

απόφασι να την κρύψω αυτή την αλήθεια από

ένα κάποιον!

—Μπορείτε να μεταχειρισθήτε την έπαρσή

σας για να τον κάμειτε να μη σάς παρεξη-

γήση.

—Αδύνατον. Πρόκειται περί του “Αλαν

Ρόμπον. Είναι τρολλά ερωτευμένος μαζί μου,

αλλά τίποτε δεν θα μπορούσε να τον κάμω

να συγχωρήσει μια τέτοια αδυναμία εκ μέ-

ρους μου. “Αν έμάθαινε ότι έχω έπιχα το

τηλεγράφημα, θα ήμουν αναγκασμένη να του

φανερώσω ότι αυτό το έκανα γιατί σάς αγα-

πούσα. Νομίζετε ότι θα κατόρθωνα ποτέ να

τον κάμω να ένοησι μία τέτοια ατιμία και

να την συγχωρήσει;

Ο Λέσλι έλευθέρωσε το μανίκι του από

τα χέρια της και ερώτησε:

—Όποτε δεν σάς πειράζει καθόλου να ξέ-

ρετε ότι εξ αιτίας μας μια τόσο άδικη υπο-

ψία βαρύνει την Μόντ;

—Επέταξα νύκτες δολοφονίες γεμάτες

αγνία με τη σκέψη αυτή. Δεν μπορείτε όμως

να φανερώσετε τίποτε που θα έρχοι σε μέ-

τες τις υποψίες. Όχι, δεν μπορείτε...

—Είμαι υποχρεωμένος να αποκαλύψω τον

ρόλο μου σ' αυτή την υπόθεσι. Δεν μπορώ ν'

ήσχω άλλο την Μόντ με το βέρος αυτών

των υποψιών. Αυτό είναι άδικο!

—Μά δεν είχε άδικο για μένα αυτό που

θέλετε να κάμειτε; Έμένα δεν με λογαμά-

ζετε καθόλου; Στο κάτω κάτω εσείς με

παροτρύνετε να κάμω αυτή την ατασπάρχη!

Ξέρω καλά ότι μόνη μου ποτέ δεν θα έκανα

ένα τέτοιο λάθος!

—Το παραδέχομαι. Αυτό όμως δεν αλλά-

ζει την ουσία των πραγμάτων. Έκμάτε αυ-

τή την πράξη, έστω και αν σάς παρότρυναν.

Πρέπει πάντοτε να πληρώνουμε τα σφάλμα-

τά μας. Το κακό μόνον είναι ότι αυτό το κα-

ταλαινόμε κατόπιν, όταν είναι πολύ μαγιά.

Ω! Εύα, ξέρω πόσο λυπηρό είναι αυτό, αλ-

λά τι μπορώ να κάμω; Πρέπει ν' αφήσω

την Μόντ να φέρη σ' όλη της τη ζωή το

βέρος μιας τέτοιας υποψίας;

—Εσείς φέρετε όλη την ευθύνη, Λέσλι.

Δεν πρέπει να επαβαρύνετε τη θέση μας. Δεν

έχετε ούτε την τιμότητα των κοινών λο-

ποδιτών;

—Ζήτη άπλως να κάμω το καθήκον μου

άπέναντι της Μόντ.

Δεν έχετε το δικαίωμα να θυσιάσετε έ-

μένα για να εκπληρώσετε αυτό το καθήκον.

Αυτό είναι προδοσία! Σας με παρασύρατε σ'

αυτή την άτιμη πράξη. Πρέπει να με υπο-

στηρίξετε έως το τέλος!

—Σας έπαναλαμβάνω ότι δεν θα σάς

ανακατένω σε τίποτα.

(Ακολουθεί)

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΠΩΣ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΓΕ

Συμβαίνει πολλές φορές στις κυρίες, που πλησιάζουν τα σαράντα, να βλέπουν με μεγάλη λύπη τους ότι αρχίζουν να παίρνουν διαστάσεις, το σώμα τους να παραμορφώνεται και εν γένει να τās κυριεύει μία παχυσάρικα, που κάθε άλλο παρά τις ωμορφαίνει. Δεν είναι δὲ μόνον ἡ κυρία προχωρημένης ηλικίας, που έχουν αυτήν τὴν τάσιν πρὸς τὸ πάχος και τὸν φόβον μήπως πάρουν μερικὲς δικάδες παραπάνω και χαλάσουν τὴν σιλουέτα τους. Αὐτὸς εἶναι ἕνας φόβος και μία φροντίς, που τὴν έχουν ὅλες ἡ κυρίες και δεσποινίδες τῆς ἐποχῆς μας, εἴτε νέες εἴτε ἡλικιωμένες.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν σὰς δίδω μερικὰς συμβουλὰς, που εἶναι εὐκόλως εἰς ὅλες νὰ τις ἀκολουθήσουν, χωρὶς καμμίαν ἰδιαίτην προσπάθειαν και χωρὶς κανένα φόβον, ἐὰν θεαίωσθε εἶναι ὑγιεῖς και ξεύρουν ὅτι τὰ λίγα κοιλὰ που δὲ χάσουν δὲν θὰ ἔχουν καμμίαν ἐπίδρασιν στὴν ὑγεία τους και τὸν ὀργανισμό τους. Γιατί, κυρίες μου, ἐπιτρέψτε μου, νὰ σὰς δώσω αὐτὴν τὴν συμβουλή. Προσέξτε πρὶν ἂν ὅλα τὴν ὑγεία σας και μὴν θυσιάζετε τὸ πολυτίμητον αὐτὸ πράγμα σὰς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας. Τίποτε δὲν εἶναι τόσο ὠραῖον σὲ μία νέα, ὅσον ἕνα φρέσκο και ὑγιὲς πρόσωπον.

Γι' αὐτὸ δεδωσθῆτε πρῶτον γιὰ τὴν ὑγεία σας καὶ ὕστερα φροντίστε γιὰ τὴν σιλουέτα σας.

Ἐὰν λοιπὸν, κυρίες μου, θέλετε μία εὐλύγιστη σιλουέτα και καλὰς γραμμὰς, ἀποφεύγετε πρὶν ἂν ὅλα τὰ παγεὰ φαγητὰ, ὀσπρία, ζυμαρικά και γλυκὰ, και ἐν γένει ὅλα τὰ θρεπτικὰ ποτὰ και φαγητὰ. Μὴν παίρνετε παρὰ μόνον στεγνὰ φαγητὰ, χωρὶς σάλτσες, κρέατα βοδινὰ ἢ πρόβεια χωρὶς πάχος, κυνήγια και μικρὰ ποιλιά. Ἀπὸ λαχανικά προστιμᾶτε φαουλόλακα, σπανάκι, ἀντίδια, μαγειρευμένα με δούτυρο και ὄχι με πάχος. Σαλάτες με πολὺ ξυνὸ και ἐν γένει ὅλα τὰ φρούτα, ὄχι ὅμως πολὺ ὄριμα.

Ἀπὸ ποτὰ, πίνετε μόνον λίγο ἄσπρο κρασί με νερὸ, λεμονάδες, τσάγια και καφέ.

Καλὸν εἶναι νὰ παίρνετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν και κανένα ἐλαφρὸ καθαρτικό.

Δὲν πρέπει νὰ λησιμονήτε ὅτι μόνον τὸ φαγητὸν δὲν εἶναι ἀρκετὸ και ὅτι πρέπει νὰ μὴν ἀφίητε τὴν μαλθακότητα νὰ σὰς κυριεύει. Φροντίζετε καθημερινῶς νὰ γυμνάζεσθε μίαν ὥραν τὴν ἡμέραν, νὰ ἐργάζεσθε σὲ μιὰ ἐργασία, που σὰς φέρει κάποιον και ἰδρώτη. Νὰ κοιμάσθε ἄρῃα και νὰ σηκώνεσθε πρῶτ. Πρὸ παντὸς ν' ἀποφεύγετε τὸν ὕπνῳ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Μὴν ἀφίητε τὸ μυαλό σας ἄεργο. Μία διανοητικὴ ἐργασία σὰς κάμνει πολὺ καλὸν. Ἀποφεύγετε τὰ ἐπίσημα δεύματα και τὰς ὑποδοχὰς, ὅπου εἰσθε ἀναγκασμένες νὰ μένετε καθισμένες ὁλόκληρὲς ὥρες και νὰ τρώτε ἀδιάκοπα γλυκὰ. Τοῦναντίον μὴν ἀπαφεύγετε τοὺς μακρινούς περιπάτους, κοίρσεις, ἐπισκέψεις κτλ.

Ἐνα καλὸ μέσον πρὸς κατὸπολμῶσιν τοῦ πάχους εἶναι και τὸ ἔξῃς: Νὰ πίνετε καθημερινῶς ἀπὸ ἕνα ποτήρι θερμὸ νερὸ, ὅσον τὸ δυνατόν πρὶν ἔστω τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα μία ὥρα πρὶν ὅλῳ γεύμα. Εἶναι πολὺ ὑποτακτικὸν και ἐξ ἄλλου καθαρίζει τὸ στομάχι και τὰ ἔντερα.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Ὅλες αἱ εὐκαιρίες εἶναι καλὲς ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰν ἐπίδειξιν μόδας. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον γεγονός εἶναι αἱ κοίρσεις τοῦ Λογκσῶμ και τῆς Ὠτέιν. Ἐκεῖ λανσάρεται και καθορίζεται ἡ μόδα, ἐκεῖ γίνεται ἡ μεγαλύτερα ἐπίσκεψις ὅλων τῶν μαννεκὲν και αἱ κοκετέες περιμένουν με ἀνυπομονήσιν αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν γιὰ νὰ δοῦν τὸ νέον δόγμα, που θὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ αὐτὴ ἡ τυραννικὴ θεά.

Τὸ ἴδιο συνέβη και τελευταίως και ἐπειδὴ δὲν μποροῦμε νὰ καθορίσωμεν τὴν μόδα, που εἶναι τόσο περιπλοκὸς ἐκτός σ' αὐτὸ τὸ λίγο χωρὶς, θὰ εἰπώμε, ἂν θέλετε, μερὶς μερικὰς ματιὰς σὰς ἀπαιτήσεις τῆς νέας μόδας.

Αἱ συνθέσεις τοῦ μαύρου και ἄσπρου συνήθιζοντο πολὺ, ἀλλὰ τὸ ἄσπρο κατέχει τὴν κυριωτέραν θέσιν.

Ἀσπρὴ ζακέττα με μαῦρον φόρεμα, γάντια και καπέλλο μαῦρον με τουαλέττα ἄσπρη. Παπούτσια ἄσπρα δευμάτινα με ἀπλικάσιον μαῦρον και παλὸ ὁλόλευκο, εἶναι σύνολα ὠραϊότερα και λογίζονται πολὺ σικ.

Τὸ ἄσπρο εἶναι ἕνα λεπτὸ χρώμα, που γαρνίρει πολὺ εὐκόλως ὅτι δῆποτε τουαλέττα. Γάντια, σάκος και καπέλλο ἄσπρο μποροῦν νὰ φορεθῶν με ὅλα τὰ φορέματα. Ἐὰν ὁ μὲν σ' ἕνα σύνολον ἄσπρο και μαῦρον κυριαρχεῖ τὸ ἄσπρο, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο και με τὰ ζωηρὰ χρώματα. Ἐκεῖ τὸ ἄσπρο θὰ εἶναι πολὺ διακριτικὸν και θὰ χρησιμεύσῃ μόνον ὡς γαρνιτούρα.

Μποροῦμε δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν μεταξὺ μας ὅτι ἂν τὸ ἄσπρο εἶναι τόσο ἀν δόγμα φέτος, εἶναι γιατί διδὲν ἕνα ὅφος πολὺ νεανικὸ. Ἐπάνω στὴν πρῶτην πελοῦζ τῶν ἱπποδρομιῶν ἕνα ὁλόασπρο φόρεμα, εἶναι ἐξαιρετικῶς κομψὸ, γι' αὐτὸ και αἱ πρακτικὲς κυρίες νιοθέτησαν τὸ ἄσπρο, που ἔχει τὴν ἀσυναγώνιστον κομψότητα γιὰ τὴν ἀπογευματινὴν και βραδυνὴν τὸν τουαλέττα.

Γίνεται μεγάλῃ καταπόνησις τελευταίως σὰς κεντημένα και ἀζούρε ὑφάσματα. Τὸ τρυπητὸ κέντημα, δίδει ἕνα ἐλαφρὸ και νεανικὸ ὄψος σ' ὅλα τὰ ὑφάσματα. Ὀργονίνες, μουσελίνες, λεπτὸ λινὸ και βατίστες, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐργασμένα ὅσον και τὰ μεταξωτὰ και τὰ φυλὰ μάλλινα. Γιὰ καλοκαιρινὰς διουζές, ζιλέδες και φορέματα, ἡ μπουρσοὶ ἀνγκλὲς κατὴντησεν ἀπαραίτητος και ἀπ᾽έκτρησε πολλὰς συμπαθείας.

Πολλὰ μονοκόμια φορέματα ἔχουν μακρὰς μπάσας και δίδουν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ταγιέρ. Εἶναι και αὐτὸ μία ἰδιοτροπία τῆς νέας μόδας, που θέλει νὰ δείχνῃ ὅτι δὲν εἰμεθα ἂν ταῖν. Ἡ μπάσας αὐτὲς μπορεῖ νὰ εἶναι διασφῶν, εἰδῶν, κλῆς, ἐφαρμοστέες, στρουγγυλὲς ἢ ἰσες, μπορεῖ νὰ μακραίνουν ἢ νὰ κοντινέουν στὰ πλάγια. Τέλος ἡ κάθε μιὰ θὰ διαλέξῃ τὴν μπάσας, που πηγαίνει καλύτερα στὴν σιλουέτα της και τῆς δίδει μιὰν πραγματικὴν ἐλεγκάνς.

Παρ' ὅλην τὴν τάσιν που ἔχουν τὰ καπέλλα νὰ μικραίνουν και νὰ παίρνουν τὴν φόρμα που φοροῦνταν στὴν ἐποχὴ τῆς Αὐτοκρατορίας Εὐγενίας, οἱ μεγάλοι οἰκοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παρουσιάζουν καπέλλινες με φαρδιά μπόρ, στολισμένες με μεγάλους αἰγόνους. Γίνονται ἀπὸ λεπτὴν φάβαν, ἀπὸ πολλοὺς αἰγόνους, ὅπως ἀπὸ ματωμένους, ἄσπρους ἢ σατιρῆν, που σιάζουν ὠραία τὸ πρόσωπον και εἶναι τόσοον πρακτικὲς γιὰ τὴς ἡλιόλουστες καλοκαιρινὰς ἡμέρας.

Ὅσον γιὰ τὰ κεντιώματα, ὅλες αἱ κεντι-

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Β

Τὰ ἀρωματικά λουτρά, εἶναι ἀπλὰ λουτρά καθαριότητος, εἰς τὸ νερὸ ὅπου λουτρὰ προστίθεται κανεῖς μιὰν ὀποιαδήποτε ἀρωματικὴν οὐσίαν, ὥστε νὰ τὸ κάμῃ ἀρωματισμένον. Τὸ προχωρητοτέρω ἀρωματικὸν ἐνὸς λουτροῦ εἶναι τὸ ἀνθόνερο. Ἐπίσης καλὸν ἄρωμα μπορεῖ κανεῖς νὰ δώσῃ και με τὸ ροδόνερο.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως, τὰ ἀρωματικά λουτρά δὲν προσθέτουν τίποτε ὑπολυστὸς εἰς τὰ ἀπλὰ.

Μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ προσέξῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν φυσιολογικῶν τῆς καταστάσεως. ὥστε τὰ λουτρά της νὰ μὴν εἶναι οὔτε πολὺ θερμά, οὔτε πολὺ ψυχρά, διότι, ἐπιπλέον διαταραχὰς. Ἡ θερμικότης αὐτὸν 37-38 βαθμῶν εἶναι ἡ προτιμότερα.

Τὰ θαλάσσια λουτρά, ἔχουν τὸ προτέρημα, ἀπέναντι τῶν συνήθων ἀπλῶν λουτρῶν τὸ σπῆτιον, ὅτι δίδουν τὴν εὐκαιρίαν κινήσεως, αἱ ὁποῖαι ἀντιδρῶν κατὰ τῆς ψυχῆς τοῦ δερμάτος και τῆς συσσωρευμένης τοῦ αἵματος εἰς τὴν καρδίαν. Ἐν τούτοις, εἰς τὸ πρῶτον οἶκος, που θὰ αἰσθανθῇ κανεῖς μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, μετὰ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, πρέπει νὰ βῇ ἄμεσως και νὰ μὴν μείνῃ μέσῃ, διότι διατρέχει κίνδυνον, ἂν ὄχι ἄμεσον, ἀλλὰ ἔμμεσον.

Ἡ διάρκεια τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν διαφέρει κατὰ τὰ ἄτομα και τὴν ἡλικίαν. Μέσος ὅρος τὰ 12 λεπτά. Αἱ κινήσεις δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὑπερβολικαί. Πρέπει δὲ ὁ στήμας νὰ εἶναι πάντοτε κενός. Ἡ καταλληλότερα ὥρα γιὰ τὰ θαλάσσια μπάνιο εἶναι 10-11 τὸ πρωί. Πρέπει νὰ ἀποφεύγετε πάσῃ θυσίᾳ τὰ ἀπογευματινὰ λουτρά. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα και προδιαθέτουν εἰς συμφορικὰς καταστάσεις. Ἡ ἡλιοθεραπεία, τὴν ὁποῖαν συνήθιζον πολλοὶ μετὰ τὸ λουτρὸν, εἶναι καλὴ, ἀλλὰ ὅταν γίνεται συστηματικὴ και ὄχι ὅπως τὴν ὁπότε ἡμπορεῖ νὰ διαφύγῃ ἀντὶ νὰ ὠφεληθῇ.

Τέλος, ὑπάρχουν αἱ καταπονήσεις (ντοῦς) εἴτε ψυχραί, εἴτε θερμαί. Κατὰ τὰ ντοῦς, ὁ ἄσπρος εἶναι ἐκ τῆς ἀποτομῆς και διαίτης πώσσεως τοῦ νεροῦ ἐπὶ τοῦ σώματος, ἕνα εἶδος ἐρεθισμοῦ ἢ κυτταρίματος ἐπὶ τοῦ δερμάτος, τὸ ὅπου καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἀναζωογονήσιν αὐτοῦ. Τὰ ψυχρὰ ντοῦς εἶναι καλὰ, ἀλλὰ ποτεῖ βαθμιαίως νὰ τὰ συνήθισῃ κανεῖς. Εἶναι ἐπικίνδυνον ν' ἀρχίσῃ ἕνα ἄκαθὸς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ κάμνῃ ψυχρὰ ντοῦς.

Μὲ τὰ λουτρά, ἂν καὶ ἀπὸ γενικωτέρας κῆπος ἀπόψεως, ἐθίσταμεν τὸ ζήτημα τῆς ὑγιεινῆς τοῦ δερμάτος. Αἱ συμβουλὴ αὐταί εἶναι πολὺτιμοι γιὰ κάθε ἄνθρωπον, που φροντίζει τὴν ὑγιεινὴν τοῦ σώματος και πρέπει νὰ τὰς ἐγὼ ὅτι ὄφειται, διότι μπορεῖ, κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν γίνονται συστηματικῶς και ὁπως πρέπει, νὰ βλέπουν ἀντὶ νὰ ὠφελοῦν.

Ἡ ἰατρος σας

σιὲς συνήθιζονται, ἀσκεῖ νὰ εὖρῃ κάθε μιὰ μὲν τῆς ποῖα ταιριάζει καλύτερα με τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της. Ἡ ὀνυχοσιὸν προσδίδει μιὰν ἀπαλότητα στὴν φωνή, ἡ μπουκλὲς στολίζουν ὠραία ἕνα φρέσκο και δροσερὸ πρόσωπον, και τὰ σκευὰ μαλλιά δίδουν μιὰν γυναικεῖαν χάριν ἐντελὸς ἐξαιρετικῇ.

Τὰ γέντια ἀποτελοῦν ἕνα ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ συνόλου. Δὲν εἶναι ποτὲ τὰ ἴδια και ἀλλὰς τῶν σύμφωνα με τὴν κάθε τουαλέττα. Τὰ κοντὰ γέντια με φανταζὶ μανσέτες συναγωνίζονται τὰ μακρὰ δερμάτινα γέντια. Καὶ ἐκεῖνα ὅμως δὲν εἶναι τόσο ἀπλὰ, γιατί στολίζονται με νερόβιρες, ἀπλικάσιον ἢ με χρωματιστὰ γαζιά.

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

ΠΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΟΥΝ

Ἀπὸ σήμερον καθιερώνομεν τὴν σελίδα συνεργασίας ἀναγνωστῶν και ἀρχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐγκριθέντων λογοτεχνικῶν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΔΥΟ ΦΕΓΓΑΡΟΛΟΥΣΤΑ ΒΡΑΔΥΑ...

Βραδιὸν φεγγαρόλουστον.

Πικρὰ ἡσυχία, παρὰβία, βραδιά, μυστικὰ καὶ μακρὰ λῆς, ἐκτεταμένη ὁλοῦθε. Κ' ἡ Πλάση γεμάτη παλμούς ἐρωτικούς.

Αὐτὴ κ' αὐτὸς. Περιπατοῦσαν. (Γιατί, δὲ πως μαντεύετε, ἦσαν ῥομαντικοί... Καὶ ἐξέλεον πάλιν τοὺς περιπάτους κάτω ἀπὸνα φεγγαροῦ γελαστὸν καὶ γλυκὸν ὄραμα). Μουσμουρὰς κοιμῶντασαν. «Κάποιον κάποιον καὶ φιλοῦσαν». Θὰ πῆς: Τί ἔλεγον; — Τί ἀλλὰ; Γὰρ τὴν ἀγάπην. Γὰρ τὴν ἀγάπην ΤΟΥΣ! Αὐτὰς: Ζήνομεν σὺν αὐτῇ τῇ καὶ τῇς ἀγάπης πῶς: Γὰρ τῇ δικαίᾳ τὴν ἄγαν, θὰ μπορούσε νὰ τὰ θυσίῃ ὅλα. Πῶς θάβηκεν γ' αὐτὴν καὶ τῇ τῷ τῷ. Πῶς θὰ πῆσε μέχρι θανάτου! Κ' ἄλλα πῶς: Θὰ γόταν ἦσαν γ' αὐτὴν! (Κ' αὐτὰ τὰ παρὰ ἔλεγον — σχεδὸν καὶ ἀνέστη — φαντάζομεν πῶς τῶν ἐπειδὴ τὸ ἐρημικὸ καὶ μακρινὸν τοῦτο ἐξορίσθαι ἀπὸ τὸν κάπως ἀλλόκοτον) Κ' αὐτὴ: Τοῦ φησὶ πῶς: Ἡ δὲ μὴν ἀγάπην αἰῶνα κ' ἀνέστη. Ἀγῇ, ὅταν τὰ ὠραία κρῖνα τὸν ἀγῶν... Κ' ἀνέστη, ὅταν κάποιον θεὰ τοῦ ἀγῶντος Ὀλύμπου... Πῶς αὐτὴ ἐνοιῶσε τὴν ἀγάπην ὅτι: Νὰ θυσίῃται κανεῖς γὰ χάριν τῆς! — Καὶ περπατοῦσαν. Κ' ἔσπευον ἀφείδωλα τὸ γεμάτον φεγγάρι τῆς ἀσπίνης ἀντίπαις του: Στὸ ἄστροφτερόν πρόσωπον ἐκείνου. (Τὸ ἱκανοποιημένο. Που κατ'ὸφθαλμὸν μετ' ὅσον γλῶ-

κα και πειστικότητα νὰ τὴ μαγένη). Καὶ σὲ κείνης τὸ χαριτωμένο τὸ πρόσωπον μετὰ τὸν δὴ τὸν τὰ δειροφύλα ματάκια. (Τὸ ἐκστατικό. Που σφιγροφύλαξεν σὲ μυαλό τὸν μῦρον δειρὰ Ἀγάτης Ἰδανική...)

Κάποιον ἄλλο βραδιὸν φεγγαρόλουστο. Περιπατοῦσαν οἱ δύο τους. Κατοικισμένοι. Ἀμύλητοι. Θὰ ἔλεγον: Γιατί; — Μὰ, γιατί ἄλλῃ; Τὸ σπῆτιον, τὸ ἀμειλίχον τὸ Μοῖραϊον σκότωνε τὴν ἀγάπην τους. Σκόρπισε τὰ δειρά τους. Ἐφῆρνε τὴν Αὐστρία. Κ' ἔφταγε αὐτὸς. Αὐτὸς που παντρευόταν! (Αὐτὸς, ὁ ἰδιος που τῆς μοιροῦντο τὸς και τὸς κάποιον βραδιὸν φεγγαρόλουστον!) Κ' αὐτὴ... Ἀχ... Γιατί νὰ λυπῶται αὐτὴ;... Γιατί νὰ πονῇ, ἡ καὶ μὴν ἡ μεροῦλα;... (Ἡ ἄδωκα πεταλούδα. Που ἔζησε τὴν Χαρὰ στὸ φῶς μᾶς Ἀγάτης Ἀνέστης... Που θάρσεν πῶς αὐτὴ κ' αὐτὸς δὲν ἦταν δύο ἔσο. τεμένει, που μπορούσαν τοῦ Κόσμου οἱ Νόμοι νάχουν ἐξιδραση ἀπάναν τους!... Που νειρούνηκε τὸς... Νὰ: Πῶς τάχα ἔκεινον καὶ Κεῖνη ἦταν δύο πρόσωπα σπῆνια... Σὰν ἔκεινο. νὰ πῆς, που μόνον αὐτὸς ῥομαντικὰ διηγήματα παλιότερης ἐποχῆς εἰσεσε κανένας... Τὴν καὶ μὴν τὴν μικρὴ! Πόσο γελᾶσθαι!... Τὰ σκεφτόταν αὐτὰ, καθὼς περπατοῦσαν ἀμύλητοι, κατοικισμένοι... τὸ τελευταῖον τους βραδιόν... Τοῦ χωρισμοῦ!... Καὶ προσπαθοῦσε ἡ κρατῆς τὸ δάκρυ τῆς...)

(Κ' ἀπὸ πάνω τους τὸ φεγγάρι ἐπιμοναροῦς κίττασε. Ὁρῶ, Μεγάλο. Θλιμένο λῆς... Κ' ἦταν σὰ νὰ ἐφῶντο γλευστακὰ σὲ κείνον: — Ψεύτη! Θεατορὶν!... Κ' ἦταν σὰ νὰ κλάιαν πρὸς γὰ τὸ γκῶμισμα τῶν τῶσων ὀνειρῶν ἐκείνης!...)

ΝΙΚΟΣ ΤΡΕΧΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Εἰάγγ. Κάλλον. Ὅχι καλὸ. Διαβάστε πρὸς τὸ παρόν. Ἡ ἀνωμαλία τῆς κυκλοφορίας ὀφείλεται εἰς τεχνικὸς λόγους. — Γ. Ρου. Ἡ ἀθλητικὴ ἀνταπόκρισις δημοσιεύεται. — Βασ. Καμπύλ. Γραμμένον και ἀπὸ τῆς ὁδὸς εἰς τὸν χάρτον καὶ δὲν ἐλθὲν ὅτι ὄφει. — Ἀπόστ. Παντελῆν. Φύλλον ἀποστέλλεται. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλὰ σας λόγια. — Ε. Ν. Δ. Πολὺ μεγάλη. Γιατί μεταχειρίζεσθε ἕνα ὄνομα; Μήπως εἶναι μεταφράσις; Στείλτε τίποτε ἄλλο, μικρότερον ὅμως. — Ἀδ. Παγιῶταν. Ἀφίσκο. — Ε.Καλλ. Ὅτε τὰ ἀποσταλέντα μᾶς ἱκανοποιοῦν. — Γ. Χρυσόστομον. Καλὸ μόνον τὸ τραγοῦδι: σας. — Λεβάντεν. Σὲ σας εἰμεθα λίγο πρὸ αὐστηροί. Περιμένουμε κατὰ ἄλλο καλύτερο. — Ε. Παπαδ. Τὰ ἐπιγράμματα ὄχι καλὰ. — Ε.Μ. Σπύρου. Ὅτε αὐτὰ εἶναι ἄσπια και διὰ τῆς δὲ δημοσιεύεσθε. — Ν. Καλλ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν γὰρ τὸ ἐνδιαφέρον σας. — Δ.Μ. Χωρὶς ἐνδιαφέρον. — Ε.Χακοῦλοβιτς. Νὰ εἰσθε φίλος τοῦ «Τικ-Τακ». — Γ. Ρουσσον. Παράκαρσε. — Χρ. Χριστοδουλῆ. Γράφατε μᾶς τὸς ὁρὸς σας και τὸν τρόπον μετὰ ὅπου ἀπέπεσε νὰ ἐργασθῆτε. — Λογοτέχνη. Ὅχι καλὸ. — Ἀπ. Δελγιάννη. Ἀγῇ ὁπορνή. Βλέπετε ὅτι τὸ φύλλον ὅλα και διαρθώνεται. — Νικ. Θ. Καὶ σὲς. Σιγὰ σιγὰ ὅλα θὰ γίνον. — Β. Γερ. Ἐγχετε δική. Δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ. — Δ. Β. Ὅχι δημοσιεύσιμα. — Παν. Τρ. Διὰ νὰ μὴ δημοσιεύσῃ ἀκόμη θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔχει σι-

ριγραφὰς δὲν δημοσιεύομεν. — Γ. Ταμῆσκον. Ὅλοι οἱ δοκίμοι ποιηταὶ εἶναι κατὰλληλοι γιὰ τὸν σκοπὸν σας. — Η. Σερετάκον. Φυσικὰ τὸ προηγούμενον δὲν ἦταν καλὸ, ἂν καὶ δειχνῇ ἄνθρωπον που ἔχει νὰ γράσῃ. — Μ. Μ. Ὅχι καλὸ. Ὑψηλοῦται. Ὅμοιος και τὸ δικὸ σας. — Τακτ. ἀναγνωστῆ. Ἡ ἀξίωσις σας εἶναι παράλογος. Ὅσοοι οἱ ὄροι ἦσαν τόσο σαφεῖς, ὥστε. — Ὁ. Ὁ. Τὰ τραγοῦδια σας ἐνεκρίθησαν ὅλα και θὰ δημοσιεύων ὅλα. Σὰς ἀναγνωρίζομεν ἕνα ὄνομα τολέντο και θὰ εἰμεθα εὐτυχεῖς ἂν ἐγχεσθε ἕνα σύντομο βιογραφικὸν σας σημείωμα νὰ σας παρουσιάσωμεν στοὺς ἀναγνώστας μᾶς. — Χρ. Σαβδίδην. Εὐχαριστοῦμεν. Τὸ διηγηματικὸν σας ὅμως δὲν μᾶς ἱκανοποιῖ. — Ε. Σαμψωνίδην. Δὲν ἔχετε δική. Ὅσοοι οἱ μᾶς εὐχαριστοῦσε ἀν βλέπαμε και τὴν δική σας δουλειά. Ἀλλὰ πῶς γὰ γίνῃ, εἰσθε πολὺ μακρὰ. — Ε.Ν.Καρ. Ὅχι δημοσιεύσιμα. — Νάκ. Κόρρων. Ὅχι καλὰ. — Β. Τήνον. Ὑστερον σὲ μέτρη. — Ηλ. Κυνηγ. Εὐχαριστοῦν εἰς τὸ παρελθόν. — Θ. Λαγάρων. Ἐπίσης και ἡ δική σας. — Δημ. Τατάν. Χωρὶς ἐνδιαφέρον. Ἐξακολουθεῖτε νὰ εἰσθε φίλος τοῦ «Τικ-Τακ». — Γ. Ρουσσον. Παράκαρσε. — Χρ. Χριστοδουλῆ. Γράφατε μᾶς τὸς ὁρὸς σας και τὸν τρόπον μετὰ ὅπου ἀπέπεσε νὰ ἐργασθῆτε. — Λογοτέχνη. Ὅχι καλὸ. — Ἀπ. Δελγιάννη. Ἀγῇ ὁπορνή. Βλέπετε ὅτι τὸ φύλλον ὅλα και διαρθώνεται. — Νικ. Θ. Καὶ σὲς. Σιγὰ σιγὰ ὅλα θὰ γίνον. — Β. Γερ. Ἐγχετε δική. Δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ. — Δ. Β. Ὅχι δημοσιεύσιμα. — Παν. Τρ. Διὰ νὰ μὴ δημοσιεύσῃ ἀκόμη θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔχει σι-

ΣΕΒΑΣΜΟ

Τὰ πεθαμένα νεῖατά μου, μονάχα σὺ μὴν κλάψης, γιὰ χάρι στὸ ζῆτῳ, καὶ μὴν ἐρῆθης στὸ μνημῆ μου λαμπάδα νὰ μ' ἀγάψης, θάβου βλαστήμια αὐτό. Ἄν τῆς ζωῆς μου ἔφερες με κροκοδείλου δάκρυ τὴν ὕστερο σπασμό, δεῖξέ μου καὶ που ἔρημος θὰ λυθῶν σὲ μιὰν ἄκρη, λιγὰκι σεβασμῷ.

ΜΗΤΣΟΣ ΤΖΑΦΕΡΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἀργυρόπορτες, κ' ὁ πύργος σεντεφένιος. Τὰ φαρφούρια, τὰ σμαράγδια, τὰ χρυσάκια θαμποφύγουν, κ' ὁ κατῳφτης μαγεμένος τῆς λιογένητης κατῳφτιζε τὰ κάλλια. Κ' ἡ λιογένητη με χεῖλια σὰν κοράλια,

τὰ μαλλιά της ἕνας κόμος μεταξένιος, καὶ με μᾶτια σὰν ἀνήσυχια ἀσπυρίλια, καρτεροῦσε ὁ πανώριος νάθει ἕξνος... Γύρω ὁ κῆπος. Τὰ ποιάκια κελαιδοῦσαν τὴς χαρὰς και τοὺς καμῖους πᾶχει ἡ ἀγάπη.

Τὰ λουλούδια μυρωδιὲς θαρεῖς σκορποῖσαν. Μιὰν ἀγῇ, στερητὸν τὸ Ἀρσίλη, πρῶτη Μάη, μάγια μάγισσας κοιμίζον τὸν ἀράτη... Πῆρε ὁ ἕξνος τὴ λιογένητη καὶ πᾶει...

ΔΙΑΔΕΧΤΗ ΖΕΥΤΩΔΗ

ῥά.Τὸ σημερινὸν ἄτεχνον. — Ν. Σταθ. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἡ ἀνταπόκρισις ὅμως ὄχι καλὴ. — Ἀδ. Δαφνῆ. Ὅχι δημοσιεύσιμα. — Γ.Μ. Τὸ ἴδιο και ἡ δική σας. — Π. Ρου. Διαβάστε τὸς ὁρὸς τοῦ νέου μᾶς διηγηματικοῦ. Τὸ 21ον φύλλον σας στέλλεται. — Τακτ. Τακτ. Εὐχαριστοῦμεν. Στείλτε ὅμως ἕνα νομίζετε ὅτι, μπορεῖ νὰ δημοσιεύσῃ και βλέπομεν. — Α. Λαζάρ. Εὐχαριστοῦμεν και θὰ δημοσιεύων μετὰ τὴν σειρά τους. Ὅταν ἐξαναληθῶν μᾶς στέλλετε ὅλα και ἐφῶσον εἶναι καλὰ. — Α. Φ. Ν. Καλλ. Τὸ γράμμα σας δειγνύει ἕνα δούλευμα νὰ δημοσιεύσῃ. Καθόλου ἢ Θεσσαλονίκη. Ἀποστολὴ βιβλίων καλῶς

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΟΝΗΣ ΟΙ ΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΨΗΦΟΙ

ΝΑΥΣΙΚΑ ΜΟΡΑΤΤΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 63. Ίω. Αλεξανδρόπουλος 5, Τάσος Ίατορ 4, Πέτρος Φουντούλης 8, Νικόλαος Χαρώνης 4, Δημήτριος Μοσχίδης 5, Κατίνα Μηνιάτη 2, Γιούλα Γιαννίτση 1, Φ. Χέλιμης 2, Ανδρέας Ζαρούλιας 3, Ε. Εύκασιπείδης 1, Ντίνα Καλλάρη 1. Τό όλον ψήφοι 99.

ΚΑΙΤΗ ΛΑΡΔΗ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 52. Άγαθ. Σο νεανόπουλος 14, Χ. Κοττάκης 2, Δ. Ψαραδέλης 2, Χο. Μπίρης 4, Βασ. Μοργούτης 3, Α. Χιώτης 2, Π. Κυριαζής 1, Ν. Π. Φάλλρον 3, Π. Κασιόλης 1, Απ. Μορούλης 1, Κ. Φιλιακός 1, Νικ. Σπορίδης Θεο) νίκη 4, Π. Λειβαδίτης 1, Χ. Ρωσσοπούλος 2, Π. Παλαιολόγος Θεο) νίκη 3, Εδάργγελος Κάλλος 5, Άθ. Ζεύκος Κομνηνός 3, Άννα Βάμβα 1. Τό όλον ψήφοι 104.

NINA ZANETTOY.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 47. Χ. Κροάτης Λουτράκι 5, Α. Γεωργαντζόγλ 2, Π. Γαϊτανάκης Πάτοσι 1, Σ. Χορόπουλος 1, Ν. Πηλείδης 4, Ε. Χατζηπάνος 1, Μαρία Λασκαλάκη 1, Ίωάννης Βάμβας 4. Τό όλον ψήφοι 66.

ΔΙΣ ΖΟΥΖΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 39. Ντίκος Μ... 12, Χ. Ξανθόπουλος 1, Ν. Παπαδόπουλος 2, Χ. Σαοής 1, Πάνος Μακρίδης 2, Π. Ζαγίνης Κάτρον 4, Νικ. Κουτρονίτης 2, Α. Πέτρου 1, Τάκης Λεμπέσης 3, Γεθονίος Βασιλειάδης 1, Π. Βασιλειάδης 3, Άντ. Πατρονικιάς 2, Π. Κομνηνός 3, Δ. Στεργίουπουλος 1. Τό όλον ψήφοι 77.

ΓΙΟΥΛΑ ΛΕΒΑΝΤΗ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 23. Ε. Κοητινός 1, Μαρία Σταυρίδου 4, Ι. Μαργαρίτης 2, Γ. Αργύρης 3, Τάσος Οικονόμου 2, Μίμης Ντουφεξής 3, Σ. Μαυρίδης 2, Ε. Μόσχος 1, Π. Βογιατζής 1, Ίωάνν. Ήουλιανίτης 7. Τό όλον ψήφοι 49.

ΣΟΦΙΑ Κ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 6. Γιάννης Ροδής Θεο) σαλονίκη 5, Λέων Γκάνης Αδώνι 3, Παύλος Κύρκος 4. Τό όλον ψήφοι 18.

ΦΙΦΗ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 5. Δ. Ίωαννίδης 7, Μιχ. Αδελφινός Πειραιεύς 4, Π. Φαρτούνης 4, Κ. Σιμωνάκοπουλος Ν. Φάλλρον 3, Τάκης Αλεξόπουλος 7, Κ. Λιδανός 1, Ι. Αθανασίου 1, Ν. Σπανός 1, Ι. Γιαννίκος 1. Τό όλον ψήφοι 34.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΚΟΥΡΤΕΣΗ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 16. Ηράκλειος Μαζώτης 5, Μιχ. Κουσιάδης 8, Ηρα 4, Ε. Θωμάδης 2, Άννα Κατσιμάνη 2, Μηνάς Δελιμάνης 3, Χαρ. Σγούρος 1, Ηλίας Γεωργιάδης 1. Τό όλον ψήφοι 42.

ΕΛΕΝΗ ΒΛΑΧΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 1. Νικ. Μπουλέρος 1, Μ. Χαλκιάδης 2, Απ. Κωνσταντίνου 3, Παν. Δημόπουλος 3, Π. Κωνσταντίνος 4, Χ. Μιχαλός 3, Ν. Παπαγιάννου 3, Α. Στεφάνου 1, Νικ. Μπουλέρος 1, Νικ. Γεωργιάδης 15, Ένας θαυματής της 4. Τό όλον ψήφοι 41.

ΤΟΥΛΑ ΣΤΕΡΓΙΑΚΗ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 5. Χρ. Πασιπάκης 2, Νικ. Γκόσης 2, Χ. Χασιλάμπος 2, Δημ. Γουλανδής 3, Άντ. Παπαγεωργίου 1. Τό όλον ψήφοι 15.

ΚΑΙΤΗ ΝΑΚΟΥ.—Νικ. Νικολαΐδης 3, Καίτη Κασιόκη 1, Κονδς Κουτσούνης 1, Κ. Κιμούλακης 2, Κ. Καμπόλης 1, Κ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΜΟΛΛΑΟΙ, Ίούλιος.—Τό παρελθόν Σάββατον εκ μέρους του συλλόγου Φιλοπρόδων Νέων Καταβάθρας, τη πρωτοβουλία του συλλόγου Φιλοπρόδων Νέων Μολάων εδόθη καλλιτεχνική παράσταση υπέρ των ταμείων άμφοτέρων των συλλόγων, με τό δράμα «Η Γκόλφω». Την προσπάθειαν άμφοτέρων των συλλόγων έτίμησε παρευρεθείσα εις την παράστασιν δλόκληρος σχεδόν ή κοινωνία της κοινότητός μας.

Οι ύποδοθέντες τούς ρόλους νέοι δυνάμεθα να είπωμεν ότι έσχον αρκετήν επιτυχίαν δεδομένου ότι τά πράγματα ήσαν της στιγμής. Εκ μέρους των διοργανωτών διεκρίθησαν διά τας προσπάθειάς των προς εξυπηρέτησιν του κοινού οι κ.κ. Χρ. Αρμπούζης, Κοσμ. Ζερβάκος, Χαρ. Χρηστάκος, Δημ. Σκανδαλάκης και Ρου-

Κουτράκης 1, Κ. Κόλλιος 2, Κ. Καλατζής 1, Κ. Κατράκης 3, Μ. Σ. 15, Κ. Κερυζής 1, Ε. Κάδωρα 2, Κούλα Κούζη 2, Κώστας Καδωράς 3, Γ. Γιασεμής 4. Τό όλον ψήφοι 73.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΒΟΥΛΤΕΡΑ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 5. Ίωάννης Γκιμλής Κάτρον 2, Βασίλ. Τζούμας 1, Σαθαπούλος 4. Έν όλον ψήφοι 12.

Κα ΛΑΓΚΑ.—Δ. Καλόφωνος 1, Μελέτης Δαλκαφούνης 1. Τό όλον ψήφοι 2. **ΜΗΕΜΠΕΚΑ ΧΑΡΑΔΑΜΠΟΗΟΥ.**—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 6. Βασ. Τζούμας Πάτραι 1, Τό όλον ψήφοι 7.

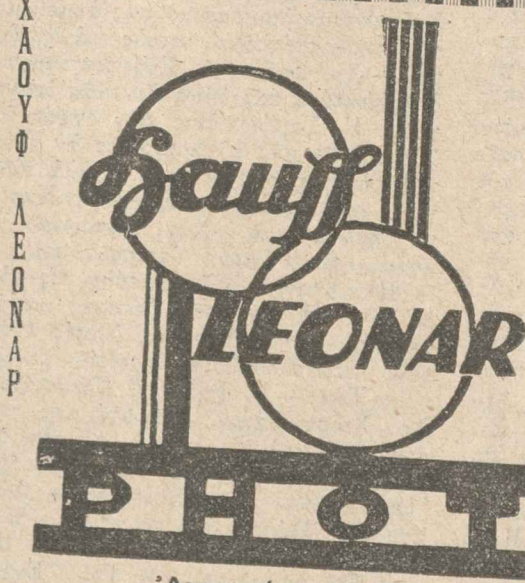
ΟΛΓΑ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 22. Μαρία Κουβέλη 10, Τούλα Λάγια 9. Τό όλον ψήφοι 26.

ΔΙΣ ΜΗΛΑΤΜΟΡ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 22. Μαρία Κουβέλη 10, Τούλα Λάγια 9. Τό όλον ψήφοι 41.

ΔΙΣ ΜΟΣΧΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 10. Τούλα Λεο 1. Τό όλον ψήφοι 11.

ΔΙΣ Ι. Π.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 8. Ένας που βλέπει 1. Τό όλον ψήφοι 9.

Μίμης Παπαγεωργίου

Άντιπρόσωπος Π. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ
Όδός Άγγέλου Βλάχου 4α.—Άθήνα.

ΤΟ 3ΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΑΜ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΗΡΕΑΤΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 96 (ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ)

Τας πρώτας ημέρας από της έναρξεως θα προσφέρωμεν τας καλλιτέρας μας ποιότητας ΕΤΑΜ εις τιμὰς εξαιρετικῶς χαμηλάς, χάριν ρεκλάμας.

ΕΤΑΜ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21

ΑΙΟΛΟΥ 96 (Γωνία Σταδίου)

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 25

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ : ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ & ΤΣΙΜΙΣΚΗ

ΠΑΤΡΑΙ : ΜΑΙΖΩΝΟΣ 54

ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ

Έάν θέλετε να μὴν ἐνοχλήσθε ἀπὸ τὸν ἰδρώτα τῶν ποδῶν, μεταχειρίζεσθε

ΣΟΛΕΣ ΦΟΡΜΙΚ

ἐπὶ βάσιν τοῦ φορμύλ. Πωλεῖται εἰς τὰ καλὰ φαρμακεία καὶ πλὺθοήρια.

Γενικὴ παρακαταθήκη Φαρμακείων Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ.

20 ΛΕΜΟΝΙΑ ΔΡΑΧ. 5

Ἡ CITRONINA εἶναι προϊόν ἐξ ἀγόμενον ἀπὸ τὸν χυμὸν τῶν λεμονιῶν. Ἀντικαθιστᾷ τὰ λεμόνια εἰς ὅλας τὰς χρήσεις.

Πωλεῖται εἰς τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ Ἐδωδιμοπωλεῖα.

Παρακατὰθήκη Φαρμακείων Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIL

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

Αριθ. 7

Ψηφίζω ὡς ὠραιωτέραν Ἑλληνίδα
τὴν δίδα...

Έν... τῇ...

Ό ψηφίζων

ΘΛΑΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μὲν σὰς τὰ περ
νὰ σὰς φορέματα μὲ Γερ-
μανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ δὰ γίνων ἐντελὲς καὶ
νεύρια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται
εἰς τὰ φαρμακεία καὶ τὰ
ἐμπορικὰ τῆς συνεικίας σὰς
εἰς 60 μεδέρνευς χρωματι-
σμοῦ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήνα,
Λέκα 21α.

MORISSON

ΚΑΤΑΡΤΙΖΟΝΤΕΣ συλλογὴν γραμ-
ματοσήμων, δημιουργεῖτε βαθμὸν
μῖαν περιουσίαν. Ζητήσατε τὸ «ΔΕΛ-
ΤΙΟΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΦΙ-
ΛΩΝ», ἀποστελλόμενον δωρεάν. Δ.
Κωνσταντίνου, Γραμματοφίλ 25, Θεο-
σαλονίκη.

Νὰ προτιμᾶτε τὰ καλλυντικὰ προ-
ϊόντα τοῦ ἀνωτέρω διασημοῦ ἱατροῦ
ΜΟΡΙΣΣΟΝ, ἥτοι ΤΑΜΠΑΛΕΤΕΣ
ΛΟΥΤΡΟΥ, ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
καὶ ΑΠΟΤΡΙΧΤΙΚΟΝ. Τιμὴ ταμ-
παλέτων 8ρχ. 16 δι' ὅκτω φορές.
Μόνον σ' αὐτὰ νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύ-
νην. Γεν. Ἀντιπρόσωπος ΣΤΑΥΡΟΣ
Θ. ΓΑΛΑΝΤΖΗΣ, Κορνάρου 6, Ἀ-
θήνα.

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καὶ εἰ πλὴν ὀνο-
μασθῶμεν μὲ ἕνα ἢ
ὅχι καὶ βραδὺ ἐ-
νεργεῖται. Μασθ-
κατε ἐπὶ δεκα λε-
πτὰ καὶ κουφέτα.
Εἶνε εὐχάριστες
καθαριστικόν.
Πωλεῖται εἰς ὅλα
τὰ φαρμακεία.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝ-
ΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

ΤΑ ΠΙΑΝΑ

BECHSTEIN (ΜΠΕΧΣΤΑΪΝ)

Από της εποχής του LISZT, του BULOW, του TAUSIG, του RUBINSTEIN και του WAGNER έως σήμερα, όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχναι έπροτίμησαν το Πιάνο BECHSTEIN δια να έρμηνεύσουν την τέχνην των.

Εξ αιτίας της πανηγυρικής και παγκοσμίου ταύτης προτιμήσεως, το Πιάνο BECHSTEIN θεωρείτο ένα από τα θαυμασιώτερα έργα Τέχνης, το όποιον μόνον οι μεγάλοι Διδάσκαλοι ή αι μυθώδους πλούτου οικογένειαι έδικαιούντο να κατέχουν και απολαμβάνουν προνομιακώς.

Σήμερα όμως μπορείτε και σεις να χαρίσετε εις τα τέκνα σας την άπέραντον εδύχίαν που σκορπά το Πιάνο BECHSTEIN στους προνομιούχους κατόχους του, προμηθευόμενοι ένα Πιάνο BECHSTEIN με ευκολίας πληρωμής από τους νέους αντιπροσώπους.

ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡΑ Ε.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, Σαράντα Αρσάκειου αριθ. 12.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, όδός Φίλωνος 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, όδός Βενιζέλου 22.

ΠΑΤΡΑΙ, όδός Ρήγα Φερραίου 84.

ΒΟΛΟΣ, όδός Έρμού 111.